249

Nelly

Smaraldul

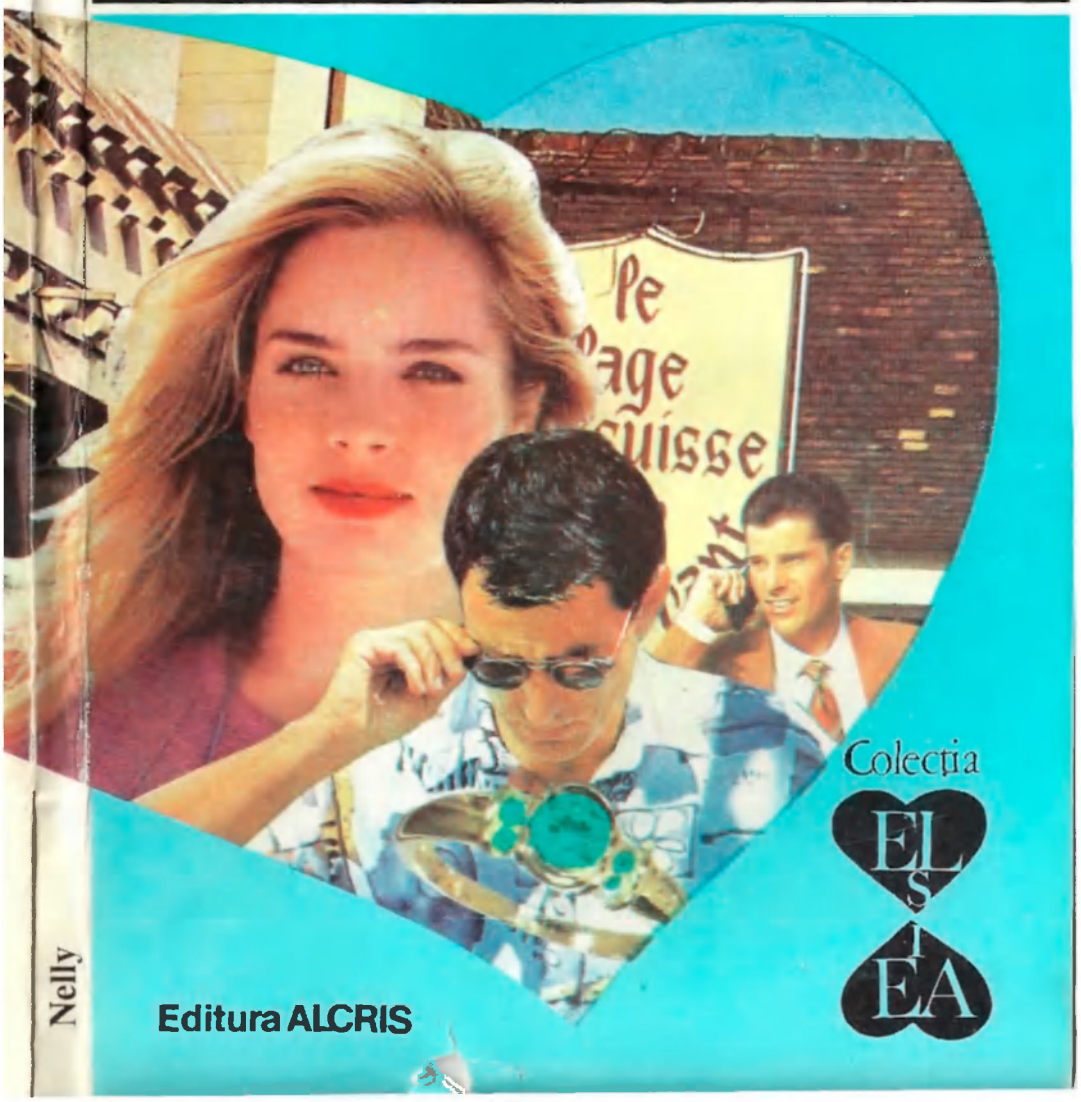

Colecția ELSEA

Editura ALCRIS

249

Nelly

NELLY

SMARALDUL

ALCRIS

Editor : Aurelian Micu
Lector : Angela Vasile
Coperta . Andy

© by Nelly, 1980

LE SCEAU DE LA PASSION

În românește de : Ciprian Chiru

Toate drepturile rezervate

ISBN 973-9498-47-7

Colecția „EL și EA"

CAPITOLUL 1

Un soare splendid strălucea deasupra Alpilor. Vremea, excepțională pentru acea perioadă a anului, amintea de vara indiană atât de mult cântată de poeți.

Elvire se plimba agale pe aleile parcului, călcând peste frunzele uscate ce acopereau solul. Lacul Geneva, sub razele aurii ale soarelui, semăna cu o pelerină regală plină de strălucire.

Dar toate acestea o lăsau insensibilă, cu toate că iubea atât de mult Elveția...

Aruncând o privire ceasului brățară, își dădu seama că nu mai avea timp de pierdut. Trebuia să se întoarcă la castel care, de o săptămână, devenise domiciliul ei.

Imediat ce trecu pragul apartamentului pe care-l ocupa la etajul al doilea, fu asaltată de personalul hotelului.

Îi pândiseră revenirea. Un valet și două cameriste se precipitară imediat în întâmpinarea ei :

— Florarul a adus un coș cu flori.

— Un fotograf al agenției Balsan ar dori să vă facă niște fotografii...

— Un ziarist de la revista **Paris Match** solicită un interviu cu dumneavoastră.

— Mesagerul Casei **Cartier** doreşte să vă ceară părerea în legătură cu diamantele colierului dumneavoastră.

O oglindă reflecta jur-împrejurul Elvirei lumina orbitoare a unui reflector, silueta nerăbdătoare a unui ziarist, şi miile de scântei ale colierului de diamante pe care i-l puneau la gât. Cât de reci erau aceste pietre ! Se înfioră.

Primul contact cu realitatea ! Trăia cu adevărat, nu visa ! De o lună, Elvire asista, ca o spectatoare, la filmul ce i se derula prin faţa ochilor.

Devenise dintr-o dată eroina unei aventuri fascinante, prezentată pe prima pagină a ziarelor.

Imagini din trecut şi din prezent se suprapuneau într-un ritm ameţitor, în mintea ei :

Nu departe de Beaune, un vechi castel burgund în stil feudal, un loc cu ecouri din trecut. Îşi aminti de patul ei de mahon, cu aşternuturi din creton înflorat care, odinioară, îi legănase visele copilăriei.

Lausanne, Palace-Hotel. Un pat din lemn de arţar, cu aşternuturi din satin albastru, îi reamintea de viitoarea existenţă pe care o va duce alături de logodnicul ei de azi, care, în curând, îi va deveni soţ.

Francis. Hugues. Două decoruri total opuse... Doi bărbaţi complet diferiţi...

Lacrimi îndelung reţinute începură a-i aluneca încet pe obraji. Elvire, la a cărei poveste de dragoste visa majoritatea tinerelor, plângea disperată.

Cu faţa adâncită în pernele fotoliului larg, plângea fără să-i pese de figura stupefiată a reprezentantului Casei **Cartier**. Acesta rămăsese nemiş-

cat, la câțiva pași de ea, neștiind ce atitudine să adopte.

Printre lacrimi, ea făcu semn să-i scoată colierul de la gât. Diamantele, care până atunci îi dăduseră senzația de răceală, acum i se păreau fierbinți, un amestec de gheață și foc, producându-i un sentiment de repulsie.

Simțindu-se mai ușurată după această izbucnire, cel puțin pentru moment, își șterse ochii. Apoi, drept răspuns la întrebarea nerostită din privirea bijutierului care, neștiind ce să facă, rămăsese cu colierul în mână, îi făcu semn să plece.

— Am să vă dau telefon.

Însă acesta insistă :

— Domnișoară, ar fi de preferat să-mi spuneți chiar acum dacă vă place montura, ca să putem fixa diamantele pe ea. Pentru că altfel, dacă vor fi modificări de făcut, nu vom mai avea timp suficient la dispoziție. Suntem deja în data de paisprezece octombrie, iar seara în care se va oficia logodna va fi pe douăzeci și unu ; mai sunt doar câteva zile până atunci... În plus, lucrarea este executată la Paris.

„Deja... O, Dumnezeule !"

Se clătină ca înjunghiată în inimă ; totuși, stăpânindu-se, murmură :

— Oricum, nu mai are nici un fel de importanță, nu voi purta acest colier.

Interlocutorul ei tresări.

— Oh ! Domnișoară, dacă aceste diamante nu sunt la înălțimea unei asemenea ocazii, spuneți-mi atunci, ce ar putea fi ?

Tonul pe care-i vorbise îi trăda nervozitatea. Se gândea, probabil, la publicitatea pentru Casa

Cartier pe care ar fi ratat-o dacă Elvire ar fi renunţat să poarte această bijuterie în noaptea când invitaţii lui Hugues s-ar fi perindat prin faţa ei. Poate că se temea chiar de un posibil concurent, pentru că imediat adăugă :

— Nici un alt bijutier nu are o asemenea colecţie de diamante ca a noastră. Toate aceste pietre sunt calibrate identic şi au chiar şi aceeaşi strălucire.

Elvire încercă să-l liniştească.

— Colierul este foarte frumos şi-mi place foarte mult. Dar m-am hotărât ca în ajunul... (se opri brusc, nedorind să rostească cuvântul nuntă) că pe douăzeci şi unu nu voi purta nici un fel de bijuterie.

Înţelegând că orice insistenţă ar fi fost inutilă, consternat, omul aşeză colierul la loc în cutia sa căptuşită cu catifea neagră şi plecă fără a mai spune nimic.

După ce acesta ieşi, Elvire se apropie de fereastră. Soarele continua să strălucească... Un cer cenuşiu şi întunecat s-ar fi armonizat mai bine cu inima ei. Se întoarse cu spatele la spectacolul ce se desfăşura în faţa ochilor ei.

După ce făcu turul apartamentului luxos în care se simţea ca o străină, privirea i se opri asupra ziarelor ce tocmai îi fuseseră aduse.

Mecanic, luă unul şi, ca de fiecare dată când c'tea undeva numele lui Hugues, tresărea, în ciuda eforturilor ei de a-şi reprima această reacţie. Numele acestuia era scris chiar pe prima pagină a cotidianului, maiestuos, cu caractere mari şi îngroşate.

Bineînțeles, articolul care urma avea ca subiect viitoarea lor căsătorie.

Mai era povestită și cariera uimitoare a scriitorului care, în mai puțin de 15 ani, reușise să strângă o avere considerabilă, renumele lui traversând mări și țări.

Însă, în cazul de față, ceea ce făcea să curgă atâta cerneală nu era anunțul căsătoriei unui om universal recunoscut, ci faptul că acest anunț contrazicea toate teoriile pe care Hugues Valdère le emisese în lucrările sale.

Repetase necontenit că, pentru o femeie, singurul destin acceptabil era căsnicia, iar pentru bărbați, dimpotrivă, căsnicia reprezenta cel mai mare handicap imaginabil, în special pentru intelectuali. Bărbaților le paralizează libertatea gândirii, ceea ce ar împiedica orice muncă productivă.

Or, în prezent, marele scriitor elvețian nu numai că-și nega public teoriile, ci sporise și mai mult confuzia, urmând a se însura cu o provincială de 20 de ani, complet necunoscută, fără nici un fel de legături în lumea mondenă și fără avere, cu toate că ar fi putut face o partidă din cele mai bune : una dintre marile vedete care jucau în filme personajele din cărțile lui, sau o tânără cu o avere considerabilă.

Desigur, Elvire avea un farmec aparte dar, cu toate acestea, nu se putea compara cu nici una din acele frumuseți răpitoare, pentru a justifica decizia lui.

Opinia publică era complet derutată, așa încât unii confrați ai săi, invidioși pe succesul marelui scriitor, au insinuat chiar că acesta ar dori,

prin căsătoria cu o tânără franţuzoaică aristocrată, să-şi consacre statutul social.

Însă, chiar dacă familia Elvirei de Saint-Léon era de viţă nobilă, pentru ea nu avea nici o importanţă vreuna din acele alianţe măgulitoare cu care se mândreau o mulţime de mici nobili.

De aceea, nici până acum nu reuşise să înţeleagă cum de putuse să se îndrăgostească de ea tocmai acest romancier de succes care avea o vilă în Beverly Hills (filmele turnate la Hollywood după cărţile lui îi aduceau o faimă internaţională şi o avere pe măsură), tocmai Hugues Valdère, înconjurat şi adulat de o mulţime de stele de cinema.

Desigur, era flatant pentru ea. Dar Elvire, cunoscând foarte bine realităţile vieţii, nu putea să nu se întrebe ce-l făcuse pe acest bărbat chipeş, care trecea drept un seducător, să-şi schimbe atât de brusc modul de viaţă şi felul de a gândi. De ce ? Realitatea o obliga să constate că decizia lui nu era dictată de nici un interes. Atunci, să o fi făcut din răzbunare ? Fusese oare respins de vreo femeie care rămăsese indiferentă la pasiunea lui ?

Începu să sune telefonul, întrerupându-i firul gândurilor.

Tresări speriată şi ridică receptorul.

— Alo... Tu eşti, draga mea ?

Hugues ! Simţi o uşoară ameţeală recunoscând vocea un pic seacă a persoanei de la celălalt capăt al firului.

Acesta continuă :

— Tocmai mi-au telefonat cei de la Cartier. Ai văzut colierul ? Cum ţi se pare ?

— Foarte frumos... mult prea frumos pentru mine.

— Nimic nu-i prea frumos pentru tine, draga mea.

La celălalt capăt al firului vocea lui căpătă o intonație tandră, intonație pe care ea n-o mai auzise la Hugues.

— E-adevărat ? Am înțeles bine ? Nu vrei să porți colierul în seara logodnei ?

Prevăzând că-i va pune această întrebare, ea își pregătise dinainte un răspuns.

— De fapt, în mediul meu, din care am venit — accentuase intenționat cele două cuvinte — o fată nu poartă niciodată bijuterii și, în plus, pe douăzeci și unu încă nu voi fi soția ta !

Îi adresase aceste cuvinte pe un ton sfidător.

— Însă atât de aproape să-mi fii...

Cu siguranță, în mod voit, el nu-i luase în seamă cuvintele caustice (acum Elvirei îi era un pic rușine pentru ceea ce-i spusese), pentru că imediat adăugă :

— Oricum, nu mă voi opune nici unei hotărâri pe care o vei lua, Elvire. Sper numai că, în acea seară, nu vei refuza să-ți pun inelul de logodnă.

Inelul de logodnă ! În vâltoarea noii sale existențe nici nu-și dăduse seama că cel care-i dăruise până atunci atât de multe flori și podoabe, uitase să-i ofere singura bijuterie pe care chiar și cel mai modest bărbat i-o oferă logodnicei sale.

Hugues probabil că-i ghicise gândurile, pentru că preciză :

— Chiar dacă nu ți-am dăruit până acum inelul, să nu crezi că am uitat, pentru că este o tradiție... Doar că vreau ca acest inel să fie un sim-

bol al iubirii ce ţi-o port. Aşa încât, ţi-l voi pune chiar eu pe deget, în ajunul nunţii noastre.

— Hugues !

Autoritar, el îi tăie orice replică.

— Pe curând, draga mea. Voi veni să te iau să cinăm împreună.

Era un ordin. Instinctiv, Elvire se încordă indignată.

— În seara asta ? Sunt teribil de obosită, nu cred că am să pot.

— Chiar aşa ?

— După o asemenea zi, plină de interviuri, probe, fotografii, aş vrea să mă odihnesc.

— Înţeleg. Bine, atunci nu vom mai merge la restaurant. Vrei să mâncăm la tine în apartament ?

Elvire îşi reprimă enervarea. Nu înţelegea că ea voia să evite tocmai prezenţa lui ? Probabil că el înţelese acest lucru din tăcerea ei prelungită, pentru că-i spuse ironic :

— Nu ai de ce te teme, draga mea. Mătuşa ta va fi şi ea prezentă. Linişteşte-te, nu am deloc intenţia să te compromit, ştiu că în **mediul tău** (accentuase şi el aceste cuvinte la fel ca ea) un bărbat nu trebuie în nici un caz să-şi petreacă seara singur, în tête-à-tête, cu logodnica lui !

Ce ton caustic ! Cu câteva clipe în urmă ea îl rănise, iar Hugues îşi adusese aminte de asta ! Elvire dori să se scuze :

— Nu-i vorba de asta, Hugues... Dar, aşa cum ţi-am mai spus deja, aş dori să mă odihnesc şi intenţionez să mă culc devreme. Nu voi lua cina deloc în seara asta.

— Bine... Atunci nu mai insist.

Însă, imediat adăugă :

— Am să-ţi telefonez mâine dimineaţă. Noapte bună, Elvire.

— Noapte bună, Hugues, îi spuse, la rândul ei, Elvire şi închise telefonul.

Gânduri contradictorii o asaltau : pe de o parte, se simţea mai relaxată pentru că reuşise să evite o întâlnire cu el în această seară, pe de alta, o încercau nişte remuşcări datorate comportamentului ei faţă de Hugues.

— Elvire, draga mea ! Aici erai ! Ce bine ! Credeam că ai plecat.

Exuberantă, ţinând în braţe o jumătate de duzină de pachete, mătuşa ei Emma, văduva generalului Menville şi sora mai mică a tatălui Elvirei, care-i servea drept însoţitoare când ea era în Lausanne, tocmai intrase în cameră.

Aşeză pachetele pe o măsuţă şi apoi se lăsă să cadă pe un fotoliu.

— Sunt frântă de oboseală ! Am fost în mai mult de zece magazine. Dacă ai şti, Elvire, câte minunăţii am descoperit...

Elvire privi pachetele şi constată :

— Ai făcut o mulţime de cumpărături !

— O nimica toată. Am fost la cele mai importante magazine. La o casă de modă de pe strada Saint François, unde se aduc toate modelele din Paris, de la casele Christian Dior, Yves Saint-Laurent, Lanvin. Am comandat două-trei rochii drăguţe şi o haină.

— Mătuşă Emma ! exclamă Elvire. Apoi continuă, dându-şi frâu liber indignării :

— Cum de-ai îndrăznit să cheltuieşti atât de mulţi bani ?

Mătuşa ei rămase uimită şi murmură :

— Dar... Cu ce am greşit ?

Apoi, revenindu-şi, continuă :

— Cum îţi permiţi să-mi vorbeşti astfel, copilă ?

— Îmi permit pentru că m-ai umilit.

Mătuşa ei ridică din sprâncene surprinsă.

— Ai uitat, tanti Emma, că nici dumneata nici eu nu suntem cele care plătim toate astea ?

— Bineînţeles că nu, pentru că nici tu nici eu nu ne putem permite atâtea lucruri frumoase.

— Aşadar, ţi se pare normal ca Hugues să plătească pentru ele ?

— Nu asta a fost dorinţa lui ?

Spuse aceste cuvinte cu o asemenea candoare, încât Elvire rămase mută de uimire, în timp ce mătuşa ei continuă :

— Este atât de bucuros să-ţi facă pe plac... Draga mea, toate aceste scrupule pe care ţi le faci te onorează şi te-aş înţelege dacă logodnicul tău n-ar dispune de o asemenea avere. Aşa că, spune-mi, ce importanţă mai au câteva mii pentru un om care câştigă anual câteva milioane ? Şi, în plus, nici nu ne-ar fi deschis un credit nelimitat dacă l-ar fi deranjat atât de mult. Numai pentru cazarea noastră plăteşte o sumă astronomică... Ar fi putut alege un hotel mai modest. Aşadar, micuţa mea Elvire, nu-ţi mai face atâtea griji în privinţa sumelor pe care le cheltuiesc eu. De altfel, tot ce cumpăr îmi este indispensabil. Gândeşte-te că trebuie să vă onorez pe amândoi. Vrei ca mătuşa ta să fie îmbrăcată ca o ţărancă ? Vreau ca viitorul meu nepot să fie mândru de mine... Vezi, tot el este cel care ar trebui să-mi fie recunoscător.

Continuând să vorbească, aruncă o privire în oglindă, părând mulțumită de imaginea reflectată în aceasta.

De fapt, tanti Emma avea o alură de marchiză, cu părul ei alb și atitudinea demnă pe care o afișa. Elvirei îi era imposibil să nege această realitate. Dar cât de multe frivolități se ascundeau îndărătul acestei frunți brăzdate de riduri! Nepoata ei nu mai găsi nimic să-i reproșeze.

Deodată, contesa se neliniști.

— Dar tu, draga mea, ce-ai făcut în toată această după-amiază ?

Elvire îi povesti pe scurt cum își petrecuse timpul până atunci, fără a mai menționa vizita reprezentantului de la Cartier sau telefonul lui Valdère, găsind că ar fi fost inutil.

Când pendula bătu ora 6:30 p.m., intră Adèle, camerista care intrase în serviciul ei personal din momentul în care Elvire se logodise.

— Ce toaletă veți purta în această seară domnișoară ?

— În seara asta nu ies nicăieri !

— Cum, nu cinezi cu Hugues ? întrebă mătușa ei, care tocmai se pregătea să taie cu o foarfecă panglica ce lega un pachet. Mirată, rămase cu mâna în care ținea foarfeca suspendată în aer.

— Nu, sunt prea obosită și i-am spus lui Hugues că aș dori să mă odihnesc.

— Ai fi putut să-mi spui mai devreme. Tocmai am acceptat invitația la cină pe care mi-a făcut-o vechea mea prietenă, baroana Mourier. Știai că are o casă în Morges ?

— Da, știam.

— Curând va veni să mă ia cu mașina ei. Ce

părere își va face despre mine dacă mă voi scuza în ultima clipă ?

Elvire îi răspunse gesticulând :

— Dar tanti, nu te împiedică nimic să mergi.

— Nu te pot lăsa singură, draga mea.

— Îți mulțumesc. Dar nu cred că este nevoie, pentru că intenționez să mă culc devreme !

Contesa încuviință, înclinând capul.

— Bine, atunci, dacă asta dorești...

Totuși, cuprinsă de un vag sentiment de vinovăție pentru că în mod sigur își dădea seama că se bucura de o libertate mult prea mare pentru rolul ei de guvernantă, lipsind uneori de lângă nepoata sa zile întregi, se simți datoare să adauge :

— Mă voi întoarce până la ora unsprezece.

Apoi, cu conștiința împăcată, sări direct la alt subiect și, scoțând din ambalajul în care era împachetată o geantă din lac negru, o întrebă pe Elvire :

— Ei, ce părere ai ? Elegantă și, în același timp, practică, nu-i așa ?

Elvire încuviință din cap. La ce bun să-și contrazică mătușa, această doamnă încântătoare și frivolă în bucuriile ei infantile ?

Biata de ea ! Bietul tata ! gândi Elvire. **Cât de mult se aseamănă între ei ! Pentru voi, mica mea familie, îmi voi sacrifica viața. Pentru voi, cu toate că amândoi v-ați căsătorit din dragoste. Voi distrugeți pur și simplu cu nepăsare viața sentimentală a celei pe care pretindeți că o iubiți mai mult decât orice pe lume ! Nu este oare cumplit să fii martorul unui asemenea grad de egoism ?**

Cu inima strânsă, își luă la revedere de la mătușa ei și intră în camera sa.

Acum, stând într-un șezlong, închise ochii, dorind să-și golească mintea de orice gând. Totuși, o obseda unul. Iubea un bărbat... și urma să se mărite cu altul !...

Peste o săptămână va deveni soția lui Hugues Valdère... Și acest gând i se părea imposibil, monstruos !

* * *

Sunetul stresant al telefonului se auzi pentru a treia oară. Hotărâtă să nu răspundă, spera ca persoana de la celălalt capăt al firului să se plictisească și să renunțe, însă, observând că nu se întâmplă așa, ci continuă să insiste, întinse mâna spre receptor.

Chiar atunci apăru Adèle. Văzând gestul, se opri în loc.

— Credeam că n-ați auzit telefonul.

Elvire îi făcu semn să se apropie. Se temea ca nu cumva să fie tot logodnicul ei.

— Indiferent cine este, spune-i că mă odihnesc

Adèle înțelese și-i execută cu fidelitate ordinele

— Domnișoara este obosită... Nu, domnule, nu o pot deranja... Am înțeles, domnule, îi voi transmite Da, domnule... din partea colonelului Cervens...

Elvire tresări și smulse telefonul din mâna cameristei.

— Vai ! Unchiule Paul ! Tu erai ! Ești în Elveția ? În Geneva ? Cum, chiar aici în Lausanne;

în holul hotelului ? Urcă... urcă repede... te aştept.

Însă bucuria îi dispăru brusc. Se întoarse spre Adele şi, îngrijorată, o întrebă :

— Doamna de Menville este în camera dumneaei ?

— Nu, domnişoară. Tocmai a plecat acum un sfert de oră.

Inima Elvirei tresări de bucurie. Aşadar, se va putea confesa, în absenţa vreunui martor nedorit, singurei persoane din familia ei care putea s-o înţeleagă.

Cel căruia ea îi spunea unchiul Paul, datorită diferenţei de vârstă dintre ei (el avea peste 50 de ani), era un văr primar al mamei sale. Cu alte cuvinte, legătura de rudenie nu era una prea apropiată. Cu toate acestea, încă de când era copil, Elvire simţise o afecţiune deosebit de puternică faţă de acest om special, cu privire pătrunzătoare, piele bronzată şi gesturi ferme de conducător. Îl ştia plecat într-o misiune în Guadelupa şi tocmai de aceea vestea că unchiul ei se află chiar în Elveţia o luase prin surprindere.

Imediat ce acesta deschise uşa, Elvire i se aruncă în braţe.

În trei ani de zile, de când îl văzuse ultima oară, nu se schimbase deloc. Rămăsese acelaşi conducător înnăscut care, adesea, era trimis în misiuni în străinătate.

Dar îi apăruseră pe la tâmple câteva fire de păr argintii şi ridurile dintre sprâncene i se adânciseră mai mult. Toate acestea erau amprenta anilor îndelungaţi pe care şi-i petrecuse apărând legile şi drepturile Franţei peste hotare.

Atâtea întrebări se îngrămădeau pe buzele El-

virei, încât nu ştia cu care să înceapă.

— De când te-ai întors în Europa, unchiule Paul ?

— Marţi am debarcat la Roissy.

— De unde ai ştiut că sunt în Elveţia ?

— Am trecut pe acasă pe la mine, în Saumur.

— Ai fost în Beaune şi ai vorbit cu tata ?

— Da, el mi-a dat vestea cea mare. Mă bucur atât de mult pentru tine, micuţa mea Elvire ! Aşa că, imediat ce-am coborât din tren, am vrut mai întâi să te felicit şi să-ţi spun cât de fericit sunt pentru tine.

— Mda, evident...

Uimit, unchiul ei se opri şi o privi drept în ochi. Nu mai avu nevoie de nici un fel de lămurire din partea Elvirei, înţelese imediat...

— El este cel care-ţi cere să te măriţi, nu-i aşa ?

Elvire afirmă din cap. Unchiul ei continuă :

— Se gândeşte la viitorul tău. Hugues Valdère are o avere considerabilă şi niciodată de acum înainte nu vei mai găsi o asemenea partidă.

Ea oftă disperată.

— Mda, dar, de fapt, tata doreşte această căsătorie pentru că aşa îşi va putea achita ipotecile pe Savigny şi va putea restaura castelul.

— Poftim ?! Tatăl tău a acceptat să fie plătit de viitorul lui ginere ?

Ea precizâ :

— Nu prea se poate numi o plată. Hugues Valdère este foarte generos. S-a oferit să verse în contul tatălui meu un milion de franci noi şi să-i ofere anual o rentă de 120.000 de franci. Văd că nu eşti la curent cu condiţiile în care va avea loc

această nuntă... Ţi-a spus măcar cum l-am întâlnit pe Hugues ?

— Mi-a spus că l-ai întâlnit luna trecută, când te-ai dus să-ţi petreci câteva zile la Versailles, la verii tăi Marjac. Aceştia te-au dus într-o zi la o gală de binefacere la Paris, unde se juca o piesă a celebrului autor. El era în sală împreună cu un prieten al familiei noastre. Într-o pauză au venit amândoi în loja unde erai tu.

— Exact. N-am schimbat decât un salut scurt cu Hugues, pentru ca a doua zi să-mi facă, prin intermediul acelui prieten, o cerere în căsătorie în toată regula. Ei, cum numeşti tu asta, unchiule Paul ?

Acesta zâmbi larg :

— Dragoste la prima vedere, draga mea.

— Unchiule, eram îmbrăcată într-o rochie cât se poate de banală şi aveam o coafură de pensionară ! Nu, imposibil... Este imposibil să fie vorba de aşa ceva ! Cu atât mai mult cu cât Hugues ar fi putut să-şi aleagă o soţie din rândul unor femei din înalta societate internaţională, mult mai frumoase şi mai elegante decât mine.

— Ar fi fost o greşeală din partea lui. Nu-ţi alegi ca soţie o astfel de femeie. Fără doar şi poate că există femei mai frumoase ca tine, însă puţine dintre ele au farmecul şi graţia ta.

— Exágerezi...

— Deloc. Cu toate că tu te îndoieşti de acest fapt, să ştii că ai un farmec deosebit, Elvire, mai ales acum, şi cum el este un om care a întâlnit multă lume, cu siguranţă că a ghicit imediat cum ai putea arăta în alte împrejurări, adăugă el contemplând-o. Purta o rochie de interior din satin

albastru, a cărei croială impecabilă sublinia şi mai mult zvelteţea corpului nepoatei lui.

Pentru câteva clipe tăcură amândoi, apoi ofiţerul reveni la acelaşi subiect, întrebând-o :

— Nu-ţi place de el ?

— Ba da, am chiar o anumită simpatie pentru el, însă...

— Însă... ce ?

Ea ezită, neştiind dacă să-i spună sau nu secretul ei. Totuşi, dacă voia s-o ajute, trebuia să-i mărturisească adevărul.

Ridică ochii şi, trăgând aer în piept, spuse dintr-o suflare :

— Însă sunt îndrăgostită de un alt bărbat... Un bărbat pe care îl consideram ca pe logodnicul meu... I-am dat cuvântul că mă voi logodi cu el, iar acum l-am trădat.

— Tatăl tău era de acord cu această căsătorie ?

— Nu. Francis Marvik nu are nici un fel de avere şi nici nu este de viţă nobilă. Ştii cum este tata. Pentru el, doar aceste aspecte contează. Însă Francis este extraordinar de muncitor şi de inteligent. Sunt sigură că-şi va face o situaţie bună. Este în stare şi să se expatrieze numai ca s-o obţină mai repede.

— Cu ce se ocupă ?

— Este medic în Maroc, într-un orăşel în apropiere de Rabat. Asta îi permite să-şi continue, la faţa locului, munca de cercetare. Şi, fapt de care sunt foarte mândră, cercetările lui sunt bine apreciate şi la Academia de medicină. A descoperit chiar un ser împotriva veninului foarte pu-

ternic al unui şarpe. Muşcătura acelui şarpe face numeroase victime în Africa.

— În mod sigur trebuie să fie atât inteligent, cât şi curajos. Unde l-ai întâlnit ?

— La Royan, vara trecută. Cincisprezece zile nu ne-am despărţit unul de celălalt. Şi de atunci până acum m-am gândit numai la el.

Simţind că-l câştigă de partea ei, continuă să-i povestească cu înflăcărare :

— Vezi tu, unchiule, nu este ceva trecător. Am pentru el sentimentul cel mai pur şi mai profund pe care o fată îl poate avea pentru un băiat. Dacă l-ai cunoaşte, sunt sigură că ai fi de aceeaşi părere cu mine.

Fericită să poată, în sfârşit, vorbi despre cel pe care îl iubea cu cineva care o înţelegea şi, implicit, o aproba, Elvire se duse la un birou micuţ şi scoase un portofel. Luă din el o fotografie cu Francis în care acesta, în ţinută sportivă, zâmbea larg, în zâmbetul lui putându-se citi toată încrederea pe care o avea în viaţă.

— Ce părere ai despre el, unchiule ?

— Foarte simpatic, cel puţin atât cât îmi pot da seama dintr-o fotografie.

— Acum — vocea Elvirei tremura uşor — acum, unchiule, înţelegi de ce nu mă pot mărita cu Hugues Valdère ? Am cedat în faţa rugăminţilor tatei pentru că m-am simţit izolată, fără nici un fel de sprijin. Dar acum, că tu eşti aici... Te vei duce la Valdère şi-i vei explica că m-ar priva de fericire dacă mă va obliga să mă mărit cu el. I-aş fi explicat chiar eu acest lucru dacă aş fi avut curajul să înfrunt furia lui tata.

— Micuţa mea Elvire, aş face orice pentru ti-

ne ; dar înainte de a rupe logodna, trebuie mai întâi să iei în calcul o mulțime de alte lucruri. Nu mă refer la tatăl tău, ipotecile de la Savigny le vei achita mai devreme sau mai târziu. Eu nu sunt însurat și după moartea mea îți voi lăsa moștenire o sumă suficient de mare ca să le achiți... Nu-i nevoie să-mi mulțumești, Elvire, spuse el observându-i privirea emoționată și plină de recunoștință. Aș fi vrut să fiu bogat ca să-ți pot lăsa o moștenire mai mare, însă mai rar vei întâlni un ofițer bogat... În orice caz, tatăl tău nu are de ce să se teamă că proprietatea îi va fi vândută. Iar el are pensia lui de colonel care-i va permite să trăiască în continuare fără nici un fel de griji. Așadar, nu are nici un drept să dispună de viitorul tău.

După o scurtă pauză, Paul continuă :

— Și acestea o dată stabilite, să revenim la Hugues Valdère. Dacă ai fi simțit pentru el o repulsie cât de mică, ți-aș fi spus imediat : rupe logodna... Dar chiar tu mi-ai spus că ai pentru el o oarecare simpatie. Să înțeleg că dacă n-ar fi fost Francis, ai fi privit cu alți ochi căsătoria ta cu Hugues ?

— Desigur. Însă îl cunosc pe Francis.

Pronunțând această frază, Elvire roși.

Unchiul ei clătină din cap gânditor, apoi spuse cu gravitate :

— Chiar dacă ai avut o legătură pe care tu o crezi strânsă, să știi că nu poți cunoaște pe cineva foarte bine în cincisprezece zile, chiar dacă-l vezi în fiecare zi, de dimineața până seara...

— Îl iubesc !

Spuse aceste cuvinte cu înflăcărare. Aceste cuvinte care-i acaparau toate gândurile.

— Atunci, nu mai am nimic de spus...

— Deci, o să te duci mâine să vorbești cu Valdère ?

— Da, dacă vrei neapărat.

— Unchiule Paul, niciodată nu-ți voi putea mulțumi îndeajuns !

Spontan, își sărută unchiul pe obrajii arși de soarele tropical.

— Acum, pentru că ai venit aici direct din Bourgogne, cu toate că poate ai prieteni în Elveția, u siguranță nu ți-ai făcut nici un plan pentru această seară, nu-i așa ? Așa încât, vom cina împreună în salonașul acesta. Avem o mulțime de lucruri să ne spunem !

Dintr-o dată inima i se umpluse de bucurie...

*
* *

Ce masă delicioasă ! Niciodată până atunci nu mai petrecuse o seară atât de fermecătoare. Vorbise continuu despre Francis, numai și numai despre Francis.

Unchiul ei o ascultase, zâmbind în fața entuziasmului cu care vorbea. Viitorul care, în acea dimineață, i se păruse atât de trist, acum i se părea minunat.

Se făcuse deja ora unsprezece. Mătușa ei, în ciuda promisiunii pe care i-o făcuse, încă nu se întorsese.

— Unchiule, te rog să nu uiți să vorbești mâi-

ne cu el, da ? îl rugă ea timidă, văzându-l că se pregătea să plece.

— Contează pe mine, micuța mea. Îl voi vizita chiar mâine. Ai cuvântul meu de ofițer.

În prag, acesta păru a ezita o clipă ; apoi, brusc, spuse :

— Nu cred că mai este nevoie să te întreb dacă el este cel care plătește șederea ta aici. Nu-ți face griji, Elvire, am 5 000 de franci pe cre-i pusesem deoparte pentru niște nebunii... Însă cred că cea mai bună investiție pe care aș face-o este să te eliberez de orice obligație față de Valdère.

Elvire rămase mută de uimire în fața unui asemenea gest. Ar fi vrut să plângă și să râdă în același timp.

— Unchiule Paul...

Însă ușa se închisese deja în urma lui. Elvire traversă camera goală și se îndreptă spre fereastră. Își lipi fruntea de geam. Cât de frumos i se părea acum parcul, în lumina proiectoarelor, spre deosebire de lumina orbitoare a soarelui de după-amiază !

Ridică privirea la cerul plin de stele și gândurile îi zburară în Maroc. Acolo, la Rabat, oare Francis se gândea la ea ?

CAPITOLUL 2

Hugues Valdère își reprimă enervarea. Detesta să fie deranjat când era la masa de lucru. În cadrul ușii stătea o siluetă înaltă.

— Ce s-a întâmplat, Martin ?

— Un vizitator insistă să fie primit, spuse timid valetul.

— Am dat niște ordine cât se poate de clare în acest sens. Nu sunt acasă, indiferent cine întreabă.

Fraza lui căzu ca o sabie în tăcerea din cameră. Servitorul tocmai se pregătea să iasă, când Valdère îl opri cu un gest.

— Imediat ce domnul Estevan va sosi, să-i spui că vreau să vorbesc cu el.

— Bine, domnule.

Ușa se închise fără nici un zgomot în urma valetului. Valdère începu din nou să scrie. Când foaia se termină, puse jos stiloul, scoase o țigară dintr-o cutie de lac de pe birou și, rezemându-și capul de spătarul fotoliului, începu să fumeze. Vreme de o clipă urmări cu privirea cerculețele albăstrii de fum ce urcau în spirală spre tavanul camerei.

Apoi privirea îi căzu pe fotografia în ramă de argint a unei femei care parcă îl privea.

Modul savant în care fotograful folosise luminile pentru a pune în valoare părul blond, minunat al tinerei, îi scotea în evidență trăsăturile fine ale feței și ochii frumoși și triști.

Câteva momente privi tăcut imaginea din fotografie, apoi brusc chipul i se întunecă.

Cu toate că depășise 40 de ani, Hugues Valdère avea alura unui tânăr. Înalt, bine făcut, cu trăsăturile feței regulate, era extrem de seducător și aceste avantaje fizice îi sporeau încă și mai mult succesul ca scriitor celebru. Compatriot al lui Jean Jacques Rousseau, provenea dintr-o veche familie elvețiană din cantonul Vaud.

Avea un conac magnific, moștenire de familie, ridicat nu departe de Montreux, dominând lacul Geneva. Clădirea era spațioasă. Terasele sale ofereau o priveliște minunată asupra ținuturilor înconjurătoare. În acest peisaj magnific, părăsindu-și apartamentul din Paris sau vila din Hollywood, venea ca să se relaxeze și să lucreze.

Evident, tot în acest cadru familial luase hotărârea de a se însura și tot aici se va da recepția ce preceda ceremonia nunții. Hugues își pierduse amândoi părinții, rămânând singur pe lume. Cu toate acestea, avea mulți prieteni și veri îndepărtați, în Elveția.

Îngândurat, se duse la fereastră și privi copacii frumoși din parc, ce coborau până la marginea lacului, oglindindu-se în apele lui sub lumina soarelui tomnatic.

O bătaie ușoară în ușă îl făcu să tresară. Se întoarse la birou.

De cel mult treizeci de ani, cu o față zâmbitoare, ochii sclipindu-i de inteligență, de talie mijlocie, îmbrăcat cu o vestă din velur, noul-venit înaintă, ținând în mână un pachet voluminos de scrisori.

— Bună ziua, Estevan. Văd că ai ai avut deja grijă de corespondență.

— Da, domnule.

— Ceva nou ?

— Vreo douăzeci de scrisori de felicitare.

— O să le citesc imediat.

— Mai sunt și câteva oferte de la furnizori. Mesaje publicitare de tot felul... Mobile, covoare, lustre etc. Probabil că și-au imaginat că veți face schimbări la conac... În orice caz, se poate spune că nunta dumneavoastră este un eveniment marcant al sezonului. În Europa, în Statele Unite, peste tot ziarele relatează pe larg numai despre asta.

— Ai crede că n-au mai găsit nici un alt subiect interesant despre care să scrie.

— Războaiele și marile revolte de pe mapamond au devenit ceva banal pentru marea masă a cititorilor. Evenimentele din Iran și Afganistan au modificat conștiințele oamenilor, noțiunea de libertate a căpătat un alt sens. Violările ambasadelor au fost puternic resimțite, chiar dur, de către Occident. Oamenii vor acum altceva, ceva mai puțin tragic. Și cum personalitatea vă este recunoscută pe plan mondial, logodna dumneavoastră nu putea trece neobservată.

Valdère zâmbi ironic.

— Probabil că oamenii și-au imaginat, citindu-mi lucrările în care mi-am susținut teoriile, că

nu mă voi căsători niciodată. Adeseori oamenii confundă personalitatea autorului cu cea a personajelor pe care le creează doar pentru a-i servi la dezvoltarea subiectelor cărţilor sale.

— Desigur, însă nu sunt de condamnat. Sunt şase ani de când vă cunosc şi, daţi-mi voie să vă mărturisesc, anunţul căsătoriei dumneavoastră m-a luat complet prin surprindere.

Pentru câteva clipe, în cameră se instală tăcerea. Scriitorul fu primul care vorbi :

— Chiar aşa, Estevan, te-am surprins chiar atât de mult ?

— Până la anunţarea oficială a seratei, vă mărturisesc, am crezut că totul este o farsă.

— Şi de ce ai crezut asta ?

— Revistele, ziarele din întreaga lume vă prezentau în compania multor femei, vedete de la Hollywood, campioane la tenis, golf şi, de fiecare dată când eraţi întrebat dacă v-aţi găsit aleasa inimii, răspundeaţi râzând că niciodată nu veţi suporta constrângerile unei legături permanente. Fără a mai vorbi despre concepţiile dvs. în legătură cu mariajul. Mai mult decât oricine altcineva dumneavoastră aţi fi fost cel mai puţin dispus să vă sacrificaţi independenţa.

— Trebuie să recunosc că mi-am iubit libertatea mai mult decât orice pe lume...

Din nou tăcerea se aşternu între ei. Estevan privea gânditor un tigru de bronz care, aşezat pe o comodă, părea că stă la pândă.

Cu oarecare dificultate, Valdère continuă :

— Însă iubirea are forţa unui torent, tulbură totul în calea ei... Şi, în plus, la ce-ţi folosesc toţi banii pe care i-ai câştigat, atâta vreme cât eşti ce-

libatar ? Să fii înconjurat numai de obiecte de artă ! Într-adevăr, dau acestei case familiale un aer de confort însă, în acelaşi timp, îmi dau şi o uşoară senzaţie de amărăciune la gândul că se vor pierde după ce...

Romancierul îşi roti privirea prin camera ai cărei pereţi erau acoperiţi de cărţi rare în coperţi de piele, aliniate frumos între tapiseriile de goblen. În privirea lui se distingea o notă de mândrie.

Dinspre pendula de pe şemineu răsunară unsprezece bătăi. Se ridică.

— Intenţionez să fac o plimbare în jurul lacului. Estevan, te vei ocupa tu de mesajele telefonice. Oswald, impresarul meu de la Hollywood, va sosi la Geneva ca să-mi aducă un contract pentru un viitor film, pe care să-l semnez. Mă voi întoarce la ora patru. Las în grija ta să-mi fixezi o întâlnire cu Oswald, dacă va telefona cât voi fi eu plecat.

— A, era să uit ! Aţi primit o scrisoare personală pe care nu am deschis-o, îi spuse secretarul, amintindu-şi. Îi întinse scrisoarea lui Valdère.

Acesta o deschise rapid şi o citi îndreptându-se spre uşă. Se opri brusc.

— Estevan ! Poftim. Citeşte-o.

Secretarul luă foaia. Pe ea erau trei rânduri bătute la maşină : „Domnule Valdère, ţin să vă avertizez că în ziua de douăzeci şi unu, în timpul seratei pe care o daţi în cinstea logodnei dvs., celebrul smarald de Birmania vă va fi furat".

Stupefiat, Estevan citi de două ori această frază.

— Ei, ce zici de asta ?

Vocea ironică a lui Valdère îl făcu să tresară.

— Hm, ce părere ai ? repetă el. Se pare că sunt câteva persoane care sunt la curent cu viața mea particulară în cele mai mici detalii.

Estevan, pe care părea să-l fi afectat profund textul scrisorii, spuse pe un ton nesigur :

— Smaraldul de Birmania este piatra aceea faimoasă pe care ați cumpărat-o la Londra când s-a deschis testamentul ducelui de Belford ?

— Exact.

— Atunci încă nu vă eram secretar, însă îmi amintesc că întreaga afacere a făcut mare vâlvă în presă.

— Un consorțiu de bijutieri olandezi voia cu orice preț această piatră. Însă avionul cu care trebuia să vină reprezentanții din Amsterdam a avut o pană și aceștia au ajuns la licitație cu un sfert de oră întârziere, după ce smaraldul mi-a fost adjudecat pentru suma de 10 000 lire sterline. Pentru numai 35 000 de franci elvețieni.

— O cifră fabuloasă !

— Un târg fabulos, dragul meu Estevan. Atât valora în 1940, înainte de război. Gândește-te numai că în prezent valorează de cinci ori această sumă.

— Poftim ? Un milion și jumătate de franci ! exclamă secretarul în culmea extazului.

— Exact. Atunci am făcut o afacere extraordinară. Nici acum nu-mi pot da seama cum de-am reușit să-l iau la un preț atât de mic. Când este vorba despre o bijuterie de o asemenea valoare, în general bijutierii se înțeleg între ei în așa fel încât să nu urce prea mult prețul obiectului. Dar am impresia că a apărut o încurcătură din cauza

lipsei cumpărătorilor olandezi care trebuiau să sosească în acea zi. După licitație, bijutierii olandezi au iscat un mare scandal, încercând să anuleze vânzarea. I-au intentat proces persoanei care a făcut evaluarea smaraldului pentru licitație. Au pierdut procesul. Așadar, piatra a rămas în posesia mea ! Am considerat această afacere o investiție și am depus smaraldul în seiful Uniunii Băncilor Elvețiene din Lausanne. Și acum este tot acolo, și nu-l voi scoate din seif decât pe data de douăzeci și unu, zi în care i-l voi pune pe deget logodnicei mele.

Valdère, care acum nu se mai grăbea să plece, luă o țigară dintr-o cutie de lac chinezească și continuă :

— Sunt foarte surprins să aflu că deja mi se cunoaște intenția. În afara celor de la Cartier, unde i se face montura, nimeni nu-mi mai cunoaște planurile legate de smarald, nici măcar domnișoara de Saint-Léon.

Apăsând pe această ultimă frază, își cercetă atent interlocutorul. Acesta avea privirea fixată afară, prin fereastra înaltă din fața lui. Să fi simțit oare Estevan că este privit insistent de romancier ? Tresări ușor.

— Totuși este ciudat. S-ar putea ca această informație să fi scăpat vreunui bijutier. Ce aveți de gând să faceți ?

— Nimic... Părerea mea este că în nici un caz o anonimă nu trebuie luată în serios.

Luă plicul, se uită la timbru și remarcă :

— A fost pusă ieri seară, la Geneva.

Cu afecțiune, secretarul îi spuse :

— N-aș vrea să mă credeți nepoliticos că vă

sfătuiesc ce să faceţi, însă, în locul dumneavoastră, n-aş accepta ca domnişoara de Saint-Léon să poarte o bijuterie atât de valoroasă în ziua în care casa va fi deschisă reporterilor şi invitaţilor... Un hoţ ar putea să se strecoare cu uşurinţă printre musafiri. A fost deja comisă o indiscreţie. În plus, cu două zile înainte de serată, ziarele vor anunţa că smaraldul de Birmania va fi inelul pe care i-l veţi oferi logodnicei dumneavoastră. Vor scrie despre enorma valoare a bijuteriei. Ca să nu mai vorbesc despre colierul de diamante pe care l-aţi comandat la casa **Cartier.** Ziarele de ieri au dezvăluit deja valoarea imensă a colierului. Credeţi-mă, ar însemna să vă jucaţi cu focul, dacă veţi duce până la capăt această hotărâre după toate astea, mai ales c-aţi primit şi această scrisoare.

Valdère expiră un nor de fum înainte de a răspunde :

— Nu sunt dispus să acord nici un fel de importanţă acestor ameninţări stupide care, cu siguranţă, sunt opera unui glumeţ ! Niciodată în viaţa mea nu am capitulat. Credeam că mă cunoşti mai bine, Estevan, adăugă el pe un ton usturător.

— În locul dumneavoastră, aş acorda toată atenţia acestor ameninţări. Niciodată n-ar putea fi luate suficiente măsuri de precauţie...

— Crezi că un hoţ ar comite imprudenţa să-şi avertizeze victima ? Nu crezi că am dreptate ?...

— Posibil, dar cine poate fi sigur de acest lucru ? S-au mai văzut cazuri asemănătoare.

Hugues zâmbi răutăcios:

— În romanele lui Conan Doyle sau în cele din Seria Neagră... Temerile tale sunt de-a dreptul puerile, Estevan. Cu siguranţă că această scri-

soare este doar o glumă de prost gust. Haide, nu face figura asta strâmbă. Pe cuvântul meu, cine ar sta să te asculte, ar crede că-mi este amenințată viața.

Râse scurt. Totuși, râsul nu reuși să-i ascundă o anumită nervozitate.

— Nu viața dumneavoastră, ci... poate cea a unei alte persoane...

Valdère tresări.

— Nu înțeleg.

— Să nu uităm că domnișoara de Saint-Léon este cea care va purta smaraldul.

— Și ?

Romancierul, care se plimba nervos de-a lungul și de-a latul camerei, se opri brusc și se întoarse spre Estevan.

— Ca să fure bijuteria, va trebui s-o atace pe cea care o poartă. Așadar, dumneaei va fi cea mai expusă pericolului !

— Nu m-am gândit la asta, murmură Valdère, vizibil afectat. Însă își reveni imediat: Dacă mă gândesc mai bine, ceea ce spui tu mi se pare imposibil. Uiți că logodnica mea va fi înconjurată de mai mult de trei sute de persoane ?

Apăsând pe fiecare cuvânt, Estevan replică :

— Cu alte cuvinte, va fi pierdută într-o mare de oameni ? Această mulțime ar fi cel mai sigur adăpost pentru hoț ! Cum să poți deosebi un răufăcător de restul invitaților ?

— Da, dar în același timp i-ar fi imposibil să fure smaraldul în mijlocul atâtor oameni.

— Așadar, credeți că cel care a pus la cale această lovitură nu s-a gândit la același lucru ? Ar putea foarte ușor să provoace o diversiune.

— O diversiune ! Cum ?

— Foarte simplu. Un mic incendiu, poate... Sau știu eu ce altceva ?

Brusc, atenția romancierului se fixă asupra interlocutorului său.

Estevan era luminat din spate, astfel încât nu-i putea distinge clar expresia de pe chip, însă observă că mâinile îi tremurau.

— Dragul meu, am impresia că ai o imaginație foarte bogată. Văd că ești la curent cu procedurile aplicate de gangsteri... Cred că ai fi un detectiv excepțional...

Să fi fost oare tonul cu care pronunțase această frază sau intensitatea privirii cu care îl fixa ? Secretarul păru ușor încurcat. Se simți dator să explice :

— Întotdeauna mi-au plăcut romanele polițiste.

Deodată se lăsă o tăcere grea între cei doi bărbați. O tăcere atât de profundă, încât amândoi aveau impresia că se aflau la mai mulți kilometri distanță unul de celălalt. Hugues Valdère împinse un sertar al biroului, care nu fusese bine închis.

Pocnetul acestuia rupse vraja care parcă plutea în aer. Valdère spuse scurt :

— M-am răzgândit, ai dreptate. Niciodată nu poți fi sigur că ai luat suficiente măsuri de precauție.

Apoi, întorcându-se spre șemineu, adăugă :

— Este deja 11 : 30. Prea târziu ca să mă mai plimb. Însă am timp ca, până la prânz, să mă duc la Montreux și să avertizez comisariatul de poliție.

Deschise ușa și se întoarse în prag :

— Să nu uiţi ce ţi-am spus. Dacă va suna Oswald, îl pot primi mâine, repetă el, după care ieşi închizând uşa în urma lui.

Lung, suplu, ca un animal gata să ţâşnească la comandă, Mercedesul îl aştepta pe Valdère, în faţa casei. Îi spuse, din mers, şoferului care se grăbi să-i deschidă uşa :

— La secţia de poliţie din Montreux.

CAPITOLUL 3

— Domnul Valdère este plecat. Regret, doamnă, dar nu vă pot ajuta.

Nervos, Estevan închise. De când plecase patronul său, telefonul sunase de cel puțin zece ori. Dacă va continua în același ritm, nu va reuși să răspundă mormanului de corespondență de pe birou.

Soneria se auzi din nou. Trebui să ridice încă o dată receptorul. Recunoscu vocea feminină, cu timbru ușor cântat, care tocmai sunase o clipă mai devreme.

— Mă tem că modul în care tocmai mi-ați închis telefonul nu poate fi socotit politicos. Îmi pare rău, dar trebuie să insist. Doresc neapărat să-l văd pe domnul Valdère chiar astăzi. La ce oră l-aș putea găsi ? Știți, sunt doar în trecere prin Lausanne.

— Spuneți-mi, vă rog, numele, doamnă. Și mai spuneți-mi, vă rog, și numărul de telefon la care puteți fi găsită. Domnul Valdère vă va suna imediat ce se va întoarce.

— Mă tem că nu pot face acest lucru...

— În acest caz, doamnă, să nu fiți surprinsă

dacă vă voi refuza la fel de categoric ca mai devreme !

— Admir felul în care vă conformaţi ordinelor primite, remarcă ironic vocea de la celălalt capăt al firului. Nu vă pot comunica numele meu, dar spuneţi-i, vă rog, domnului Valdère, că este vorba doar de un simplu avertisment...

Estevan tresări şi, instinctiv, făcând legătura între cuvintele necunoscutei şi scrisoarea de ameninţare primită cu câteva ore în urmă, privirea i se fixă asupra plicului anonim pe care-l aşezase cu grijă pe marginea biroului.

Vocea, care-şi schimbase tonul, continuă sec :

— Spuneţi-i domnului Valdère că este în interesul dumnealui să se întoarcă acasă până la ora şase. Voi reveni cu un telefon.

La celălalt capăt telefonul se închise.

Estevan, gânditor, reveni asupra corespondenţei, continuându-şi activitatea. Un rid însă îi brăzda fruntea. Fizionomia lui, de obicei veselă, părea acum preocupată, înfăţişare ce nu-i era deloc caracteristică.

În cameră intră Martin, aducându-i o carte de vizită pe o tavă. Cu acel aer arogant pe care de obicei îl au valeţii stilaţi faţă de cei pe care nu-i pot trata ca pe egalii lor, îi comunică scurt :

— Doreşte să ştie la ce oră se întoarce domnul Valdère.

Estevan aruncă o privire pe cartea de vizită : „Colonelul Cervens".

Presupunând că acest nume nu-i spune nimic secretarului patronului său, Martin se simţi dator să precizeze :

— Este o rudă a domnişoarei de Saint-Léon.

— Unde este ?

— L-am introdus în salonul mic.

— Merg chiar acum la dumnealui, spuse Estevan ridicându-se de pe scaun.

Când ajunse în fața noului-venit, Estevan îi admiră ținuta dreaptă și avu presentimentul că această vizită nu avea doar un simplu caracter monden.

Așa încât, după ce se prezentă, secretarul adăugă fără convingere :

— Domnul Valdère lipsește pentru moment. Dacă vă pot fi de folos cu ceva, vă rog să-mi spuneți și vă voi sta la dispoziție imediat.

Colonelul îi mulțumi și-i explică faptul că ceea ce avea să-i spună scriitorului era ceva personal.

Această explicație avu darul să-l surprindă pe Estevan.

— Domnul Valdère se va întoarce în jurul orei trei. Dacă doriți să-l așteptați, probabil că în cel mult treizeci de minute va sosi, spuse el, după ce aruncă o privire pendulei de pe șemineul înalt de marmură.

Atunci colonelul pretextă că are o afacere de care trebuia să se ocupe și-i spuse că se va întoarce la ora indicată.

După ce-l conduse pe vizitator la ușă, Estevan reveni în cabinetul de lucru. Ușa ce dădea spre vestibul era întredeschisă. Când o deschise întepeni în prag.

Într-o oglindă înaltă în care se reflecta o parte din cameră, îl văzu pe Martin aplecat deasupra coșului de hârtii, părând să caute ceva cu insistență printre scrisorile mototolite.

— Ce cauţi ?

Valetul tresări, cu chipul împietrit.

— Păi... am golit coşul de hârtii...

— L-ai mai golit o dată în dimineaţa asta.

— Desigur, dar de atunci au mai fost aruncate alte hârtii.

Tot vorbind, luă hârtiile aruncate şi începu să bată rapid în retragere în direcţia uşii.

Estevan avansă autoritar spre el. Martin insistă :

— Trebuia să fac ordine în această cameră.

— Domnul Valdère ţi-a cerut acest lucru ?

— Nu este nevoie ca domnul Valdère să-mi spună care-mi este datoria, ştiu foarte bine ce am de făcut.

Spunând acestea pe un ton impertinent, îi dădu de înţeles secretarului că nu admite nici un fel de observaţie din partea lui.

— De obicei, nu eşti atât de zelos ca acum...

Fraza lovi în plin. Servitorul tresări şi strânse din buze.

— Cum adică ?

Apăsând pe fiecare silabă, Estevan continuă :

— Adică astăzi aveai un motiv special să cauţi printre hârtiile din coş.

— Domnul...

— Exact. Un motiv special...

Estevan îi vorbise rar, apăsând pe fiecare cuvânt ; privirea sa se întâlni cu cea a lui Martin care, pentru o clipă, păru să-şi piardă stăpânirea de sine.

— Nu înţeleg...

Simţindu-se în avantaj, Estevan continuă atacul :

— Mai trebuie oare să-ţi amintesc că de mai multe ori te-am surprins ascultând pe la uşi sau scotocind prin biroul domnului Valdère ?

Martin se crispă, pumnii i se strânseră şi, pentru o clipă, păru gata să sară la gâtul adversarului său. Totuşi se stăpâni.

— De mult timp, Martin, mi-am dat seama de anumite lucruri...

Estevan îi vorbise pe un ton placid, ceea ce pentru interlocutorul său era insulta supremă. Martin îi replică :

— Este de-a dreptul infam să-mi spui aşa ceva !

— Ştii foarte bine că tot ceea ce ţi-am spus este perfect adevărat...

Din alb, faţa servitorului se coloră în purpuriu. Furia făcu loc unei uri oarbe. Urlă, pe jumătate sugrumat de indignare :

— Vrei să fiu concediat ? Ei bine, o să vedem noi ce-o să se întâmple ! O să vezi tu !

— Ce s-a întâmplat ?

Cei doi bărbaţi se întoarseră.

Valdère tocmai intrase. Stătea în picioare în faţa lor, impunător, asemenea unui judecător.

— Ce s-a întâmplat ? repetă el în tăcerea provocată de apariţia lui.

Vorbind răguşit, Martin îi explică :

— Domnul Estevan pretinde că mi-am permis să scotocesc prin hârtiile dumneavoastră.

— Şi acesta-i adevărul care te-a înfuriat atât de tare ?

— Domnul Estevan min...

— Nu, nu minte. Are perfectă dreptate. Nu

fi atât de mirat, Martin. Nu-i o noutate pentru mine. Știam că-mi citești corespondența...

Foarte palid, acesta bâlbâi :

— Nu-mi rămâne decât să plec !

— Vrei să mă părăsești ?

— Din moment ce nu mai aveți încredere în mine, nu mai pot rămâne !

— Și cum aș putea să te înlocuiesc, Martin ? Valdère părea sincer întristat. Ești un valet minunat...

— Vă bateți joc de mine.

— Deloc... Ești de neînlocuit în munca pe care o faci. Îmi citești corespondența, frumos din partea ta ! De altfel, dacă nu mi-ai fi citit corespondența, ar fi însemnat că nu-ți faci datoria. Ceea ce cred că ar fi îngrijorător ! Însă, pe viitor, te rog să fii mai prudent. Nu te mai lăsa înfuriat atât de prostește... Haide, poți pleca...

Siderat, neștiind ce atitudine să adopte, Martin se retrase fără nici un cuvânt.

Când ușa se închise, Estevan nu se mai putu abține :

— Am auzit eu bine ce i-ați spus ?

— Perfect. Nu te mai uita așa la mine, dragul meu, pentru că, dacă vreunul dintre noi ar trebui să se simtă vinovat, acela ai fi tu. Pe tine ar trebui să fiu supărat, pentru zelul tău intempestiv !

Stupefiat, secretarul exclamă :

— Încercam numai să vă servesc interesele !

— Dimpotrivă, le-ai deservit. Acum, cum mai pot ști dacă Martin este împins de curiozitate sau de un alt motiv să scotocească prin coșul de hârtii. De acum înainte va fi mai atent, știind că este urmărit.

Logica scriitorului îi dădu de gândit lui Estevan

— Aveţi dreptate. Nu m-am gândit că...

— Mă surprinzi, îi tăie scurt replica Valdère. Când te joci de-a detectivul amator, trebuie să te gândeşti la toate. Îţi dai seama că un poliţist ar putea imediat să concluzioneze că şi tu eşti implicat în afacerea asta şi să devii suspect ? Gândeşte-te la acest proverb oriental : „Cel ce va acuza, va fi la rândul lui acuzat".

Estevan păli, încleştându-şi maxilarul. Pe chip i se putu citi indignarea. Reuşi să articuleze :

— Ce vreţi să spuneţi ?

Valdère izbucni în râs şi-i puse amical mâna pe umăr.

— Glumeam. Pentru că şi mie îmi place să mă joc de-a poliţistul amator...

Se auzi o bătaie în uşă. Era Martin care, între timp, redevenise stăpân pe sine, şi anunţa sosirea colonelului Cervens.

Cum Valdère păru surprins, Estevan îi relată discuţia pe care o avusese cu colonelul şi preciză :

— Pentru că nu a dorit să-mi spună motivul vizitei sale, i-am spus că vă veţi întoarce în jurul orei trei. Am crezut de cuviinţă să vă fixez această întâlnire pentru că ştiam că este o rudă a domnişoarei de Saint-Léon.

Auzind numele logodnicei sale, scriitorul tresări uşor.

Se întoarse spre Martin.

— Introdu-l pe colonel.

Discret, secretarul se retrase în biroul mic de lângă anticameră, care-i servea drept refugiu când patronul său primea musafiri.

După ce închise ușa în urma lui, rămase o clipă nemișcat, sprijinindu-se de tocul ușii. Auzind voci dincolo de ușă, înțelese că intrase colonelul. Atunci se îndreptă spre priza telefonică.

Ca să fie sigur că nu va fi deranjat, întrerupse legătura care-l lega de cabinetul de lucru. Ridică receptorul unui alt telefon din cameră și formă un număr.

Cu voce scăzută, vorbi :

— Alo... Tu ești, Stany ? Sunt eu, Estevan. Da, au mai apărut niște noutăți de azi-dimineață... Am primit, în prima parte a dimineții, un telefon misterios. O necunoscută... Va da din nou telefon la ora șase. Bineînțeles, nu i-am spus nimic. Nu cred că ar trebui să neglijăm acest telefon. Te ocupi tu de restul... Bine... astă-seară... La revedere, Stany.

CAPITOLUL 4

După ce-i făcu semn musafirului său să ia loc, indicându-i un scaun, Valdère intră imediat în subiect :

— Numele dumneavoastră îmi este cunoscut, colonele. Logodnica mea mi-a vorbit de nenumărate ori despre dumneavoastră şi ştiu câtă afecţiune vă poartă.

Adăugă zâmbind :

— Acum înţeleg de ce mi s-a spus, când i-am telefonat azi-dimineaţă Elvirei, că va fi plecată o parte din zi. Vizita dumneavoastră neaşteptată cred că a fost pentru ea o surpriză foarte plăcută şi n-a mai avut timp să-mi spună că va fi ocupată azi.

Colonelul se aplecă în faţă, ca şi cum ar fi vrut să dea o mai mare importanţă cuvintelor pe care urma să le spună :

— Vă înşelaţi, domnule. Am fost chiar ieri seară să o văd pe Elvire. Astăzi nu ne-am mai întâlnit. Aşadar, nu prezenţa mea este motivul pentru care aţi primit respectivul răspuns la telefon.

Apăsa pe fiecare cuvânt în parte, străpungându-şi interlocutorul cu privirea sa dură ca oţelul.

Cu toate acestea, nu observă nici o urmă de surpriză pe chipul acestuia.

Scriitorul avu o mișcare imperceptibilă.

— Intenționam să cinez cu Elvire astă-seară. Dacă doriți, mi-ați face o deosebită plăcere s-o însoțiți.

Atunci colonelul îi spuse motivul exact al vizitei sale :

— Nu cred că nepoata mea vă va accepta invitația.

— Cum așa ?

Încrucișându-și brațele, își înclină bustul înainte de a continua :

— De fapt, motivul vizitei mele este altul. Nepoata mea m-a însărcinat cu o problemă foarte delicată.

Colonelul făcu o pauză. În ciuda stăpânirii sale de sine, Valdère păli ușor, începând a se juca cu un coupe-papier de fildeș de pe birou. O muscă ce zumzăia prin cameră se așeză pe geam.

— Vă ascult, colonele.

Acesta tuși ușor, nu atât pentru a-și drege glasul, cât pentru a mai câștiga câteva clipe de gândire, apoi îi explică :

— Ca să înțelegeți mai bine sensul misiunii pe care am consimțit să o duc la îndeplinire, trebuie să știți că, de la moartea mamei sale, Elvire a suferit chiar mai mult decât o orfană. Tatăl ei nu s-a ocupat deloc de ea...

Făcu o scurtă pauză, trăgând aer în piept, apoi continuă :

— Da, tatăl ei este o fire extrem de egoistă, pentru care nu există decât o singură rațiune de

a fi : banii. Mai adăugați și faptul că totul trebuie să se supună voinței lui. Nu-i pasă deloc dacă, pentru asta, ar trebui să sfâșie inima propriului său copil. Acum puteți înțelege tragedia mariajului dumneavoastră... Elvire nu vă iubește !

Pentru o clipă, Valdère rămase stupefiat. Chipul i se întunecă. Închise ochii și repetă ca un ecou :

— Elvire nu mă iubește !

Colonelul începu să bată ușor cu degetele în brațul fotoliului. Cu siguranță, această misiune pe care și-o asumase era una dintre cele mai stânjenitoare.

— Elvire nu v-a spus acest lucru până acum, pentru că se temea de furia tatălui ei ; dar sunteți un psiholog prea fin pentru a nu vă fi dat seama !

— Chiar dacă uneori am surprins în privirea ei un licăr de tristețe, nu m-am gândit niciodată că eu aș fi cauza.

Continuă cu vocea puțin alterată :

— Elvire însăși v-a mărturisit sentimentele ei ?

Cum colonelul dădu afirmativ din cap, acesta continuă, agitându-se din ce în ce mai mult :

— Cum poate vorbi ea despre dragoste, când nu știe ce înseamnă dragostea ?

— Toate fetele visează...

— Iar eu nu sunt acel Făt-Frumos mult așteptat, nu-i așa ? spuse el sarcastic. Atunci, de ce a acceptat să-mi devină soție ?

— Cred că deja v-am explicat de ce : tatăl ei nu admite niciodată altceva în afara propriei sale dorințe. Această nesperată căsătorie a fiicei lui

i-ar asigura, printre altele, şi un trai confortabil până la sfârşitul zilelor sale. Ceea ce este mai mult decât suficient ca să-i dea fiicei sale două alternative : fie va accepta să se căsătorească cu dumneavoastră, fie va întrerupe orice legătură cu el.

— Aşadar, dacă am înţeles eu bine, aţi venit pentru a mă convinge să renunţ la căsătoria mea cu Elvire.

Valdère pronunţase această frază cu un aer destul de detaşat, însă degetele îi loveau uşor colţul unui plic de pe birou, trădându-l.

— Ca să fiu sincer, da, aveţi dreptate...

— Şi cu ce drept aţi venit să-mi cereţi aşa ceva ?

Brusc, scriitorul ridicase capul părând a-l sfida acum pe colonel. Acesta din urmă îl înfruntă la rândul lui.

— Elvire este nepoata mea !

— Dar, în acelaşi timp, este şi logodnica mea !

Scurte şi directe, replicile căzură ca două lovituri de ciocan.

Timpul părea că se oprise în loc. Numai tictacul pendulei mai răsuna în cameră.

Atmosfera devenise grea şi apăsătoare. Un zid invizibil părea să se fi ridicat între cei doi. Ofiţerul fu primul care încercă să-l dea la o parte.

— Evident, solicitarea mea este foarte delicată...

— Şi cu siguranţă surprinzătoare, dacă-mi permiteţi. Dacă Elvire vrea să-şi ia cuvântul înapoi, nu are nevoie de intermediari.

Scriitorul, obişnuit să folosească replici dure, câştigă avantajul. Colonelul pară lovitura.

— Nu este vorba de a reveni asupra deciziei

pe care a luat-o. Dacă aceasta ar fi fost problema, atunci n-ar mai fi avut nevoie de ajutorul meu.

— Atunci, nu înțeleg !

— Dorește ca dumneavoastră să faceți gestul de a o elibera. Așa cum v-am explicat mai devreme, ea însăși nu poate refuza să se căsătorească cu dumneavoastră. Tatăl ei nu ar ierta-o niciodată.

Scriitorul se ridică. Se duse până la fereastră și se întoarse brusc spre colonel. Spuse pe un ton usturător :

— Altfel spus, îmi cereți să anunț pe toată lumea : „M-am răzgândit, nu mai vreau să mă însor". Asta îmi cereți, nu-i așa ?

— Nu chiar.

— Mă rog, este aproape același lucru. Ei bine, colonele, îi puteți transmite Elvirei că pentru nimic în lume nu voi accepta să renunț la ea.

Valdère făcu câțiva pași în direcția ușii, dând de înțeles musafirului său că întrevederea luase sfârșit. Cervens, care se ridicase, spuse sec :

— Credeam că am în fața mea un om de onoare, însă m-am înșelat.

Cuvintele lui loviră în plin. Valdère tresări.

— Sunt om, colonele... Un om care iubește ! Mă înțelegeți ? Țin enorm la Elvire. Poate că acest lucru vi se pare ciudat...

— Exact. Atâtea femei au trecut, probabil, prin viața dumneavoastră...

— Dar nici una nu a rămas ! Toate doreau averea și situația mea... Una singură este însă total dezinteresată. Da, colonele, nu mă tem să recunosc, o iubesc pe Elvire. O iubesc pentru tinerețea, grația și corectitudinea ei. Eu, bărbatul bla-

zat, îmi regăsesc, în prezența acestei copile, tot entuziasmul pe care-l aveam la 20 de ani. Ca să obțin un zâmbet de pe buzele ei, sunt în stare de orice nebunie !

Oare cel care vorbea era același bărbat obișnuit cu succesul enorm la femei ? Scriitorul care susținea că mariajul este, pentru un intelectual, o paralizie sigură ?

— Dacă ar fi fost să mă iau după ce scrieți în operele dumneavoastră, credeam că sunteți vaccinat împotriva dragostei. De altfel, mă îndoiesc că i-ați mărturisit logodnicei dumneavoastră sentimentele pe care i le purtați.

— Cea mai mare pasiune se poate ascunde uneori sub o aparentă răceală. N-am vrut s-o sperii mărturisindu-i sentimentele mele. M-am temut că sunt prea puternice și o pot răni. Căsătoria ar fi unicul răspuns logic la sentimentele ce i le port. Ce alt scop credeți că aș urmări însurându-mă cu Elvire ?

— Mă gândeam că această unire ar fi pentru dumneavoastră un mijloc de a vă satisface un capriciu și că, în momentul în care lațul ce vă va lega va deveni prea dur, nu veți ezita să-l rupeți.

Hugues replică cu violență :

— V-ați înșelat, colonele !

Își trecu mâna peste frunte ca pentru a goni un gând supărător. Apoi, mai calm, continuă :

— Vreți să-mi răspundeți sincer la o întrebare ? V-a spus Elvire că mă detestă sau că are o anumită repulsie față de mine ?

Privirea lui o căută pe cea a ofițerului. Avea nevoie de o certitudine, nu de un mijloc de a ocoli

adevărul. Însă colonelul nu avea de gând să eludeze adevărul, așa încât îi răspunse cu sinceritate :

— Nu. Cred chiar că nutrește o anumită simpatie pentru dumneavoastră, dacă...

Se opri. Nu mai avea nici un drept să continue. Hugues Valdère înțelese și-i răspunse :

— Dacă n-ar fi fost îndrăgostită de altcineva ! Asta voiați să spuneți, nu-i așa ?...

Cervens vru să spună ceva. Hugues îl opri :

— Nu-i nevoie să protestați, colonele ! Aveți dreptate. Mi-am dat seama de asta din primul moment când am întâlnit-o, cu toate că nu mi-a spus nimic despre el. Așadar, își imaginează că nu mă iubește pentru că, în candoarea celor 20 de ani ai ei, crede că deja și-a stabilit viitorul. Acum sunteți de aceeași părere cu mine că o copilă nu poate vorbi de dragoste, chiar dacă are o oarecare slăbiciune pentru un prieten ?

— Desigur.

— Așadar, credeți că niciodată nu voi reuși s-o fac pe Elvire să se îndrăgostească de mine ?

Strălucitul scriitor, care până atunci cunoscuse o mulțime de alte femei, pusese această întrebare cu jumătate de gură, aproape cu teamă. Colonelul îl privi tăcut, înțelegând că de răspunsul său depindea întregul curs al evenimentelor viitoare. Dacă-i va spune : „Indiferent ce veți face, ea niciodată nu vă va iubi !“, era sigur acum că Valdère se va înclina în fața dorinței nepoatei lui. Sentimentele dramaturgului nu erau vulgare : dacă, la început, acesta se revoltase simțindu-și orgoliul rănit, acum era gata să renunțe la iubirea sa.

Uneori, o înfrângere liber consimțită poate valora mai mult decât o victorie.

Colonelul concluzionă că un astfel de caracter trebuie să se fi călit timp îndelungat, pentru a putea accepta, de bunăvoie, să renunțe într-un asemenea caz.

Apoi se gândi la Elvire. Avea un caracter atât de slab. Dacă Valdère va renunța, nu va pierde ea oare un posibil sprijin, de care are atâta nevoie ? Oare nu avea dreptate Valdère să spună că ea este doar un copil care n-a iubit niciodată ?

— Deci, credeți că nu am nici o șansă...

Vocea lui Hugues îi trăda amărăciunea din suflet

— N-am spus asta. Mai mult decât orice altceva, dumneavoastră ar trebui să cunoașteți drumul spre inima femeilor.

Acum, expresia lui Valdère reflecta oboseala.

— A femeilor, poate. Însă, în acest caz, este vorba despre una singură. Și mă tem că nu-l cunosc...

Ofițerul, nemaiștiind cum să încheie, spuse :

— Eu mi-am îndeplinit misiunea. Îi voi relata nepoatei mele întreaga noastră discuție. Ea va fi cea care va decide ce va face în continuare.

— Vă mulțumesc, colonele. Cu toate că știu că nu am în dumneavoastră un aliat, știu că nu-mi sunteți nici dușman Mai vreau doar să vă cer o ultimă favoare...

— Care anume ?

— Vă rog să-i transmiteți Elvirei că tot ceea ce-mi doresc este ca ea să fie fericită și pentru asta sunt dispus să fac orice sacrificiu, chiar și să renunț la ea, dacă asta dorește !

— Îi voi transmite exact cuvintele dumneavoastră.

După ce-şi strânseră mâinile, cei doi bărbaţi se despărţiră.

Martin, care stătea în holul de la intrare, îl însoţi pe colonel şi-i deschise uşa, iar acesta ieşi, îndepărtându-se gânditor.

CAPITOLUL 5

Spre sfârşitul după-amiezii plouase. O ploaie violentă, torenţială, însă de scurtă durată, ce se abătuse în rafale asupra oraşului, gonind norii ameninţători care, încă din acea dimineaţă, acoperiseră cerul.

— Acum era albastru-deschis, o culoare cum rar întâlneşti în Elveţia, dar care poate fi adeseori pe cerul ţărilor nordice.

O mulţime de turişti americani, veniţi cu un autocar de la aeroportul din Geneva, hoinăreau pe strada Saint-François.

La ora şapte fix, Estevan trecu pragul micuţei cafenele ce se afla în faţa podului care uneşte cele două părţi ale oraşului Lausanne.

Se duse în sala din spate şi, după ce alese o masă puţin mai retrasă, comandă un ţap cu bere. Apoi se afundă în lectura ediţiei de seară a unui ziar. Cu toate acestea, gândul nu-i era deloc la lectura ziarului, pentru că, din când în când, arunca o privire pe deasupra ziarului, în direcţia uşii de la intrare.

Îşi privi de mai multe ori ceasul şi, ca să-şi mai uşureze aşteptarea, fumă una după alta trei ţigări.

În sfârşit, cel pe care-l aştepta apăru.

Era un bărbat în jur de 50 de ani, solid şi bine făcut. Făcea parte dintre acei oameni care atrag inevitabil atenţia asupra lor, imediat ce-şi fac apariţia. Un metru optzeci, o figură hotărâtă, privire pătrunzătoare, un zâmbet şiret în colţul buzelor. Doctor ? Avocat ? Om de afaceri ? În orice caz, un liber-profesionist

Strânse energic mâna lui Estevan şi-l întrebă :

— A mai apărut ceva nou de când am vorbit ultima oară ?

— Nu, dar mai degrabă eu ar trebui să te întreb asta.

Necunoscutul se aşeză în faţa lui Estevan, apoi, coborându-şi vocea, spuse :

— Am luat legătura cu compania de telefoane. La ora 6:04, fix, lui Valdère i s-a telefonat la numărul 22.13.20.

Se opri. Chelnerul se apropiase de masa lor ca să le ia comanda. După ce acesta se îndepărtă, Estevan nu-şi mai putu ascunde încântarea.

— Minunat ! Şi cine răspunde la acest număr ?

— Hotelul Bellerive.

Imediat ce auzi aceasta, în privirea lui Estevan se putu citi cea mai profundă deziluzie. Necunoscutul tăcu un timp, apoi continuă ironic :

— Mă iei drept un novice ? La ora 6:20 eram la Bellerive. O bancnotă strecurată în mâna garderobierei, garderoba aflându-se exact lângă telefoanele din hol, i-a reîmprospătat în mod miraculos memoria. Astfel, am aflat că în ultima jumătate de oră, şapte femei au folosit telefoanele. Am eliminat din start trei dintre ele — turiste străi-

ne cazate în acel hotel. Mi-a mai rămas de ales între o blondă înaltă, cu puternic accent anglo-saxon...

Estevan murmură, mai mult ca pentru sine :

— Nu-i ea.

— O brunetă scundă care trei sferturi de oră aşteptase în van un apel din Bâle...

— Nici ea nu este.

— Aşa mi-am spus şi eu ! Apoi o doamnă în vârstă, cu lentile foarte groase la ochelari care, de trei ori, i-a cerut telefonistei să-i formeze un număr din Berna, care suna mereu ocupat.

— Şi ea trebuie eliminată.

— Atunci nu mai rămâne decât o tânără elegantă, blondă, drăguţă atât cât poti spune despre o femeie care poartă ochelari mari de soare. Singurul semn distinctiv al necunoscutei era un trandafir roşu brodat pe un rever.

Chelnerul veni din nou, întrerupându-i pentru a doua oară, şi aduse un Martini pe care-l puse pe masă.

— Dacă ea este suspecta noastră, semnalmentele ei sunt foarte vagi, spuse Estevan imediat ce fu sigur că nu mai pot fi auziţi de chelner.

Îşi aprinse a patra ţigară, expiră fumul şi adăugă :

— Cu atât de puţine indicii, cum am putea-o identifica ?

— Pentru acest lucru contez pe ajutorul tău.

Cuvintele căzură atât de seci şi hotărâte, încât Estevan tresări.

— Cum aş putea să...

— Fiind secretarul lui Valdère, ar trebui să fii la curent cu relaţiile acestuia...

— Dar sunt atât de multe ! Are o mulțime de legături și prieteni în întreaga lume.

— Din moment ce deja faci legătura între scrisoarea de amenințare și telefonul misterios pe care l-ai primit, nu mai ai decât să încerci să-ți amintești de vreo femeie pe care patronul tău a curtat-o în trecut și căreia apropiata lui nuntă i-ar provoca nemulțumirea.

Estevan spuse scurt :

— Nu sunt la curent cu viața privată a domnului Valdère.

— Desigur. Oricum, nu numai că este un bărbat deosebit, dar este și un strălucit scriitor. Or, în mod sigur, i-a fost imposibil să rămână total nepăsător în fața farmecelor actrițelor care i-au interpretat eroii cărților.

— Bineînțeles. Dar niciodată nu a favorizat pe vreuna dintre ele prin poziția sa socială. În rest, te pot asigura că niciodată n-a amăgit nici o femeie care, mai mult sau mai puțin deschis, se învârtea în jurul lui. Întotdeauna le-a dejucat planurile urmărind să pună mâna pe averea lui. Așa încât, nu pot crede că amenințarea ar veni din partea vreuneia din ele.

— Eu n-aș fi atât de sigur. Să revenim însă la misterioasa necunoscută. Să înțeleg că nu-mi poți da nici un indiciu ?

— Nu prea ! N-am recunoscut nici una din vocile a trei sau patru femei care, poate, ar fi avut interesul să împiedice nunta.

— Dragul meu Estevan, atunci de ce ții neapărat să descoperi autorul scrisorii anonime ?

Estevan roși ușor și murmură :

— Am un motiv special...

— Un om ca Valdère va ști foarte bine, dacă va fi nevoit, să ia toate măsurile necesare ca să împiedice acest furt. Din acest punct de vedere, poți fi liniștit.

— Mă tem că se va încăpățâna ca domnișoara de Saint-Léon să poarte smaraldul în timpul seratei și că va prefera să abandoneze cea mai elementară prudență.

— Dar acest lucru nu se va întâmpla, dragul meu, pentru că eu voi fi acolo. Voi veghea ca totul...

— Domnul Estevan... ?

Cei doi bărbați se răsuciră în același timp.

O tânără blondă, încântătoare, stătea în fața lor. Un trandafir roșu era brodat pe reverul taiorului ei.

* * *

Elvire evitase să iasă din apartament toată dimineața. Așteptase cu sufletul la gură rezultatul întrevederii dintre colonel și Valdère.

Îi spusese Adèlei ca în cazul în care va suna logodnicul ei, deoarece acesta obișnuia să-i telefoneze în fiecare dimineață, să găsească o scuză pentru a nu vorbi cu el.

La ora zece, telefonul începu a suna ; camerista, conform ordinelor primite, răspunse : „Domnișoara vă roagă să o scuzați, are de rezolvat o problemă foarte importantă și va fi nevoită să lipsească întreaga zi".

În prima parte a după-amiezii, contesa de Menville îi ceru nepoatei sale s-o însoțească în

plimbarea sa zilnică, dar nu reuși să o convingă să iasă din apartament.

— Draga mea, am putea merge, în această după-amiază, la Geneva. Se pare că Givenchy are o prezentare de modă la Bristol. Aș alege cu cea mai mare plăcere o rochie sau două din colecție.

Elvire își privi mătușa, un pic înspăimântată de comportamentul ei.

Era incorigibilă când era vorba de toalete. Ce să-i spună ? Pretextă atunci o migrenă persistentă, ca să nu fie nevoită să iasă din apartament.

Ținând o carte deschisă pe genunchi, în zadar încercase să-și alunge gândurile obsesive ce nu-i dădeau pace. Nu, nu va putea citi. Caracterele literelor începură a-i dansa prin fața ochilor, formând un singur cuvânt : „Francis".

Închise ochii, apoi îi redeschise. În fața ei, o oglindă înaltă reflecta imaginea unei părți din cameră.

Își văzu părul despletit căzându-i de o parte și de cealaltă a feței. Ridicându-l cu doi piepteni, pielea de pe tâmple i se întinse, dându-i feței o alură exotică.

Pentru o clipă, se amuză de această schimbare, pentru ca, imediat după aceea, iar s-o cuprindă anxietatea, ca o febră care, la oră fixă, începe a urca lent, punând stăpânire pe întregul organism.

Cum i se părea că timpul stă pe loc, pe la mijlocul după-amiezii coborî în holul hotelului ca să-și mai păcălească neliniștea. Se duse într-unul din saloane, se instală într-un fotoliu confortabil și începu să răsfoiască niște reviste ; dar tot nu reușea să se concentreze la ce citea.

Îl va primi oare Hugues pe colonel ? Iar acesta din urmă, va accepta să fie cel ce va rupe logodna ?

Privirea i se fixă pe ceasul electric. Era ora patru ! În mod sigur, până la această oră, viitorul îi fusese deja hotărât.

Atunci, închizând ochii, îl văzu pe cel pe care-l iubea şi avu impresia că simte pe buzele ei buzele celui căruia îi jurase să-i aparţină.

Cu inima bătând puternic, se gândi că poate chiar în aceeaşi seară va putea să-i scrie lui Francis şi să-l anunţe că era liberă, că logodna ei nu fusese decât un coşmar îngrozitor !

Luă o foaie de hârtie, însă mâna în care ţinea pixul îi părea de plumb. Nu putea nici măcar să tragă o linie.

De o jumătate de oră stătea într-unul din fotoliile mari de piele din salonul de lectură, trecând pe rând, continuu, prin diferite faze de neliniste şi speranţă, când colonelul Cervens apăru în sfârşit în prag

Atunci încercă să-i citească pe chip rezultatul întrevederii, dar expresia acestuia rămase indescifrabilă. În acel moment, tremurând, se grăbi în întâmpinarea lui şi-l întrebă :

— L-ai văzut ?

— Da. Dar hai să nu rămânem aici, spuse Cervens, arătându-i oamenii care-i înconjurau. Să urcăm în apartamentul tău, ca să putem discuta în linişte.

Elvire era pe punctul să cedeze. Cu siguranţă că-şi făcuse iluzii deşarte, imaginându-şi că Valdère va fi atât de mărinimos încât să accepte ruperea logodnei în condiţiile impuse de ea.

Ca toți cei ce se tem de un verdict dramatic pentru ei, acum Elvire și-ar fi dorit să poată întârzia cât mai mult clipa în care va primi răspunsul. Așa că, atunci când rămaseră singuri în micul budoar ce preceda camera Elvirei, colonelul nu se putu abține să nu remarce cât de tăcută era.

— Nu mai pari grăbită să afli rezultatul vizitei mele.

Foarte palidă, Elvire reuși să bâlbâie ceva, mergând drept la țintă :

— Te-a primit ? Bineînțeles, refuză să rupă...

— Te înșeli. Mi-a spus că nu dorește nimic altceva decât ca tu să fii fericită și, pentru asta, este gata să accepte cele mai mari sacrificii.

Pe măsură ce colonelul vorbea, chipul Elvirei devenea tot mai radios. Părea transfigurată. În bucuria ei, nici nu-și dădu seama de noblețea gestului lui Valdère.

Cervens constată că, adeseori, oamenii cei mai buni devin extrem de egoiști când sunt fericiți.

— Îi va spune el lui tata, nu-i așa ? îl întrebă ea, vrând să pună capăt problemelor ei cât mai curând posibil.

— Nu l-am întrebat. De altfel, n-am hotărât nimic. Ți-am transmis numai cuvintele logodnicului tău.

Ea păli, decepționată, și spuse cu voce tremurătoare :

— Cum, cum n-ați hotărât nimic ? Ți-am spus doar ceea ce vreau. Nu mă voi răzgândi !

— Știu. Dar n-am vrut să mă pripesc cu o asemenea hotărâre. Nu vei regreta niciodată decizia pe care ai luat-o ?

— Niciodată !... Uiți că iubesc un alt bărbat ?

— Ești sigură că nu este doar o iluzie ?

Elvire gesticulă stupefiată.

— N-ai înțeles cât de mult îl iubesc ?

— Am înțeles asta. Dar te-ai gândit vreodată că poate cel pe care l-ai întâlnit anul trecut, pentru cincisprezece zile, ți-ar părea acum complet diferit față de cum ți l-ai imaginat tu ? Este primul bărbat care te-a făcut să vibrezi și a știut să trezească în tine o beție a simțurilor cum n-ai mai simțit până atunci.

— Exact, acum știu că este dragoste ceea ce simt.

— Biata mea copilă, de multe ori, o asemenea beție nu-i decât o iluzie. Pe de altă parte, atitudinea lui Valdère demonstrează că acesta are pentru tine un atașament profund.

Ea începu să dea semne de nerăbdare.

— Te-a aburit rău, la fel ca pe toți cei care se apropie de el. Nu este numai scriitor. În același timp cunoaște foarte bine și firea umană, știind cum să emoționeze publicul.

— Esti nedreaptă, Elvire, nu se putu abține să nu remarce colonelul. Fie, nu-l iubești pe Valdère, dar acesta nu-i un motiv să-i pui la îndoială sentimentele. În orice caz, dacă-ți vei retrage promisiunea făcută, cel puțin du-te și mulțumește-i. Așa cere cea mai elementară regulă a bunului simț. Iar tu va trebui s-o respecți ! Și, un ultim sfat : nu lua nici o hotărâre definitivă până mâine. Gândește-te la ce ți-am spus.

După ce spuse acestea, ofițerul se ridică. Credea că ar fi mai bine s-o lase singură cu gândurile ei.

Elvire își dădu seama că Valdère l-a cucerit și se temea că va lua apărarea romancierului.

Își conduse unchiul până-n pragul ușii ; îi mai mulțumi o dată și-l îmbrățișă, însă, de data asta, lipsea căldura din îmbrățișare.

* * *

Conversația pe care tocmai o avusese cu unchiul ei îi temperase bucuria. Cu toate acestea, era sigură că-l iubește pe Francis. Dar era nevoită să recunoască și să-i dea dreptate unchiului ei, când acesta îi spusese că nu poți cunoaște pe cineva în cincisprezece zile.

Concret, ce știa ea despre tânărul medic ? Propozițiile pe care le schimbaseră între ei erau aceleași pe care le schimbă doi străini care se întâlnesc pe o plajă, din întâmplare. Apoi, brusc, trecuseră direct la conversațiile comune tuturor îndrăgostiților.

Sărutările tandre deveniseră rapid arzătoare. Dar oare această febră ce o cuprinsese nu era oare numai o stare emoțională specifică oricărei ființe care simte nevoia unei clipe de extaz ? În fond, nu-l cunoștea deloc pe Francis. Desigur, el îi vorbise despre viața lui. Însă doar ca o simplă conversație, acel gen de conversație ce trece brusc de la un subiect la altul, cel precedent ștergându-se rapid din minte.

— Portarul tocmai a adus această telegramă pentru dumneavoastră, spuse Adèle intrând în cameră.

Mirată, Elvire luă plicul albastru. Înainte de a-l deschide, rămase o clipă cu el în mână.

Dispoziția emoțională în care se găsea acum o făcu să se teamă imediat de o eventuală catastrofă

Cu respirația tăiată, se hotărî să deschidă plicul. Abia aruncă o privire pe hârtie, că literele începură să-i danseze prin fața ochilor. Se sprijini instinctiv de spătarul fotoliului din fața ei.

Văzând-o atât de tulburată, camerista o întrebă timidă :

— Ați primit o veste proastă ?

— Nu, nu... dimpotrivă.

Chipul îi redevenise roz de emoție și de bucurie abia reținută. Adèle ar fi dat orice să citească și ea telegrama. Dar Elvire îi ceru, agitată :

— Repede, adu-mi haina !

— Ce ați dori să îmbrăcați ?

— Nu contează... numai grăbește-te ! Repede...

În graba ei, puțin îi păsa cu ce se va îmbrăca.

Câteva minute mai târziu, Elvire, arătând minunat într-un pardesiu albastru, ajungea în holul hotelului. Îi făcu semn portarului care-i chemă un taxi.

Urcă în mașină și-i ceru șoferului :

— La gară... Cât de repede poți.

Așezată pe bancheta din spate, deschise geanta și reciti telegrama, ca să rețină fiecare cuvânt :

„În seara asta, la ora șapte p.m., voi ajunge la Lausanne. Cu dragoste, Francis".

Această telegramă o tulbura, cu atât mai mult cu cât nu-și putea da seama cum aflase medicul că ea este în Elveția, la Lausanne, la Palace Hotel. Și ea, care-și imaginase că Francis o uitase !

La acea oră, la sfârşitul zilei, traficul era intens. Totuşi, şoferul taxiului, obişnuit, evită arterele cele mai aglomerate din oraş. Conduse pe bulevardul Ruchonnet şi, peste puţin timp, opri maşina în faţa gării.

Strecurându-se printre călători, Elvire ajunse în faţa tabelului din holul central pe care erau înscrise sosirile trenurilor... Milano... Viena... Paris ?

Nicăieri nu era înscrisă ora de pe telegramă.

— Iubito... În sfârşit...

Două braţe o înlănţuiră. Apăruse în spatele ei fără ca măcar să-l fi zărit. Cum era posibil ?

În culmea fericirii, îl strângea în braţe şi-l sorbea din ochi. Acesta era Francis, acest necunoscut extrem de elegant, în costum ca de prinţ galez ? Acest tânăr atât de diferit de cel pe care-l cunoscuse în acea vară, îmbrăcat în ţinută sportivă ?

Da, el era, îşi reaminti de privirea lui tulburătoare şi de dinţii strălucitori ce luceau pe sub mustaţa subţire, neagră. Pentru o clipă avusese senzaţia că-l vede pentru prima dată, şi inima i se strânse.

— Elvire, iubito... De ce mă priveşti aşa ?

Era aplecat spre ea, pe chip putându-i-se citi neliniştea. Emoţionată, ea reuşi să murmure :

— Francis...

El o strânse puternic la piept.

Dar, în aceeaşi clipă, un val de călători ce debarcaseră dintr-un tren, îi împinse spre librăria gării.

— Vino, să nu rămânem aici, îi spuse el, conducând-o spre ieşire.

Atunci Elvire remarcă faptul că, exceptând o

servietă, el nu avea nici un alt bagaj şi se mira.

— Unde-ţi sunt valizele ? îl întrebă ea, în timp ce se îndreptau spre un taxi.

— Le-am trimis direct aici.

— Cum adică ? îl întrebă ea uimită.

— Am să-ţi explic imediat...

Încă o dată îşi roti privirea de jur-împrejur şi-i deschise uşa taxiului, apoi îi dădu şoferului adresa pe care, datorită surprizelor continue la care fusese supusă, Elvire n-o auzi.

CAPITOLUL 6

Acum amândoi stăteau pe bancheta din spate a taxiului.

Stând lipită de Francis, cu capul pe umărul lui, Elvire se temea ca nu cumva totul să nu fie decât un vis. Era prea frumos să fie adevărat... Nu, Francis era cu ea, lângă ea. Simțea în nări parfumul lui de ambră, care-i plăcea atât de mult. Se potrivea atât de bine cu pielea lui, un pic bronzată de soarele Africii. Îi simțea mâna strângându-i-o pe a ei.

Un sentiment de plenitudine îi izvora din adâncul sufletului.

„Îți mulțumesc, Doamne, pentru acest miracol. Acum nu mă mai tem de ce-mi va aduce viitorul... Francis este aici ! Prezența lui îmi va da puterea să lupt și să-mi păstrez fericirea".

Noaptea tocmai se lăsase peste străzile orașului, iar felinarele de pe străzi luminau împrejurimile. Orașul era la fel de bine luminat ca ziua.

Deodată, Francis o sărută cu pasiune :

— Iubita mea... Oare ești chiar tu, aici, lângă mine ? Nu pot să-mi cred ochilor...

Vocea lui gravă, cu inflexiuni pasionate, îi

dădu fiori Elvirei. Tremurând încă de emoţia acestei reveniri miraculoase, îl întrebă :

— Francis, cum te-ai întors din Rabat ? De unde ai ştiut că sunt la Lausanne ?

— Imediat ce-am citit în presă despre logodna ta, am luat primul avion spre Paris. Apoi, dintr-o revistă, am aflat că ceremonia va avea loc la Montreux, pe proprietatea lui Valdère... Întrebând, mi s-a spus că stai împreună cu mătuşa ta, la Palace Hotel, în Lausanne. Când te măriţi cu un scriitor de talie mondială devii, la rândul tău, o persoană cunoscută.

Spusese toate acestea pe un ton zeflemitor, probabil pentru a-şi ascunde ranchiuna. Elvire îi spuse :

— Dacă ai şti cât însemni tu pentru mine ! Iubitule, eşti aici... Cât de fericită sunt !

— Dar cât de mult am suferit, Elvire, gândindu-mă la această căsătorie a voastră.

— Mi-a fost impusă. M-am gândit tot timpul la tine. De ce nu mi-ai răspuns la scrisori ? M-am temut că nu mă mai iubeşti.

— Iubito, niciodată să nu mai spui aşa ceva !

Îl întrebă din nou :

— De ce n-am mai avut nici o veste de la tine ?

— Draga mea, crezi că meseria mea de medic, exercitată adeseori în junglă, îmi lasă timp să mai trimit şi scrisori ? În plus, mi-a fost teamă că mătuşa ta, surprinzându-ne corespondenţa, va fi şocată...

— De ce n-ai vrut să afle că intenţionezi să te însori cu mine ?

— Ţi-am mai spus, încă n-a sosit momentul...

Ea murmură, temătoare :

— Jură-mi că nu mai există nici o altă femeie in viața ta.

— Draga mea, ți-am mai răspuns o dată la o asemenea întrebare.

În timp ce el vorbea, ea-i cerceta atent chipul. Însă, chiar atunci taxiul traversă o zonă umbrită care ascunse expresia de pe fața lui Francis.

Acesta adăugă pe un ton grav :

— Nu-mi place când ești geloasă. O asemenea atitudine din partea ta mă rănește profund. Parcă te-ai îndoi de sentimentele mele. Aș mai fi venit, dacă nu te-aș fi iubit ?

— Iartă-mă... murmură ea profund confuză.

Taxiul se angajă pe bulevardul pe care era teatrul. Reflectoarele luminau frunzișul arborilor din împrejurimi, creând un halou verzui în jurul lor.

„Parcă ar fi un decor de operetă', gândi Elvire.

De altfel, întoarcerea neașteptată a lui Francis nu era oare ca minunatul epilog al unei piese de teatru ?

Îl puse la curent pe acesta cu împrejurările logodnei ei cu Valdère. În iureșul explicațiilor, nu observă că taxiul trecuse de piața Saint-François, traversase Grand Pont și se pregătea să treacă în cealaltă parte a orașului Lausanne. Când se angajară pe strada Tunelului, Elvire își dădu seama. Întunericul devenea tot mai dens.

— Nu crezi c-am ocolit cam mult ? Hotelul este pe partea cealaltă.

Francis îi răspunse jenat :

— Nu mergem acolo. Pe lângă faptul că ar fi jenant să stau în același hotel cu tine, dată fiind

situaţia, preţurile practicate acolo sunt puţin cam prea mari pentru bugetul modest al unui medic care vine din Africa.

Adăugă puţin răguşit :

— Elvire, n-ai să regreţi niciodată că ai abandonat tot luxul acela ?

Drept răspuns, ea-i luă mâna şi o strânse puternic într-a ei. Cu toate acestea însă, figura lui se adumbri şi simţi nevoia să insiste :

— Din punct de vedere monden, ar fi un mariaj strălucit ! Hugues Valdère are o poziţie socială destul de importantă.

Ea tresări puternic. Din adâncul fiinţei ei ţâşni un strigăt de indignare :

— Dar nu-l iubesc deloc ! Numai pe tine te iubesc !

— Da, iubito, îmi apăriţii numai mie... murmură el, cu acea voce care o tulbura atât de mult.

O strânse cu tandreţe în braţe, trecându-şi degetele prin buclele ei blonde şi o sărută cu pasiune. Ea fremătă de plăcere, amintindu-şi clipele minunate petrecute împreună cu Francis.

— La ce hotel stai ? se interesă ea.

— Nu este un hotel ci, mai degrabă, o pensiune de familie ţinută de o doamnă distinsă. Când eram student la medicină, cum nu aveam multi bani, când veneam în Elveţia ca să-mi petrec vacanţele, am stat la pensiune. I-am telefonat din Paris. Mi-a pregătit o cameră.

— Cartierul acesta este destul de departe de Lausanne, nu se putu ea abţine să nu remarce.

— Când un student nu are nici un fel de avere şi vrea să se relaxeze, caută un loc liniştit.

Elvire tresări, era de neiertat faptul că-i rea-

mintea de două ori lui Francis despre condițiile lui materiale modeste.

Se opriră în fața unei clădiri vechi.

Un felinar stradal lumina casa gri care, cu grădina sa împrejmuită de un gard înalt, semăna cu o clădire din secolul trecut, așa cum se mai puteau vedea și astăzi în provincie.

După ce traversară o curticică, îi întâmpină o femeie corpolentă cu părul cărunt, care-i introduse într-o cameră unde mobilierul în stil rococo aducea, în același timp, cu un cabinet stomatologic și cu vorbitorul de la o mănăstire. La ferestre erau jardiniere pline cu flori verzi. Pe șemineu, un ceas cu pendulă se reflecta într-o oglindă cu o ramă plină de ornamente. Fotoliile stil Napoleon al III-lea, acoperite cu velur roșu decolorat, formau un semicerc în jurul unei mese de acaju.

Elvire oftă. Așadar, în acest decor lugubru, mirosind a mucegai, își petrecea tânărul student vacanțele !

Emoționată, cuprinsă deodată de un sentiment de admirație față de el, se lipi și mai tare de cel pe care-l iubea.

— Francis...

Ușa se deschise. Elvire tresări ușor. O femeie cam de 50 de ani, cu trăsături vulgare și o coamă bogată de păr blond, le veni în întâmpinare.

Îi adresă lui Francis un zâmbet primitor, care nu reuși decât să fie vulgar, în ciuda încercării ei vizibile de a părea distins.

— Bună ziua, doctore... Cum a fost călătoria ? Bagajele dumneavoastră au ajuns încă de acum două zile.

Apoi o salută pe însoţitoarea lui :

— Doamnă ? Domnişoară ?

— Sunt logodnica lui, spuse Elvire, nedorind ca noua-venită să înţeleagă greşit situaţia.

Imediat, gazda lui Francis începu să se agite pe lângă ei.

— Felicitările mele, domnişoară. Doctorul nu numai că este un admirabil om de ştiinţă, ci este şi foarte grijuliu faţă de pacienţii săi.

Cu modestie, Francis întrerupse acest şuvoi de cuvinte elogioase la adresa lui :

— Mi-aţi rezervat vechea mea cameră ?

— Da, doctore... Dar să ştiţi că mai am una, mult mai bună decât aceea, dacă doriţi.

— Nu, îmi place mai mult vechea mea cameră. Îmi aminteşte de tinereţe. Elvire, nu vrei să-mi vezi camera ?

Ea încuviinţă.

Urmând-o pe opulenta lor gazdă, urcară pe o scară maiestuoasă ce dădea într-un coridor lung transversal. Se opriră la capătul acestuia. Doamna Galvin se întoarse spre uşă. După ce o deschise, acţionă întrerupătorul.

Elvire, care se aşteptase să vadă tot o cameră în stilul salonului în care tocmai fuseseră primiţi, fu surprinsă să descopere o cameră primitoare, mobilată modern, cu mobilă capitonată cu velur, curată.

— Voi da ordin să vă fie aduse bagajele, spuse doamna Galvin, îndepărtându-se.

— Este frumos aici, remarcă Elvire.

Francis nu-i răspunse. Se apropie de ea şi o îmbrăţişă.

— Iubito... iubito... Lasă-mă să te văd mai bine !

Tot vorbind, își strecură mâna în răscroiala rochiei, mângâindu-i ușor pielea satinată, trezind în Elvire acea dorință care zace întotdeauna într-o îndrăgostită.

Îl privi drept în ochii lui fermecători care o contemplau avizi. Apoi, cuprinsă de amețeală, închise ochii, simțind buzele ferme și imperioase ale lui Francis.

Chiar în acea clipă lustra străluci pentru o fracțiune de secundă. Elvire, surprinsă, își înăbuși un mic strigăt; Francis o liniști :

— Probabil n-a fost decât un scurtcircuit.

Cum camerista apăru aducând bagajele, Francis spuse :

— A, este deja ora nouă ! Hai să mergem la Carnotzet să mâncăm. Nu-i prea departe de hotelul tău. N-aș vrea să te întorci prea târziu la hotel. Mătușa ta ar putea să-și facă griji !

CAPITOLUL 7

Când Stany și Estevan o văzură pe frumoasa necunoscută cu trandafirul roșu, tresăriră amândoi; nu numai pentru că era uimitoare coincidența, ci și pentru că au identificat-o imediat. Era Lola Mirma, celebra vedetă de cinema, a cărei imagine apărea în toate publicațiile din lume; Lola Mirma, al cărei nume era tipărit cu litere de-o șchioapă pe toate afișele de cinema; Lola Mirma, celebră datorită interpretărilor sale din numeroase filme de succes.

Uimiți, cei doi o văzură avansând spre ei.

— Sunteți surprins să mă vedeți aici, spuse ea cu acea voce gravă plină de farmec. Probabil că întrebați, domnule Estevan, de unde știam că vă voi găsi aici.

Secretarul romancierului nu-și ascunse uimirea :

— De fapt, suntem și foarte surprinși dar, în același timp, și foarte încântați... Pentru că avem ocazia să vă cunoaștem personal; v-am recunoscut imediat. Totuși, mai este ceva ce nu-mi pot explica : de unde-mi cunoașteți numele ? o întrebă el în defensivă.

Ea zâmbi în colțul gurii :

— Am să vă spun asta mai târziu... Pentru moment însă, am să vă spun numai că voiam să vă văd... şi că această întâlnire neaşteptată nu se datorează deloc hazardului !

— Nu este cazul să subliniaţi acest lucru, doamnă, umila mea persoană, cu siguranţă n-ar fi reuşit, fără un motiv bine întemeiat, să reţină atenţia unei femei ca dumneavoastră...

În tonul lui Estevan exista o oarecare impertinenţă care nu-i scăpă vedetei. Aceasta roşi puţin, apoi se întoarse spre Stany şi-l privi. El se ridică şi i se prezentă cu o emfază voită :

— Etienne Delpont, gentilom de ţară, spuse el pe un ton ironic, ştiind foarte bine că acest calificativ ar fi figurat printre ultimele care i s-ar fi putut atribui. Se număra printre aceia care nu ţin neapărat să-şi dezvăluie identitatea şi nici ocupaţia reală. Lola clipi cu artă, ca în interpretările sale din rolurile dramatice.

— Iertaţi-mă, dar aş dori să vorbesc cu domnul Estevan între patru ochi.

— Înţeleg, spuse Stany, dând să se ridice. În acelaşi timp îi adresă lui Estevan o privire care voia să spună : „Reţine-mă".

Secretarul replică imediat :

— Ce aveţi să-mi spuneţi, doamnă, îmi puteţi spune şi în prezenţa celui mai bun prieten al meu. Este la curent cu toate afacerile mele şi vă asigur că este demn de toată încrederea.

Actriţa îşi scoase una dintre mănuşi, pentru a şi-o repune imediat la loc, un gest inutil, care-i trădă nervozitatea.

Se opri, se gândi un timp, apoi spuse uşor ironic :

— Gesturile pe care le fac, cuvintele pe care le spun, chiar şi sentimentele mele nu mai constituie nici un secret pentru indiscreţii care mă prezintă zilnic publicului : reporteri, cineaşti, fotografi, agenţi de tot felul. Sunt continuu intervievată ! Sunt fotografiată atunci când mă aştept mai puţin. La televiziune mi se vâră sub nas un microfon în care trebuie să spun că secretul tineretii mele veşnice este crema Nivose, pe care o folosesc zilnic... Ar trebui să fiu flatată de toate astea !...

Spusese toate acestea cu un zâmbet obosit pe buze. Apoi continuă pe un ton mai serios :

— Cu toate acestea însă, acum nu mai vorbeşte vedeta, ci femeia din mine... Este totuşi dreptul meu s-o fac. De asemenea, vă cer discreţie totală !

Estevan o asigură :

— În privinta aceasta, nu aveţi nici un motiv să vă temeţi, doamnă. Vă pot asigura de totala noastră discreţie, atât a mea, cât şi a prietenului meu; în plus, dacă veţi avea vreo cauză de pledat, sunt sigur că prietenul meu vă va ajuta. Strengarul acesta este totdeauna de partea femeilor frumoase.

Stany se înclină, mai zâmbitor ca niciodată. Lola îi întinse mâna :

— Acum, când sunt convinsă că am de-a face cu doi gentlemeni, vă voi spune motivul pentru care v-am căutat : domnule Estevan, contez pe ajutorul dumneavoastră ca să-mi aranjaţi o întâlnire cu Hugues Valdère.

Interlocutorul ei avu o tresărire instinctivă.

— Credeţi că este chiar atât de uşor să fac ce-mi cereţi dumneavoastră ?

Lola îşi întoarse chipul frumos spre Estevan şi, apăsând pe fiecare cuvânt, îl întrebă :

— Este absolut necesar să vă explic de ce vreau neapărat să-l văd pe Hugues ? Chiar trebuie să-mi mai dezvălui încă o dată secretul ?

Oftând, închise o clipă ochii... Acum devenise unul din personajele pe care le interpreta pe scenă. Un licăr de emoţie sclipi în privirea ei şi, dintr-o suflare, murmură :

— Îl iubesc pe Hugues ! Îl iubesc, mă înţelegeţi ? Vă daţi seama ce înseamnă asta pentru o femeie ca mine, care ar putea foarte bine să aleagă dintre sutele de admiratori care-i stau la picioare ? Dar pe el îl iubesc, şi încă de mult timp... Iar el ştie acest lucru.... Mi-a demonstrat că nu-i sunt indiferentă, pentru că mi-a promis că se va căsători cu mine. Sunt cinci luni de atunci, adăugă ea pe un ton atât de dramatic, încât cei doi nu mai ştiură cine vorbeşte, femeia sau actriţa ?

— N-am ştiut nimic din toate acestea, îi replică Estevan.

Ceea ce era adevărat. Hugues nu-i spusese niciodată că o cunoaşte. Ar fi avut toate motivele să fie mândru de cucerirea unei femei atât de frumoase. Dar la Hollywood putea întâlni o mulţime de vedete !

Deodată, toată această poveste îi păru foarte improbabilă secretarului, pentru că o idilă între vedetă şi celebrul romancier n-ar fi putut rămâne prea mult timp secretă. Ziariştii, fotografii avizi după acest gen de poveşti, sunt întotdeauna gata să surprindă orice indiscreţie. În plus, nu vedea

de ce Lola Mirma s-ar fi lăudat cu această iubire dacă n-ar fi existat un motiv important. Estevan nu mai știa ce să creadă.

— Văd că nu sunteți la curent cu povestea noastră, continuă vedeta. Ce ființă bizară este și Valdère ! A ținut neapărat să păstrez secretă relația noastră. Nimeni nu știa de întâlnirile noastre. Dar acum domnule Estevan, când cunoașteți adevărul, veți lucra pentru mine. De când Hugues s-o logodit cu această provincială, a refuzat să mă mai vadă. Să-i fie oare frică de mine ? Se teme că încă mă mai iubește ? M-a părăsit cu atâta lașitate ! Ar fi fost mai cinstit din partea lui să-mi dea o explicație, decât să fugă mișelește...

Trase aer în piept ca pentru a se abține să nu plângă. Apoi adăugă cu voce joasă, ca și cum ar fi vorbit cu sine, încercând în zadar să găsească o explicație a comportamentului lui :

— De ce s-a purtat așa cu mine ? Îi este teamă ? Niciodată nu mă voi coborî într-atât încât să mă arunc la picioarele lui, niciodată ! Dar mai am o mulțime de lucruri importante să-i spun, importante atât pentru el, cât și pentru mine.

Vocea îi redevenise fermă.

— Vedeți dumneavoastră, doamnă, răspunse secretarul, eu nu mă pot amesteca în problemele intime ale domnului Valdère. Desigur, îi sunt colaborator devotat. Mă ocup de corespondența dumnealui și-i fixez întâlnirile cu editorii, cineaștii, ziariștii. Adeseori îl înlocuiesc, primindu-i musafirii și refuzându-i pe cei nepoftiți, dar nu pot să-mi depășesc atribuțiile și să mă amestec în viața sa privată. De altfel nici nu ar tolera așa

ceva. Deşi mă bucur de întreaga sa încredere, sunt sigur că mi-ar spune să-mi văd de treburile mele şi să nu mă mai amestec în cele ce nu mă privesc.

Auzind această pledoarie, rostită pe un ton hotărât, Lola îşi lăsă capul în jos şi păli. Apoi, recăpătându-şi încrederea în sine, ridică spre Estevan o privire imploratoare în care îşi pusese întreaga forţă de seducţie :

— Vă rog ! Ajutaţi-mă !... Dacă aţi şti cât de mult reprezintă această ultimă întâlnire... ultima, vă jur... pentru mine, pentru iubirea mea, pentru viaţa mea ! Aţi avea milă de mine... şi poate că şi de el ! Aţi putea, dacă aţi vrea !

— Cum aşa ?

— M-aţi putea lăsa să intru numai în salonul lui şi, când mă va vedea, sunt sigură că mă va primi. Nu vă cer decât un singur minut ! Vă voi fi veşnic recunoscătoare şi voi şti să mă revanşez.

Se sprijini de marginea mesei ca şi cum ar fi fost extenuată de această pledoarie. Ridicând privirea, aşteptă temătoare reacţia lui Estevan.

Acesta era foarte confuz. Era împărţit între dorinţa de a-i face pe plac vedetei şi teama de a nu-şi atrage reproşurile patronului său. Amintindu-şi de discuţia din aceeaşi după-amiază, se gândi că este de preferat să fie rezervat.

— Doamnă, îmi pare rău, însă deja v-am spus care este rolul meu în serviciul domnului Valdère. Dumnealui nu m-a pus la curent cu relaţia dintre dumneavoastră doi, aşa încât probabil consideră că această problemă nu este de competen-

ţa mea. Treaba mea este să mă ocup de afacerile sale şi nu de viaţa sa particulară.

Buzele tinerei fremătară uşor, iar ochii i se umplură de lacrimi. Bâigui cu o voce patetică :

— Vă rog, un singur minut... Lăsaţi-mă să-l văd pe Hugues doar un singur minut...

În faţa acestei explozii sentimentale, venită din partea unei femei care avea la picioarele ei o mulţime de admiratori, nu mai ştiu ce atitudine să adopte ; în sufletul lui se instală mila. Nu putea pricinui atâta suferinţă acestei femei atât de frumoase. Ezită câteva secunde, apoi îi spuse :

— Ascultaţi-mă, nu vă promit nimic... dar dacă va apărea... sau dacă voi putea să fac să apară... ocazia de a-i vorbi despre dumneavoastră, mai vedem... Voi încerca...

Ea-i mulţumi printr-un zâmbet şi, cedând impulsului, se apropie de el, îşi puse mâinile pe umerii lui şi-i spuse :

— Daţi-mi voie să vă sărut.

Buzele ei sărutară obrazul lui Estevan care, mai tulburat decât ar fi vrut să fie, murmură :

— Da, voi face imposibilul.

— Juraţi-mi că mă veţi ajuta !

Insistentă, voia să-i smulgă o promisiune.

— V-am spus că voi încerca. Aveţi cuvântul meu.

— Îmi este suficient, spuse Lola, ştergându-se la ochi cu o batistă de mătase roşie pe care şi-o scoase din geantă, fluturând-o ca pe un semnal. Sunteţi de partea mea, ştiu eu că nu mă veţi trăda !

Fără a-i mai lăsa timp să-i răspundă, se scuză şi se retrase discret.

Stany asistase la întreaga scenă ca un martor tăcut. Fumase, cu o indiferență perfect simulată, două țigări, urmărind neglijent cu privirea rotocoalele de fum. Cu toate acestea, nu pierduse nici un cuvânt din conversație și observase foarte atent întregul comportament al Lolei.

Îl privi cu răceală pe Estevan și, pe un ton usturător, remarcă :

— Ei bine, dragul meu, a reușit să te ademenească, iar otrava a început deja să-și facă efectul.

Estevan încercă să se apere, explicându-și atitudinea :

— Sigur, știe foarte bine cum să obțină ce vrea, însă am impresia că-l iubește sincer pe Valdère. Mi s-a făcut milă de ea.

— Atenție ! Chiar tu ai spus-o : știe foarte bine să obțină ce vrea; așadar, este periculoasă, foarte periculoasă ! Cât despre sinceritatea ei, aceasta constă numai în dorința sinceră de a obține obiectul pe care și-l dorește prin orice mijloace ; este o actriță foarte bună !

Oare Stany spunea exact ce gândește, sau aceste cuvinte erau rodul invidiei pentru că fusese ignorat de vedeta care se îndepărtase fără a-i arunca măcar o privire ?

— Nu i-am promis nimic. I-am spus numai că voi încerca.

— Dar nu pot să nu observ că speri din tot sufletul să reușești. De ce ar vrea să-l vadă pe Hugues ? Pentru că speră că va reuși să-l împiedice să se însoare. Iar acesta are motivele lui pentru a refuza s-o primească. Deci, i-ai încurca enorm planurile dacă îi vei aranja o întâlnire cu

această persoană, fără a fi autorizat să o faci... Pe de altă parte, gândește-te că această femeie știe foarte bine ce face și mai ales cum face. Am văzut-o folosindu-și întreaga măiestrie, întreaga tehnică de convingere. „Dintre atâția admiratori", parcă sunt versurile din melodia aceea, de pe vremea părinților noștri Les noces de Jeannette. „Dintre care aș fi putut alege pe oricine. Dar eu l-am ales pe Valdère... Oh ! Vai mie ! Ingratul, mă refuză". Știe foarte bine să joace teatru : farmecul, seducția, lacrimile, mila. Toate acestea puse în scenă și interpretate de o tânără foarte atrăgătoare. Fii foarte atent, prietene...

Estevan nu-i răspunse, pentru că, chiar dacă-i dădea dreptate lui Stany, nu se putea abține să nu-și dorească să-i facă pe plac frumoasei vedete.

* * *

În Grande Brasserie, era un du-te-vino continuu. La acea oră a prânzului clienții erau numeroși. Francis și Elvire găsiră în sfârșit o măsuță în apropierea ferestrei, în prima sală.

În acea dimineață Francis sosise la Lausanne. Elvirei tot nu-i venea să creadă că aceasta era cu adevărat realitatea. Savurau amândoi meniul ales, tot pălăvrăgind veseli, schimbând din când în când câte un zâmbet complice.

În acest loc, frecventat mai ales de turiști, nu prea exista riscul să se întâlnească cu cineva nedorit. În modul cel mai natural, Francis își povestea viața austeră pe care o dusese într-o țară

în care datoria sa profesională îl expusese la numeroase pericole.

— Şi apoi, iubito, ca să nu te neliniştesc, nu ţi-am spus întregul adevăr, zise el când ospătarul le aduse un platou cu clătite aurii.

— Ce mi-ai ascuns ?

— Nu mai lucrez în Rabat. M-am angajat ca medic voluntar în Extremul Orient, unde există atâta suferinţă. Eram în Afganistan în momentul invaziei trupelor ruseşti; mă aflam la Kabul. Acum, iubito, înţelegi de ce nu ţi-am putut scrie ?

Elvire era foarte tulburată de această mărturisire :

— Iubitule, scumpul meu iubit, iartă-mă că m-am îndoit de tine.

— Acum înţelegi de ce n-am putut vorbi despre o viitoare căsătorie ? Tocmai m-am întors din Pakistan.

Atunci, în faţa privirii admirative a Elvirei, el îi povesti ce presupune viaţa unui medic în aceste regiuni ostile :

— Se războiesc continuu. Pretutindeni este prezent un inamic invizibil. Orice casă ar putea fi sursa glonţului ce ţi-ar pune capăt vieţii. La tot pasul există riscul ca o mină să te sfârtece, căldura te urmăreşte continuu, setea îţi arde gâtul, miliarde de ţânţari nu-ţi dau pace, febra îţi consumă energia morală şi fizică, transpiraţia ţi se prelinge continuu pe corp : pe scurt, totul îţi este ostil, până şi climatul ! Iar un doctor suferă la fel ca toţi ceilalţi. În plus, în mijlocul acelor oameni pe care izolarea, oboseala, dorul de patrie sau boala îi pot demoraliza atât de uşor, un doc-

tor trebuie să se ocupe nu numai de corpul, ci şi de sufletul lor.

— Te iubesc atât de mult, murmură ea.

— Da, continuă el, doctorul trebuie să-şi păstreze întotdeauna zâmbetul pe buze, indiferent ce s-ar petrece în sufletul lui. Este sfătuitorul soldaţilor, răniţilor, bolnavilor, muribunzilor, fiindu-le aproape ca un părinte. Împarte acest ultim rol cu preotul. Trebuie să-şi ascundă propria suferinţă sufletească, propria teamă.

Dacă Elvire n-ar fi fost atât de transpusă de povestea lui, poate că ar fi observat acea nuanţă subtilă, aproape imperceptibilă, care ar fi fost imediat detectată de un bun observator.

Francis vorbea foarte frumos despre soldaţi ; totuşi pronumele „eu" îi revenea în fiecare clipă pe buze. Însă Elvire era prea îndrăgostită de el ca să observe. Se gândea înduioşată că cel pe care-l iubea îşi făcuse vitejeşte datoria.

Din fericire, perioada de şedere în Extremul Orient se terminase. Obţinuse foarte repede permisiunea de a-şi devansa cu câteva săptămâni data iniţială a repatrierii.

Absorbiţi să-şi povestească amintirile, nici Elvire nici Francis nu fuseseră atenţi la cei din jurul lor, aşa încât nu-i observaseră pe cei doi bărbaţi care se aşezaseră de curând la o măsuţă de la intrarea în restaurant. Şi totuşi, ascunsă de un aranjament floral, silueta înaltă a lui Hugues Valdère nu era decât la câţiva metri de Elvire.

Chiar dacă ea nu-l văzuse, romancierul îi observase imediat. În prag ezitase, gata să bată în retragere; însă Valdère nu era singur. Ce pretext ar fi putut invoca în faţa însoţitorului său ? Pen-

tru că Hugues era chiar cu traducătorul englez al romanelor și pieselor lui. Și iată cum întâmplarea îi jucase o farsă ciudată...

Scriitorul îl putea observa foarte bine pe tânărul cu tenul bronzat care, în mod vizibil, îi făcea curte domnișoarei de Saint-Léon. Se pare că acesta era motivul pentru care Elvire își dorea libertatea.

Neputându-se abține, Valdère își studie rivalul. Acesta din urmă avea toate motivele să rețină atenția femeilor, pentru că, în mod indiscutabil, era seducător. Totuși, Hugues nu-și putea defini exact impresia pe care i-o făcuse tânărul.

Ridicându-se de la masă, Valdère avu o scurtă ezitare : să treacă la câțiva metri pe lângă Elvire, sau să facă înconjurul sălii ? Însă cei doi erau atât de absorbiți de discuția lor, încât Elvire nu-l observă.

După ce strânse mâna traducătorului, luându-și rămas-bun, Hugues trase aer în piept și porni spre Mercedesul său.

În drum spre casă, mii de gânduri îl asaltară; descoperirea pe care tocmai o făcuse îl pusese pe gânduri. Roti brusc volanul și reuși să evite o ciocnire de mașina care rula lângă el. Să fi fost atât de nervos pentru faptul că știa că nu ocupă un loc cât de mic în gândurile Elvirei, sau din cauza geloziei de a se vedea înlocuit ?

*
* *

Când Francis și Elvire ieșiră din restaurant, soarele invita la plimbare.

Francis o luase de braţ şi, din când în când, o strângea mai aproape de el. Se opriră la colţul străzii Grand-Chêne.

— Când ne mai putem vedea ? o întrebă el, îmbrăţişând-o.

— Nimic nu te împiedică să vii la hotel. Dar cu o singură condiţie : să ţii seama că tot luxul în care mă vei vedea mi-a fost impus. Să nu uiţi că cea mai mare dorinţă a mea este să părăsesc cât mai repede cu putinţă acel decor ce mă apasă.

Dragostea îi făcea ochii să strălucească şi obrajii să i se îmbujoreze.

— Am să vin chiar mâine să te văd, draga mea, dar să nu-mi oferi nici vin de Madera, nici măcar un biscuit uscat. Mă înţelegi de ce nu pot accepta nimic din acel hotel, şi sunt convins că şi în această privinţă, ca în multe altele, avem aceleaşi păreri.

— Ai perfectă dreptate ! Pe mâine...

Vocea îi răsuna ca un cântec. Era extrem de fericită.

Intrând în ascensor, începu a fredona un vals, spre marea uimire a liftierului, obişnuit cu clienţi mai serioşi.

Imediat ce intră în apartament, întreaga ei bucurie dispăru. Tot acest lux i-l datora celui pe care nu-l mai considera logodnicul ei. Acest gând îi provocă un sentiment de vinovăţie. Oare nu se jucase cu inima unui bărbat sincer îndrăgostit de ea ? Acum, când se hotărâse să nu se mărite cu el, va trebui să iasă cât mai repede posibil din această situaţie. Biata tanti Emma !

Intrând în camera ei, o găsi pe mătuşa sa în faţa unei oglinzi înalte, probând ultima rochie pe care tocmai şi-o cumpărase. Părea că se simte în largul ei, de parcă ar fi fost făcută pentru a trăi în această ambianţă care acum i se părea a fi, natural, a ei.

Văzându-şi nepoata, doamna de Menville râse fericită.

— Uite, draga mea, cât de bine se potriveşte această toaletă cu împrejurările unei căsătorii civile... Nu-i aşa că este frumoasă ?

Făcu o piruetă, cu o bucurie copilărească. După o scurtă ezitare, Elvire îi spuse scurt, dintr-o singură suflare :

— Tanti Emma, dacă aţi şti cât sunt de bucuroasă ! Francis a revenit din Extremul Orient, unde a muncit cu devotament pentru salvarea victimelor războaielor din aceste ţări. Este în Lausanne şi încă mă mai iubeşte.

Doamna de Menville tresări de parcă i-ar fi anunţat o catastrofă. Presimţea că ruptura logodnei actuale era inevitabilă. Privi cu ochii unui naufragiat decorul confortabil care-o înconjura. Aşadar, din cauza acestei prostuţe care se îndrăgostise stupid de un ţăran, va fi obligată să părăsească acest apartament...

CAPITOLUL 8

O rază de soare se strecura în cameră, luminând un colț al încăperii. Soarele urca încet pe cer, iar lumina se apropia de biroul la care lucra Estevan. După ce rezolvase toată corespondența, răspunzând și la ultima scrisoare, se rezemă de spătarul scaunului. Între sprâncene îi apăruse o cută. Se gândea la întâlnirea cu Lola Mirma din ziua precedentă.

Chiar îi promisese să-i aranjeze o întâlnire cu Valdère ? Și dacă i-ar fi promis, avea el dreptul să facă așa ceva ? În minte îi apăru imaginea frumoasei actrițe, zâmbetul ei seducător, privirea fermecătoare încețoșată repede de lacrimi. Lola era o actriță, nu trebuia să uite această realitate. Se gândea, de asemenea, că dacă ar fi ajutat-o să-și ducă planurile la îndeplinire, l-ar fi trădat, într-un fel, pe scriitor.

O bătaie scurtă în ușă îl readuse la realitate. Cu o expresie arțăgoasă, Martin îi prezentă o carte de vizită. Înainte chiar de a fi citit numele, știu că este al ei. Așadar, se afla deja în fața dilemei de care se temea.

— Această doamnă vă roagă s-o primiți personal, îi spuse servitorul lui Estevan.

— Bine roag-o să mă aştepte câteva secunde, vin imediat.

Vocea lui, voit hotărâtă, ascundea neliniştea ce pusese stăpânire pe el. Martin se retrase şi-i transmise răspunsul vizitatoarei care aştepta nerăbdătoare.

Estevan se ridică. Avea gesturile line ale unui dresor care înfruntă pentru prima dată o fiară sălbatică, neştiind care vor fi reacţiile acesteia. Îşi aminti de prudenţa lui Stany şi de avertismentele acestuia, pentru că poliţistul era obişnuit să citească în inimile oamenilor : bărbaţi sau femei, nu mai aveau pentru el nici un secret. Le putea descifra gândurile cele mai ascunse şi, fără îndoială avusese dreptate în privinţa actriţei.

De ce nu-i spusese lui Martin s-o expedieze ? Acum nu mai putea da înapoi. Se gândi, stingherit, că poate va asista la o scenă patetică, pentru că deodată devenise ferm hotărât să refuze politicos orice solicitare a actriţei. Cu paşi hotărâţi, se îndreptă spre hol.

Când îl văzu, Lola se aruncă literalmente asupra lui. Cu mâinile pe umerii lui, exclamă în timp ce-l privea :

— Dragul meu, îţi mulţumesc din tot sufletul că m-ai lăsat să intru, îţi mulţumesc că ţi-ai ţinut promisiunea !

— Nu v-am promis nimic, doamnă. V-am spus numai că voi încerca...

— Cum îndrăzneşti să negi cuvântul pe care ţi l-ai dat ?

Ridicase vocea, evident pentru a se face auzită şi în celelalte camere ale case

— Crezi că acum voi pleca atât de uşor ?

Având gura crispată, îl privea cu ochii scăpărând. Cum îndrăznea acest pârlit de secretar să-i țină ei piept ? Văzându-i expresia de nepătruns, înțelese că nu va obține nimic de la el. Așa încât se îndreptă hotărâtă spre ușa cabinetului de lucru al scriitorului.

— Lăsați-mă, cel puțin, să-i anunț prezența dumneavoastră, spuse Estevan luându-i-o înainte.

Siguranța pașilor actriței îi confirmă faptul că aceasta nu mințise : cunoștea prea bine locurile, ca să fi venit pentru prima dată la Hugues.

Chiar atunci ușa se deschise și silueta înaltă a lui Valdère apăru în prag.

Nevăzându-l decât pe Estevan, aflat în fața lui, îl întrebă :

— Ce s-a întâmplat ? Ce-i cu gălăgia asta ?

Atunci o observă și pe Lola. Chipul lui Hugues împietri. Își ascunse prost uimirea. Totuși, nedorind ca secretarul său să asiste la o scenă între actriță și el, îi făcu semn acesteia să intre în cabinetul de lucru.

— Intră, te rog.

Lola triumfă. Dar nu lăsă să se vadă acest lucru Era prea stilată. Cu mersul ei săltat, trecu pragul sanctuarului lui Hugues, apoi se opri și-l întrebă emoționată :

— Cum poți avea o inimă atât de rece ?

Poate că se așteptase la un gest de afecțiune din partea scriitorului ; însă chipul cu o expresie de gheață rămase indescifrabil. Valdère o întrebă calm :

— Ce vrei ?

Pentru o clipă, Lola păru derutată de această întrebare scurtă și seacă.

— Prezența mea nu-ți aduce aminte de mine ?

— Ba da, Lola, îmi amintește de o mulțime de clipe agreabile, dar toate acestea sunt de domeniul trecutului !

Ea se apropie mai mult. O rază de soare care pătrunsese prin fereastră îi lumină chipul. Orbită de lumina puternică a soarelui, închise ochii și șopti cu convingere :

— Poate că pentru tine sunt de domeniul trecutului, dar pentru mine nu sunt ! Pentru mine sunt încă prezente și vreau ca toate acestea să continue și în viitor.

— Dacă tu, Lola, preferi să trăiești în trecut, eu prefer prezentul. N-am ajuns încă la vârsta la care să nu mai am nimic de făcut decât să-mi rememorez trecutul. În prezent am o mulțime de ocupații noi. Evenimentele trecute sunt de domeniul istoriei... o istorie frumoasă, într-adevăr. Dar nu putem decât s-o păstrăm în amintire.

Se juca neglijent cu coupe-papier-ul de fildeș. Fruntea îi era brăzdată de un rid. Se putea simți cât de penibilă era pentru el această discuție. Nu se așezase, dându-i de înțeles Lolei că nu dorea să lungească prea mult vorba. Însă Lola se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— Hugues, spuse ea, n-am venit ca să fac o scenă neplăcută fiindcă cel pe care-l iubesc se căsătorește cu altă femeie... Nu, nu vreau să mă răzbun. Să nu crezi că am să arunc cu vitriol sau mai știu eu ce ! Am venit, pur și simplu, să trezesc iubirea pe care o mai ai încă pentru mine. Eu încă te mai iubesc !

Se ridică și făcu un pas spre el. Stând dreaptă în lumina care-o înconjura, se știa frumoasă și dezirabilă.

Cu o voce patetică, continuă :

— Sunt sigură că încă mă mai iubești, pentru că și eu te ador mai mult ca oricând și vreau să te salvez din cursa în care ai putea să cazi...

— Nu cred că există vreo cursă, Lola, și știu foarte bine ce fac.

Chipul tinerei se crispă în fața acestui eșec. Își ridică brațele spre cer, implorându-l. Într-o clipă își puse în aplicare talentul actoricesc, modificându-și tonul vocii :

— Iubitule, te iubesc prea mult ca să pot crede că tu nu mă mai iubești. Amintește-ți de clipele minunate pe care le-am petrecut împreună. Nu mi te mai pot scoate din inimă... Nu mai pot fi fericită decât alături de tine. Am putea fi atât de fericiți împreună ! Tu vei scrie piese admirabile, iar eu le voi interpreta și voi juca rolurile din toată inima, rolurile pe care le vei crea pentru mine.

Valdère zâmbi ironic.

— Da, Lola, înțeleg, nici nu mă îndoiesc de sinceritatea ta; dar nu crezi că mariajul nostru ar avea un oarecare efect asupra teatrelor și cinematografelor ? S-ar putea face o publicitate extraordinară din asta, iar tu ai avea de câștigat foarte multe. Nu te-ai gândit deloc la asta ?

Ea își scoase o batistă și începu imediat să plângă.

— Cât de mult mă faci să sufăr ! Să crezi că m-aș putea coborî atât de mult, încât să urmă-

resc un scop atât de josnic: să-mi fac publicitate! Este cumplit să spui așa ceva !

Valdère nu reuși să-și ascundă enervarea. Îi replică aproape cu duritate :

— Iartă-mă, dragă Lola, dar văzându-te atât de transpusă, expunându-ți toate tentațiile posibile, încep să mă întreb dacă am avut pentru tine un oarecare sentiment și dacă nu cumva interesul tău este doar... să spunem... profesional.

Cât de bine o cunoștea acest fin psiholog ! Își crispă degetele și începu să plângă din nou. Apoi abordă un ton mai distant :

— Este nedemn din partea ta să-mi vorbești așa, după ce mi-ai dat de înțeles că ți-aș putea deveni soție. Mi-ai făcut această promisiune când îmi făceai curte, iar eu îți rezistam !

— În primul rând, Lola, că nu prea mi-ai rezistat, obiectă el zâmbind în colțul gurii. Și, în al doilea rând, știi foarte bine că nu ți-am dat de înțeles niciodată că aș intenționa să mă căsătoresc cu tine. Nu ți-am promis nimic de acest fel. Este pur și simplu o poveste care exista în imaginația ta și, cum ți-a plăcut ideea, ai reușit chiar s-o și crezi.

— Cum îndrăznești să spui așa ceva ?

— Ți-am spus că ești o prietenă încântătoare, dar că ai fi o soție imposibilă !

Această ultimă frază avu darul de a declanșa ura vedetei. Actrița ripostă :

— Iar domnișoara de Saint-Léon este femeia ideală ? Dă-mi voie să râd ! Această mică provincială nu are nimic din femeia care i-ar trebui unui bărbat ca tine. Nu este nici elegantă nici drăgu-

ţă... Şi nici nu poţi fi sigur că-ţi va fi fidelă !

— Te rog, îmi ajunge cât te-am ascultat, îl tăie scriitorul vorba pe un ton ce nu admitea replică.

Văzând că înaintează pe un drum periculos, ea redeveni implorătoare :

— Deci refuzi nu numai să mă iubeşti... dar şi să mă laşi să te iubesc ?

— Da, draga mea. Acum viaţa mea este orientată într-o direcţie bună, total diferită. Cred că discuţia a durat destul.

Hugues făcu câtiva paşi spre uşă, dar ea se prefăcu că nu înţelege. Făcu un gest demn, de mare doamnă ultragiată.

— Ei bine, atunci, din moment ce nu mă crezi, din moment ce te încăpăţânezi să te însori cu această sfântă, ce-ai spune dacă ţi-aş dovedi că puţin îi pasă de tine ?

Rostise aceste cuvinte aproape silabisindu-le, ca să le dea greutate. În ciuda voinţei sale, Hugues avu o uşoară tresărire.

— Mă întreb cum mi-ai putea demonstra tu acest lucru...

Ea îşi deschise geanta şi scoase o fotografie pe care i-o puse pe birou.

— Poftim, priveşte !

Hugues luă fotografia în care era surprins un cuplu îmbrăţişat. Lola, care-i urmărea atentă expresia de pe faţă, îl văzu pălind. Îşi recunoscuse logodnica în braţele unui frumos necunoscut.

Cum şi-ar fi putut da seama Elvire că fusese surprinsă cu o zi în urmă, în pensiunea în care locuia Francis, de un fotograf misterios, în momentul în care lustra strălucise pentru o fracţiune

de secundă, sub efectul blitzului unui aparat foto?

Hugues își reveni rapid, punând fotografia pe masă, aparent imperturbabil. Avidă, Lola îi pândea reacțiile. Cu siguranță o va întreba de unde apăruse o asemenea fotografie în mâinile ei. Însă, încăpățânat, el apăsă pe butonul unei sonerii și rămase tăcut, fără ca măcar să-și privească interlocutoarea în ultima jumătate de minut care urmase.

Când Martin deschise ușa, spuse numai :

— Vrei, te rog, să o conduci pe doamna ?

Lola tresări violent. Nu se așteptase la asta. Fusese pe punctul de a-și da frâu liber furiei : totuși se abținu să reacționeze astfel în fața servitorului, nedorind să provoace un scandal ; Hugues nu i-ar fi iertat-o niciodată. Își disimulă decepția într-o atitudine aparent supusă, murmură la revedere și-l urmă pe servitor.

Când auzi ușa de la intrare închizându-se, Estevan ieși din biroul său.

— Să înțeleg, îl întrebă el pe Martin, că domnișoara Lola Mirma a plecat... fără scandal ?

— Da, domnule. În orice caz, am observat că avea alura cuiva care tocmai a suferit un eșec.

Servitorul era încântat să-și poată spune părerea și să-i demonstreze astfel secretarului că știa mai multe decât el. Estevan închise din nou usa. oftând ușurat. Mustrările sale de conștiință luaseră, în cele din urmă, sfârșit.

CAPITOLUL 9

După ce Lola plecă, Hugues luă din nou fotografia de pe birou. O privi cu atenție câteva clipe, după care o aruncă printre sutele de hârtii împrăștiate pe birou.

În alte împrejurări, această fotografie n-ar fi avut prea mare importanță. O tânără poate să mai flirteze din când în când. Un sărut nu înseamnă în mod necesar ceva serios. Numai că domnișoara de Saint-Léon nu era o fată ca oricare alta din ziua de azi.

Pe de altă parte, după discuția pe care o avusese cu colonelul Cervens, nu trebuia să-și mai facă cine știe ce iluzii în legătură cu sentimentele Elvirei față de el. Această fotografie îi confirma faptul că logodnica lui nu-l iubea, pentru că era îndrăgostită de altcineva. De un altul, cu care voia să se mărite!

O umbră de tristețe îi întunecă pentru o clipă privirea. Obosit, își reluă lucrul la romanul de care se ocupase înainte de sosirea Lolei. Scrisese rapid câteva rânduri pe pagina albă când, pentru a doua oară, fu întrerupt de o bătaie în ușă.

— Domnișoara de Saint-Léon, anunță Martin.

— Să intre, spuse el imediat, cu vocea uşor răguşită.

Se ridică. Vizita aceasta apăruse tocmai la momentul oportun.

Imediat ce Elvire apăru în prag, Hugues fu frapat de expresia ei gravă. Îşi dădu imediat seama de ce venise. Îl îmbrăţişă, fără căldură însă. Hugues îşi aminti de întâlnirea pe care o avusese cu colonelul Cervens

Asemenea unei străine, Elvire se aşeză pe un scaun din faţa biroului lui, fără a observa gestul lui Hugues care-i indicase un fotoliu de lângă el.

Între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare. Era evident că Elvire nu ştia cum să abordeze acest subiect delicat. De ce nu-i venea în ajutor Valdère ? Îl privi, dar acesta nu făcu nici un gest. Atunci, cu greutate, Elvire începu :

— Hugues, spuse ea, înălţând spre el o privire plină de onestitate, îmi pare rău, sincer îmi pare rău că te-am făcut să suferi ; dar mai mult decât orice altceva, n-aş vrea să ne angajăm amândoi într-o situaţie pe care tu ai putea s-o regreţi mai târziu, iar eu să am perpetue mustrări de conştiinţă.

Elvire înghiţi în sec. Atunci, luând-o de mână, el îi spuse :

— Draga mea, cuvintele tale mă tulbură profund. Nici nu ştii câtă suferinţă îmi provoacă. Cu toate acestea, n-aş putea accepta ca sentimentele mele să te constrângă în vreun fel. Te rog, spune-mi sincer tot ce ai pe suflet. Cu siguranţă voi suferi, însă tu nu vei vedea acest lucru. Indiferent ce-mi vei spune, îţi dau cuvântul că nu mă voi supăra pe tine. Ştiu cât eşti de sinceră şi onestă.

Te asigur că nici prin gând nu-mi va trece că ai putea să-mi ascunzi ceva sau că ai fi putut urzi un plan împotriva mea.

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă :

— De altfel, unchiul tău mi-a spus deja ce dorești. Și, fără îndoială, ți-a transmis și răspunsul meu. Probabil că acum ai venit să-l auzi chiar tu de la mine.

Pe măsură ce el vorbea, Elvire simțea cum se diminua greutatea ce-i apăsa pe umeri. Strânse spontan mâna lui Hugues care continua s-o țină de mână.

— Îți mulțumesc pentru că mă ajuți să-ți mărturisesc adevărul. Pentru tine am o reală simpatie Întotdeauna ai fost atât de bun și de generos cu mine. M-a impresionat profund toată grija ta. Trebuie să-ți mărturisesc că m-ai făcut să mă simt atât de mândră, ca femeie, pentru faptul că m-ai preferat atâtor alte femei mult mai demne decât mine de a-ți fi soții pe viață, lucru pentru care n-ai fi avut de făcut decât să rostești un singur cuvânt, ca dorința să-ți fi fost îndeplinită. Acest cuvânt însă l-ai pronunțat în favoarea mea, fără ca măcar eu să fi făcut ceva care să atragă această favoare...

Ezită, simțindu-și gâtul uscat.

— Continuă, Elvire, îmi provoci multă suferință, dar trebuie să merg până la capăt cu această crudă discuție. Continuă !

Ea continuă, așezându-și mâinile pe genunchi după ce și le eliberase dintr-ale lui :

— Nu cred că este cazul să-ți explic tocmai ție, care ești un scriitor și un psiholog atât de

bun, care este diferența între a spune cuiva : „Îmi ești drag" și „Te iubesc". Pentru că...

— Pentru că ? întrebă el emoționat, gândindu-se la frumosul necunoscut din fotografie pe care ea-l prefera în locul lui.

— Pentru că iubesc pe altcineva, spuse ea dintr-o dată.

Fără a se privi, amândoi rămaseră tăcuți câteva clipe. Un al treilea personaj apăruse în cameră. Necunoscutul era acum între ei.

— Nu mă deranjează să-mi spui direct ce simți și ce gândești. Este bine că mi-ai spus acum adevărul. După aceea ar fi fost poate prea târziu. Cu toate că ce mi-ai spus acum îmi provoacă o adâncă durere, îți mulțumesc pentru curajul tău... Sentimentele nu se pot comanda, nu poți obliga pe cineva să simtă ceea ce simți tu !

Buzele îi fremătară imperceptibil când pronunță această frază. Blândețea lui o emoționă pe Elvire. Degetele i se crispară pe geantă. Spuse :

— Crede-mă că și mie, la rândul meu, îmi... Ar fi vrut să-i spună că-i pare rău, dar fraza i se părea nelalocul ei. Reluă :

— Crede-mă că și eu sufăr când mă gândesc cât rău ți-am pricinuit... Am o mulțime de remușcări pentru faptul că te-am lăsat să speri inutil... Pentru faptul că am abuzat de generozitatea ta față de familia mea și față de mine, pentru faptul că m-ai adus într-un mediu foarte luxos care nu-i făcut pentru mine. Eram torturată de gândul că tu mă răsfeți atât de mult, în timp ce eu, la rândul meu, nu eram... Nu puteam fi femeia la care visai tu. Îmi reproșez amarnic că

am profitat de toate acestea şi că nu ţi-am spus mai de mult adevărul.

Se opri ca să-şi recapete suflul. Tot ceea ce mărturisea acum îi afecta orgoliul şi, fixând vaza cu trandafiri roşii din faţa ei, văzu câteva petale desprinzându-se şi căzând ; atunci, ca să-şi dea curaj, îşi spuse că, în cele din urmă, totul moare, chiar şi sentimentele pe care le credem foarte profunde. Peste puţin timp, Hugues nu se va mai gândi la ea, nici la deziluzia pe care i-o provoca. Ridică ochii.

— Eram sub influenţa tatălui meu, a mătuşii şi a tuturor celor din familia mea, care erau bucuroşi că voi face o partidă foarte bună. În ciuda ruşinii pe care aş fi resimţit-o, puteam reda strălucirea blazonului familiei şi-i ofeream mătuşii mele o perspectivă complet lipsită de griji. Ţi-ar fi exploatat generozitatea. Mi-e ruşine pentru ei şi aş dori să-ţi înapoiem toate cheltuielile inutile pe care le-ai făcut... Este o datorie destul de costisitoare, însă..

Se opri, gândindu-se la promisiunea unchiului ei ; dar acesta nu era atât de bogat şi, în ciuda bunăvoinţei sale, nu va putea returna toţi banii. Valdère o opri cu un gest.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, draga mea Am fost încântat să te pot înconiura cu tot confortul de care mă bucur şi eu, şi să-ţi satisfac toate dorinţele şi luxul pe care o femeie ca tine le-ar fi putut dori. Cât despre familia ta, mai mult pentru liniştea mea le-am asigurat o viaţă confortabilă, n-am vrut să mă acuzi că i-aş fi uitat. Ştiu foarte bine că toate aceste considerente — bogăţie, lux, să duci aceeaşi viaţă ca a unui scri-

itor cunoscut — ar fi putut face o mulțime de femei geloase pe tine, însă tu ești total dezinteresată. Acesta este și unul din motivele pentru care te iubesc, pentru caracterul tău drept, incapabil de cea mai mică minciună...

Atunci Elvire avu sentimentul că urma ca el să-i facă o mărturisire, să-i destăinuiască ceva ce ea nu știa ; dar n-a fost decât o simplă impresie. Hugues continuă :

— Și când te gândești că tocmai din cauza acestui caracter, îmi scapi ! Speram să te pot reține. să te pot seduce, poate prin intermediul sentimentelor profunde pe care ți le-aș fi demonstrat, a atentiilor și prin sinceritatea iubirii mele. Se pare că toate acestea n-au avut nici un efect. Iubești un alt bărbat !

— Hugues, ți-am spus, poate chiar prea brutal, că iubesc pe altcineva, că acesta este motivul pentru care am venit să-ti cer să-mi redai libertatea. Dar lucrurile nu stau chiar așa. Iată adevăratul motiv pentru care am venit !

Se opri, își trecu mâna peste frunte, apoi continuă, în timp ce bătăile inimii deveneau mai puternice :

— Aș vrea ca, pentru tatăl meu. această ruptură să vină din partea ta. Te rog să mă înțelegi. N-aș vrea să-și imagineze că refuz această căsătorie din cauza altui bărbat, pentru că acest lucru i s-ar părea odios ! În timp ce...

Elvire se opri, puțin confuză, dându-și seama cât de mult îi cerea ; însă scriitorul, fire mărinimoasă, îi spuse :

— Voi face așa cum dorești tu. Îți voi da o

scrisoare prin care îți anunț ruperea logodnei, pe care să o poți arăta tatălui tău.

— Îți mulțumesc, spuse Elvire, ridicându-se și luând mâinile lui Hugues într-ale ei.

— Poți să-mi spui numele alesului inimii tale ? Dacă nu vrei, nu voi insista.

— Oh ! Desigur... Nu am nimic să-ți ascund: este dr. Francis Marvik, recent revenit din Extremul-Orient... Cred că...

Nu apucă să-și termine fraza, pentru că, chiar în acea clipă, descoperi pe biroul lui fotografia pe care Lola Mirma i-o adusese. De unde avea fotografia ? Cum ajunsese pe biroul lui ? Recunoscuse imediat silueta din brațele lui Francis. Reuși însă să se stăpânească.

— Îți mulțumesc, nu te voi uita niciodată, spuse ea cu jumătate de gură.

El o conduse de-a lungul holului până la ușa de la intrare. Nu mai schimbară nici un cuvânt până în prag. Elvire se simțea fără vlagă, ca după o boală lungă.

*
* *

Hugues, așezat la birou, reciti pentru a doua oară textul pe care-l scria când venise Elvire.

Nu reușea să se concentreze. Învârtea nervos stiloul între degete și, înainte de a începe iar lucrul, ridică telefonul și formă un număr.

La celălalt capăt al firului se auzi soneria.

— Alo... spuse o voce.

— Interior 32, ceru el.

Aproape imediat avu legătura.

— Alo... Sunt Hugues Valdère... Ei bine, ce anunț că totul s-a sfârșit. Domnișoara de Saint-Léon tocmai a rupt logodna. Așadar îți poți lua la revedere de la faimoasa serată. Aproape că mă bucur că s-a terminat așa, pentru că începuse să mi se pară prea periculos... Indiferent ce am fi făcut, fata tot ar fi riscat enorm... Ah ! Ai avut nevoie de argumente foarte solide ca să-ți atingi scopul...

Scriitorul se opri. Asculta ce-i spunea interlocutorul său și, pe măsură ce acesta vorbea, pe fruntea lui Valdère se adâncea o cută.

Cu degetele de la mâna liberă ciocănea nervos în sugativa de birou îmbrăcată în piele. Era iritat, iar conversația pe care tocmai o purta nu avea nici pe departe darul să-l liniștească.

*
* *

În mașina care o ducea înapoi la Lausanne, Elvire reuși să-și regăsească încet-încet calmul. Opri taxiul în dreptul postei.

Voia să se întoarcă pe jos la hotel ca să poată respira aerul proaspăt și să-și mai limpezească mintea.

Dar era atât de absorbită de gândurile ei, încât traversă strada în timp ce semaforul arăta culoarea roșie. Scrâșnetul roților unei mașini și fluierul unui polițist o readuseră la realitate.

Așadar, tocmai își recăpătase libertatea și va putea să se căsătorească cu Francis ! Ruperea logodnei probabil că ar fi trebuit să-i aducă o mare bucurie, bucurie pe care ea n-o simțea. Nu sim-

ţea decât regrete care, cu timpul, ştia că vor deveni din ce în ce mai puternice. Însă pasiunea ei pentru Francis i le va putea goni. Dar oare dragostea ei era la fel de puternică ?

Să fi fost gândul la suferinţele pe care i le provocase lui Hugues motivul pentru care nu reuşea să fie fericită ? Acest om fusese un adevărat cavaler, dându-i cuvântul că se va ocupa el de toate, inclusiv de tatăl ei.

Totuşi, un gând stăruia în mintea Elvirei. Hugues, pe care ea-l credea atât de corect şi onest, angajase pe cineva s-o spioneze ? Acea fotografie nu lăsa nici o umbră de îndoială... Cum putea fi atât de generos cu ea şi, în acelaşi timp, atât de josnic ? Trebuise să pună un detectiv particular s-o urmărească şi s-o surprindă în braţele iubitului ei. Îşi aminti de scurt-circuitul de la pensiune şi înţelese că fusese, de fapt, blitzul unui aparat foto

În ciuda dovezilor ce stăteau în sprijinul acestei afirmaţii, totuşi Elvire nu putea crede că scriitorul ar fi fost în stare de o asemenea josnicie. Atunci ? Cine-i dăduse fotografia ?

Şi, deodată, îşi dădu seama. Numai o femeie geloasă ar fi putut angaja pe cineva s-o urmărească şi să-i aducă fotografia incriminatoare. Mergând cu raţionamentul mai departe, descoperi că ţinta acestei maşinaţii nu era ea, ci Valdère.

O femeie abandonată, desigur... Şi care dorise să-i demonstreze scriitorului că celei pe care el o alesese puţin îi păsa de el. La acest gând roşi. Îi era ruşine de purtarea ei.

Atunci îşi aminti că înainte cu câteva secunde de a suna la uşa lui Hugues, văzuse o maşi-

nă luxoasă demarând. Înăuntrul maşinii parcă o recunoscuse pe Lola Mirma. Atunci nu acordase o prea mare importanţă acestui incident. Vedeta avea o proprietate în Vevey şi juca într-un film după un roman al lui Valdère.

Îşi aminti atunci că într-o zi Francis rostise numele actriţei. O cunoscuse înainte să plece în Maroc. Îi vorbise despre întâlnirea cu ea ca despre un fapt banal, dar el fusese flatat să fie prezentat unei vedete de talie internaţională, în casa prietenilor săi. Oare nu existase între ei o legătură mai intimă ?

Elvire fu cuprinsă de o gelozie retrospectivă. Lola, aflând de revenirea lui Francis, nu va încerca să-l recucerească ? Nu pusese ea să fie urmărită, nu-i dăduse ea acea fotografie lui Hugues ? Însă îşi dădu seama că această idee nu era viabilă pentru că, încercând să rupă logodna lui Hugues, îi făcea jocul lui Francis. Toată povestea asta era foarte încurcată.

Gândi cu ironie : „Şi cum eu nu vreau să mă mărit cu Hugues, această femeie şi cu mine am lucrat în aceeaşi direcţie. Ce situaţie ciudată !"

Tot gândindu-se la cele întâmplate, ajunse la hotel Îşi găsi mătuşa în faţa unei oglinzi, admirându-se într-o nouă rochie.

CAPITOLUL 10

Niciodată Elvire nu mai avusese un asemenea sentiment ; era un amestec de umilire şi agasare Nu numai că mătuşa ei demonstra că era ridicol de infantilă, dar era şi total lipsită de bunsimt.

Uitase că toate cheltuielile erau suportate de Hugues ? Elvire era cu adevărat jenată de purtarea ei. Această lipsă de discreţie din partea mătuşii sale era de-a dreptul stupefiantă, îşi spuse, clătinând din cap. Dacă Valdère n-ar fi fost atât de generos, ea ar fi trebuit să înapoieze o parte din toate aceste toalete şi flecuştete inutile.

Scriitorul era un gentleman şi nu accepta să i se restituie banii. Poate chiar îi va face un cadou, ca să-i compenseze decepţia.

Oftă. Ce păcat că nu-l putea iubi !

— Draga mea, ce-i cu tine ? Pari preocupată de ceva anume, spuse doamna de Menville, lăsând la o parte etola de vulpe, ultima sa achiziţie.

Pe un ton hotărât, ce nu admitea nici un fel de replică, Elvire îi spuse :

— Tanti Emma, de data asta am ceva foarte important să te anunţ : ţi-am spus deja că dr.

Marvik a revenit din Extremul Orient ; asta înseamnă că nu voi deveni nici doamna Valdére, nici soţia unui alt om de vază. Tocmai am rupt logodna cu Hugues.

De surpriză, mătuşa ei scăpă etola din mână

— Poftim ? Ce-ai spus ?!

— Tocmai am rupt de-fi-ni-tiv logodna mea cu Hugues... Aşadar, scumpă mătuşă, va trebui să ne pregătim de plecare. Şi să ne întoarcem cât mai repede cu putinţă în Franţa. Dumneata în castelul familiei, iar eu la Paris, pentru că, din punct de vedere financiar, nu ne putem permite să rămânem în tot acest lux.

Doamna de Menville se crispă.

— Eşti o toantă ! Dacă tot ce-mi spui este adevărat... Eşti nebună, nebună de legat ! Şi ce vei face mai departe ?

— Până când mă voi căsători cu Francis, îmi voi relua postul de secretară la muzeul din Beaubourg. Cum atunci am fost suficient de insoirată, n-am demisionat, ci mi-am luat doar un concediu

Din lividă, fata mătuşii ei deveni stacojie. Aproape că se sufoca de indignare.

Elvire puse imediat mâna pe clanţa uşii, gândindu-se că ar fi mai prudent din partea ei să dispară înainte ca furtuna să se dezlănţuie.

Însă, chiar în momentul când ieşea, mătuşa ei o apostrofă cu nişte cuvinte magnifice în candoarea lor :

— Niciodată n-am mai văzut o fată atât de egoistă !

*
* *

Elvire îi promisese lui Francis că va lua prânzul cu el. Era aproape ora treisprezece. Întârziase. Făcu semn unui taxi şi-i dădu adresa pensiunii unde locuia doctorul.

Pensiunea unde stătea Francis i se părea, de data asta, infinit mai tristă şi cu mult mai puţin atrăgătoare decât în prima seară. La lumina zilei, casa părea mult mai veche decât la lumina becurilor.

Proprietăreasa îi veni în întâmpinare cu acelaşi zâmbet prefăcut pe buze.

— Doctorul va coborî imediat. Vreţi să-l aşteptaţi în salonaş ? Vi l-am rezervat pentru prânz.

Pe o masă acoperită cu o faţă de masă albă, erau întinse două şervete. Masa se afla într-o cameră alăturată sălii de mese.

Elvire îi aruncă o privire rapidă doamnei Galvin, întrebându-se dacă nu cumva cu ajutorul ei reuşise fotograful să-i surprindă pe ea şi pe Francis

Cu siguranţă, această femeie prea amabilă fusese complice la acest joc murdar. Francis apăruse în prag şi se îndreptă spre ea, curmându-i firul gândurilor. O îmbrăţişă şi o ajută să-şi dezbrace pardesiul.

— Cât de încântător este, draga mea, să fim logodnici „secreţi". Nu-ţi lasă impresia că trăieşti o aventură ca cele din basme ? Un basm în care eroina fuge de un personaj negativ ? Aceasta mai adaugă puţin suspans poveştii noastre, nu crezi ?

Elvire clătină din cap.

— Nu e cazul să mai înşelăm pe nimeni. Putem spune deschis tuturor celor pe care-i interesează că suntem logodiţi.

Francis tresări :

— Ce vrei să spui ? Nu te înţeleg. Ce s-a întâmplat ?

In vocea lui se simţea o anumită îngrijorare, destul de surprinzătoare.

— Tocmai am rupt logodna cu Hugues Valdère. Sunt liberă, înţelegi ? Liberă...

Scruta cu mare atenţie faţa iubitului ei, aşteptând nerăbdătoare reacţia acestuia; el păru mai mult surprins decât fericit. Fără să scoată nici un cuvânt, o ascultă relatându-i discuţia pe care o avusese cu Valdère.

O servitoare se apropie de masa lor aducându-le mâncarea. Elvire îi mulţumi dând din cap. Acum, singura ei preocupare era Francis. Servindu-se cu o bucăţică din friptura pregătită la cuptor, îi povesti, în cele mai mici detalii, vizita şi cum, intrând în biroul lui Hugues, o văzuse pe actriţă care, fără îndoială, tocmai îi făcuse o vizită scriitorului.

Pronunţând numele Lolei, Elvire studia cu şi mai multă atenţie chipul celui pe care-l iubea ; însă acesta se mulţumi să zâmbească uşor, un zâmbet ce nu părea să ascundă nimic. Elvire se nelinişti.

Evocând apoi conversaţia ei cu Valdère, concluzionă :

— Unchiul meu îi prezentase deja hotărârea mea. Totuşi, parcă nu se aşteptase la demersul

meu. Ceea ce m-a frapat, a fost aerul lui sincer îndurerat.

Pronunţase această frază cu o voce vibrantă, privindu-l intens pe Francis. Se aştepta din partea lui la un gest de tandreţe, un cuvânt de recunoştinţă, însă acesta rămase nemişcat, jucându-se nervos cu un cocoloş de pâine.

Cum ?! Asta era toată reacţia unui bărbat îndrăgostit ? Chiar avu impresia că vede o umbră trecând prin privirea lui fixată asupra ei. Nu, nu se înşela, era nemulţumit. Îşi simţi gâtul cum se contracta când observă că el chiar dădea semne de nerăbdare.

După ce termină de povestit, în locul unui sărut, aşa cum se aşteptase ea, el îi spuse pe un ton de reproş :

— Ai fost prea impulsivă. Ai acţionat fără să te gândeşti la consecinţele faptei tale.

Stupefiată şi descumpănită în acelaşi timp, ea murmură :

— Nu ne înţelesesem amândoi ca mai întâi să rup logodna cu Hugues ? Chiar ieri am hotărât că este absolut necesar să limpezim lucrurile.

— Da... Da... Într-adevăr, stabilisem acest lucru, dar nu m-am gândit că vei acţiona atât de repede... şi fără să mă fi consultat în prealabil în legătură cu momentul oportun pentru a rupe logodna, spuse el, puţin crispat.

— Credeam... credeam că te vei bucura.

Nu mai ştia ce să creadă. Şi probabil că ar fi început să plângă dacă Francis nu i-ar fi spus, pe un ton mai blând :

— Draga mea, hotărârea ta mă bucură foarte mult... Însă graba cu care acţionezi mă deran-

jează... După părerea mea, ai făcut o mare greşeală.

— Oh ! Dumnezeule ! Cum aşa ? Ce-am făcut ?

— Nu te îngrijora, greşeala mai poate fi reparată, dacă vrei, desigur.

Vocea lui gravă, măsurată, îi era total necunoscută Elvirei. Ca aceea a unui om pe care-l vedea pentru prima oară... Ce impresie ciudată !

Această constatare o făcu să se calmeze. Spuse, sigură pe sine :

— Dar ce motive ai, Francis, să-mi reproşezi că am acţionat prea repede ? Pentru tine am făcut acest pas... Şi, de asemenea, şi pentru mine, adăugă ea cu o voce scăzută... Pentru că te iubesc.

Acest ultim cuvânt i se păru că are o rezonanţă ciudată : ca o notă discordantă într-o piesă muzicală. Oare nu-l mai iubea pe Francis ? Această întrebare rămase fără răspuns.

Vocea calmă a medicului o smulse din reverie :

— Îţi sunt recunoscător pentru gestul tău. Dar te-ai gândit bine înainte să-l faci ? Rupând logodna atât de curând după sosirea mea, se va presupune că eu sunt motivul acestei lovituri de teatru. Or, imaginează-ţi reacţiile familiei tale.

Elvire tresări. Nu înţelegea raţiunea pentru care Francis putea gândi în acest fel. Se revoltă :

— Aşadar, trebuie să ne sacrificăm de dragul ambiţiilor familiei mele ? Ei se căsătoresc ? Sau noi doi suntem cei ce ne căsătorim ?

— Ştii foarte bine cât de mult doreşte tatăl tău să te căsătoreşti cu Hugues. Nu mi-ai spus tu

ca, imediat ce Hugues ţi-a cerut să-i fii soţie, tatăl tău nu-şi mai încăpea în piele de bucurie ? Promisiunea unei rente apreciabile împlinea dorinţele unui gentilom aproape ruinat, obligat să ducă o viaţă plină de restricţii şi economii. Îşi vedea deja castelul restaurat, curăţat, strălucind din nou, obiectul invidiei tuturor vecinilor săi. Gândeşte-te... Nu-i poţi distruge tot entuziasmul dintr-o dată, trebuia acţionat progresiv.

Ea roşi fără să vrea, în faţa evocării acestui tablou atât de realist. Murmură :

— Exact acesta este şi unul din motivele pentru care mă bucur că am rupt logodna. Această cerşetorie a familiei mele m-a făcut să-mi fie ruşine pentru ei. Tată! meu a acceptat să fie întreţinut de soţul meu. Cu alte cuvinte, m-a vândut.

Aceste cuvinte erau dure, însă foarte adevărate Francis nu protestă.

— Iar mătuşa mea, continuă ea, care-mi ţine loc de mamă, şi-a abandonat orice urmă de demnitate. Un necunoscut îi cumpără tot ce-şi doreşte şi, în modul cel mai firesc cu putinţă, ea acceptă, pentru că se crede într-un basm. Tatăl meu şi mătuşa sunt doi copii bătrâni. Nu-şi dau seama de realitatea ce-i înconjoară... Din fericire, toate acestea s-au sfârşit.

— Trebuia să mai aştepţi înainte de a te duce la Valdère... Acum trebuie să-ţi repari greşeala.

— Ce vrei să spui ?

— Trebuie să te duci imediat la Valdère şi să-i spui că ai acţionat pripit şi că-ţi pare rău pentru suferinţa pe care i-ai provocat-o.

— Francis, doar nu vorbeşti serios ? Elvire îşi trecu batista peste fruntea acoperită de o trans-

piraţie fină. Avea aceeaşi senzaţie pe care o are un alpinist când, după ce escaladează un munte, descoperă deodată în faţa lui o prăpastie adâncă.

— Dimpotrivă, sunt foarte serios, iubito, şi te consider deja logodnica mea. Trebuie însă să te desparţi de Valdère în aşa fel încât familia ta să nu se întrebe dacă nu cumva eşti nebună sau să işti vreun scandal cu rudele tale.

Trebuia să mai atenueze puţin efectul pe care-l avuseseră asupra tinerei cuvintele lui. Aceasta ripostă :

— Crezi că-i pot cere lui Hugues să mă considere în continuare logodnica lui ? L-am înşelat deja o dată, acceptându-i cererea în căsătorie sub presiunea tatălui meu. Nu-l voi mai înşela încă o dată. În definitiv, unde vrei să ajungi ? Vrei să mă căsătoresc cu el ? Pentru ca, imediat după aceea, să divorţăm ? Nu, mulţumesc !

În faţa unei asemenea logici, Francis rămase puţin descumpănit.

Cum terminară masa, li se aduse cafeaua, iar Francis îşi aprinse o ţigară, încercând să mai câştige timp de gândire. În sfârşit, spuse :

— Mă tem, Elvire, că nu mi-ai înţeles ratiunea profundă care m-a condus la această logică. Pentru familia ta, această logodnă trebuie neapărat să aibă loc. Ziarele vor scrie despre acest subiect, ceea ce-i va spori creditul tatălui tău. Altfel creditorii săi vor crede că totul n-a fost decât o manevră destinată a-i amâna o vreme. Cel mai bine este să rupi logodna după serata dată în cinstea voastră şi care, în acelaşi timp, ar garanta siguranţa planurilor tatălui tău. A doua zi

vei găsi un pretext pentru a rupe logodna... care, de fapt, nu este decât provizorie.

Ea se crispă, indignată :

— Vrei ca eu să joc farsa asta ? Să mă pretez la această duplicitate ? Să-l mai înşel o dată pe Valdère şi să-mi refac logodna cu el doar pentru a o rupe ?

El îi luă mâna şi i-o sărută cu tandreţe :

— Deci, nu mă iubeşti deloc ?

— Cum nu te iubesc ? Nu te iubesc pentru că refuz să mă pretez la un joc care m-ar îndepărta de tine ? Care m-ar putea îndepărta de tine pentru totdeauna ? Niciodată un om de onoare n-ar face aşa ceva. Domnişoara de Saint-Léon este o femeie de onoare şi nu se poate coborî până într-acolo încât să joace această farsă.

— Încetează cu aceste cuvinte mari, draga mea. Trebuie să priveşti lucrurile în faţă. Cine a făcut greşeala asta enormă ? Tu sau eu ?

— Greşeală ? Ce greşeală am făcut ducându-mă la Valdère şi spunându-i că nu-l iubesc, că te iubesc numai pe tine şi vreau să mă căsătoresc cu tine ?

— Exact asta nu trebuia să-i spui. Acum, totul sau nimic. Aşteaptă. Aşteaptă până după seară. A fost anunţată în toate ziarele şi nu mai poate da acum înapoi fără a provoca discutii. Pentru tatăl tău spun toate astea. După aceea, totul se va rezolva foarte simplu.

— Nu văd cum această ruptură va fi mai uşoară atunci, când deja vom fi logodiţi. Dimpotrivă...

Francis se ridică de pe scaun. Această discuţie îi era penibilă. Nu era de aceeaşi părere cu

Elvire. Reluă cu blândețe, ca pentru a convinge un copil încăpățânat :

— O simplă notiță într-un ziar va fi suficientă. Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le înțelegi, Elvire, cu felul tău simplist de a privi lucrurile, cu concepția ta despre o viață onestă... Însă trebuie să judeci la rece : vrei sau nu să ne căsătorim ?

— Vreau din toată inima și din tot sufletul meu.

Spusese acestea cu o voce ridicată, stridentă. Oare Francis își dăduse seama ? Cu siguranță, pentru că își petrecu brațul în jurul umerilor ei și, cu tandrețe, îi spuse :

— Atunci, urmează-mi sfaturile. Dacă vor crede, și sunt sigur că așa va fi, că eu te-am determinat să rupi logodna cu Valdère, tatăl tău mă va detesta. Iar pe tine va fi cumplit de supărat pentru că i-ai întrerupt atât de brusc visul. Trebuie neapărat ca această ruptură să se facă progresiv, pentru ca tatăl tău să se obișnuiască cu ideea și s-o găsească absolut firească. Am un plan în această privință, dar va trebui să te duci la Valdère. Mi-ai spus că te iubește. Atunci totul se va aranja așa cum vrem noi.

Elvire oftă ; voia să creadă că Francis avea dreptate, dar ceea ce-i cerea el era odios ! Ea însăși se va urî dacă va accepta să joace acest joc dublu și să profite de dragostea lui Hugues, pentru a-l face să cadă în cursă.

— Du-te, draga mea, știu că este greu ; totuși, dacă vrem să ne atingem scopul, trebuie neapărat să repari ceea ce, atât de neinspirat, ai

distrus. Fericirea noastră, a amândurora, depinde de asta.

Ea ridică ochii în care îi scânteiau lacrimile reținute. Însă încet, spuse :

— Deci este adevărat, asta vrei ? Crezi că este absolut necesar să-mi impui această umilință ?

Câtă amărăciune se simțea în glasul ei ! Fără a-și pleca privirea, el îi răspunse :

— Ți-o cer, dacă mă iubești !

Ea izbucni în plâns și, printre hohote, murmură :

— Bine. Pentru fericirea noastră, te voi asculta.

* * *

Acum Elvire se afla într-un taxi care o ducea spre Montreux. Confuzia din sufletul ei era deosebit de mare. Reușise să-și recâștige libertatea, rănind inima unui om pe care-l stima. Or, bărbatul pentru care făcuse ea tot acest sacrificiu îi cerea să-l repete, de data asta încă și mai penibil decât prima oară.

Încet-încet o umbră de îndoială se așternea peste iubirea pe care i-o purta lui Francis. Pentru ea, totul devenise extrem de confuz. În ciuda tuturor explicațiilor pe care i le dăduse Francis, avea impresia că merge printr-un tunel ; că este dusă asemenea unei crengi desprinse dintr-un copac, de un torent, Dumnezeu știe unde !

Era prea corectă ca să poată accepta să joace această farsă ce-i repugna. Nu înțelegea de ce

Francis încerca atât de mult să-i menajeze tatăl.

Atitudinea lui era oare cu adevărat aceea a unui bărbat hotărât să învingă orice obstacole pentru a cuceri inima celei pe care o iubea ? Ce gând tainic ascundea comportamentul lui ? De ce făcea un mister din motivele reale care-i determinau acest raţionament ? Această rupere a logodnei, după serată, îi părea stranie.

Însă ea-l iubea pe Francis. Şi, în ciuda îndoielii ce începea s-o stăpânească, dragostea o călăuzea, fără ezitare, spre casa scriitorului. Ea, care era atât de mândră, de independentă, cedase... dădea ascultare cuiva...

Totuşi, când sună la uşa lui Valdère, inima îi bătea atât de tare, încât fu pe punctul de a o lua la fugă; însă o forţă misterioasă o imobilizase.

Simţindu-şi gâtul uscat, se întrebă cum îi va spune lui Hugues de ce venise. Ce va crede el, o dată ce-şi văzuse rivalul, care fusese preferat în locul lui ? Oare nu o va refuza, nemaidorind să aibă nici o legătură cu o femeie capricioasă, în care nu mai avea deloc încredere ?

În timp ce ea era cufundată în gânduri, uşa se deschise. În prag apăru Martin. Servitorul avea o vie simpatie pentru ea. Lucra de mulţi ani în casa lui Valdère şi fusese de acord de prima dată cu alegerea patronului său.

— Intraţi, vă rog. Domnul Valdère este în biroul său, spuse el zâmbind, urmând musafira prin holul spaţios.

CAPITOLUL 11

Elvire îl urmă pe Martin de-a lungul holului cu dale albe şi negre, asemenea unei table de şah, ceea ce o făcu să se gândească că este ca o regină solitară într-un joc de şah.

Inima îi bătea dezordonat. Cum o va primi Hugues ? Uşa cabinetului lui se deschise şi-l văzu într-o rază de soare care intra pe fereastră, împărţind camera în două părţi distincte. Imediat ce acesta o recunoscu, pe chip i se zugrăvi surpriza.

Se ridică şi-i veni în întâmpinare.

— Elvire... Ce s-a întâmplat ?

O luă de mână şi o conduse spre un fotoliu. Ea îl privi, negăsindu-şi cuvintele. Frazele pe care şi le pregătise dinainte îi stăteau pe limbă, fără însă a le putea rosti.

Valdère o ajută :

— Aşadar... Este chiar atât de groaznic ce ai să-mi spui ?

Privirea lui o înconjura cu o caldă tandreţe. Atunci simţi că el îi oferea, cu încredere, întreaga sa afecţiune. Iar ea să-şi bată joc de el ? Nu, se disprețuia pe sine prea mult în aceste clipe, ca să mai poată continua acest rol nedemn.

Ridică privirea.

— N-ar fi trebuit să revin. Iartă-mă...

— Știu că nu este vina ta, Elvire. Tu ești prea corectă, ca să faci așa ceva.

Ea-l privi stupefiată. Cum de-i ghicise gândurile ? El continuă :

— Draga mea, nu mă privi așa. Nu sunt vrăjitor, și totuși știu cine te-a pus să revii astăzi aici

Tăcu. Luă un coupe-papier din fildeș de pe birou și începu să se joace cu el, lovind ușor mapa de pe birou.

Continuă, parcă cu regret :

— Elvire, știu că ceea ce-ți voi spune acum, te va îndurera foarte tare, dar dacă voi continua să ți ascund adevărul ca până acum, ar fi un act de laşitate din partea mea. Tu ești foarte dreaptă, onestă, mi-ai demonstrat acest lucru în nenumărate rânduri de când ne cunoaștem, și apreciez această trăsătură a caracterului tău. Consider că este de datoria mea să te lămuresc.

Încă o dată se opri, după care continuă cu voce mai joasă :

— M-ai întrebat de mai multe ori : „De ce m-ai ales pe mine ? Nu am nimic din femeia pe care ți-ai dori-o, tu ești obișnuit cu persoane mondene, iar eu, eu nu sunt decât o biată provincială". Nu-i așa ?

— Așa este și încă mai cred acest lucru. Cu toate acestea, mi-ai spus că, văzându-mă, ai înțeles că nu vei putea fi fericit decât alături de mine, adăugă ea, puțin jenată că revenea asupra acestor momente trecute.

Hugues se apropie de ea şi-i ridică bărbia ca unui copil, făcând-o să-l privească în ochi.

— Ai avut dreptate, Elvire. Ţi-am spus toate acestea pentru că au fost un motiv suficient care să explice cererea mea în căsătorie, cerere destul de surprinzătoare, recunosc. Ei bine, da, te-am minţit când ţi-am dat această explicaţie...

Ea tresări violent în faţa acestei mărturisiri brutale. Inima i se contractă dureros.

— Tot ce mi-ai spus n-a fost adevărat ?

El clătină din cap în semn că nu şi se părea că face un efort enorm să continue :

— Nu, pentru că tu nu făceai parte din acea categorie de femei care mi-ar fi putut reţine atenţia şi cu atât mai puţin dintre acelea cu care m-aş însura. Nu uita că faptul că eram celibatar nu era numai o etichetă, ci şi convingerea mea absolută. Trebuie să-ţi mărturisesc, Elvire, că atunci când te-am cunoscut, nu erai pentru mine decât o fetiţă lipsită de interes.

Ea îl asculta stupefiată şi iritată în acelaşi timp : aşadar, Hugues se jucase cu ea ! Dar de ce ? Cu ce scop ? Nu, nu, era imposibil ! Îi spunea asta pentru că-l rănise când se hotărâse să rupă logodna şi voia să-i demonstreze că-l lăsase indiferent decizia ei. Avea atitudinea unei fiinţe rănite sufleteşte şi care nu vrea să admită eşecul. Ce reacţii ciudate are uneori inima omului ! Era rănită de mărturisirile lui brutale.

Atunci spuse :

— Uite ce-i, nu pot să te cred. De ce voiai să te căsătoreşti cu mine dacă sunt atât de neînsemnată pentru tine ?

— Îţi voi explica imediat. Însă, mai înainte,

vreau să-ţi spun că, încet-încet, am descoperit şi apreciat nu numai numeroasele tale calităţi sufleteşti, ci şi restul calităţilor pe care, la început, nu le-am remarcat.

Ea îl întrerupse violent pentru că acum, cuvintele lui i se păreau inutile :

— Dacă eram atât de banală, de ce m-ai cerut în căsătorie ?

— Copila mea, nu-ţi lua acest aer ultragiat. Îţi jur că niciodată, nici o altă femeie nu va ocupa locul pe care l-ai cucerit în inima mea.

Încerca să îndrepte greşeala pe care o făcuse, să atenueze suferinţa pe care i-o provocase ? Probabil îi luă mâinile într-ale lui şi, privind-o drept în ochi, îi spuse :

— Aş dori, înainte de a-ţi dezvălui adevărul, să te întreb dacă ştii să păstrezi un secret ?

— Desigur, nu voi sufla nimănui nici un cuvânt, spuse ea cu o voce gâtuită.

Nu ştia ce avea să-i destăinuiască, timp de o clipă, avu un presentiment ; ştiu că ceea ce urma să-i spună îi va tulbura complet viaţa.

Şi Hugues vorbi... Pe măsură ce cuvintele lui răsunau în tăcerea camerei, Elvire avea impresia că i se injecta un drog ce o paraliza, lăsând-o într-un fel de inconştienţă. Era un sentiment cumplit, acela de a nu putea găsi nici un argument cu care să-l apere pe cel în care voia să creadă, chiar şi împotriva evidenţei. Tot ceea ce spunea Hugues era adevărat şi tocmai aici era nenorocirea.

Elvire îşi simţi gâtul uscat. O durere surdă îi străpungea inima.

* * *

Două ore mai târziu, când Elvire ieşi din casa scriitorului, era atât de dezorientată, încât mergea de-a lungul bulevardului fără a şti exact încotro se îndreaptă. Nu reuşea să-şi pună ordine în gânduri.

Curând îl văzu. Francis îi veni în întâmpinare, zâmbind.

— Ei bine ?

— Ei bine ! Totul a mers foarte bine. Da, aşa cum ai vrut, i-am spus lui Valdère că am acţionat pripit, fără să mă gândesc mai bine. Am îndrăznit chiar să-i spun că am vrut să-i testez sentimentele. La început a părut surprins, apoi încântat. Este din nou acelaşi logodnic atent ca la început.

Spusese toate acestea dintr-o suflare, grăbită parcă să termine de vorbit. Francis era încântat. O luă de braţ.

— Totul este bine când se termină cu bine.

— Vezi, continuă ea, ai găsit în mine o elevă foarte bună ; acum ştiu să mint. Am minţit ; da, eu, Elvire de Saint-Léon, am minţit, am jucat teatru ! Am profitat de sentimentele unui om pe care-l cred sincer, înşelându-l. Şi am făcut acest lucru fără ca măcar să roşesc... dându-ţi ascultare.

Coborându-şi privirea după ce rosti aceste cuvinte, îi arătă astfel cât era de confuză după ce trebuise să joace această farsă. Oare în cuvintele ei exista un reproş amar ? Sau o ironie usturătoare ?

Francis replică :

— Acum, ce-a fost mai greu a trecut. Darling, ai fost curajoasă, îți mulțumesc. Mă bucur să aflu că marele scriitor se mai consideră încă logodnicul tău. Planurile noastre se vor derula exact așa cum am dorit, fără ca tu sau eu să avem necazuri cu tatăl tău. Țin foarte mult la respectul acestuia și n-aș vrea să stric nimic.

— Aș vrea să te cred. Cu toate că nu înțeleg prea bine ce urmărești... dar ți-am promis că voi avea încredere în tine.

Ajunseseră deja în fața ușii batante a hotelului. Portarul le deschise ușa și Elvire intră în hol și se îndreptă spre ascensor.

— Să urcăm !

Francis tresări.

— Credeam că nu-ți place să te văd într-un decor pe care ți l-a oferit Valdère. Din acest punct de vedere, ai aceleași principii ca și mine.

Ea râse gutural, trădându-și nervozitatea.

— Gata cu toată delicatețea. Când înșeli oamenii, trebuie să o poți face fără să roșești. Vino cu mine, să alinăm suferința mătușii Emma. Când am plecat era teribil de furioasă, lucru care, trebuie să recunosc, mi-a făcut plăcere. Dacă tot jucăm teatru, să jucăm până la capăt ; vom urca împreună și nu vom avea nici un fel de remușcări.

Ironia ei suna ciudat, nereușind să-i ascundă starea sufletească. Francis însă îi dădu o cu totul altă interpretare. Spuse :

— De când am început acest joc, am impresia că ai început să-i prinzi gustul. Nu te îngri-

jora, nu va mai ţine mult. Ne vom amuza copios după seara de logodnă.

În timp ce ei vorbeau, ascensorul ajunse la etajul doi. Elvire porni de-a lungul holului şi, ajungând în faţa uşii, o deschise şi intră prima în mica anticameră ce preceda apartamentul ei şi-al doamnei de Menville.

Atunci Francis luă mâna Elvirei şi o duse tăcut la buze. Prin acest gest voia să-i arate cât de mult apreciază sacrificiul ei. Încercă s-o îmbrăţişeze şi s-o sărute, însă, spre marea lui surpriză, ea-l respinse.

— Nu, te rog ! Respectă logodna mea cu Valdère până când se va sfârşi. Nu mă privi aşa ofensat. Nu tu ai vrut-o ?

El se crispă, întrebându-se ce se ascundea în spatele unei astfel de atitudini. Se schimbase ceva între ei ? Reuşise oare dracul ăsta împielitat de scriitor să schimbe sentimentele Elvirei mai mult decât credea el ? Nu, aşa ceva nu era cu putinţă. O întrebă, simţindu-i-se în voce ezitarea :

— În ciuda situaţiei tale actuale, de „logodnică a unui celebru scriitor", mă mai iubeşti ?

Ea-i răspunse cu o veselie prefăcută :

— Ce întrebare ! Pur şi simplu, din moment ce tu mă faci să joc teatru, vreau să-mi repet rolul ca să-l pot interpreta mai bine. Cu atât mai rău pentru tine !

Glumea ? Sau tocmai îi dezvăluise adevăratele ei gânduri ? Nu putu să afle pentru că ea deschisese deja usa salonului.

Două siluete se întoarseră simultan când intrară ei doi. Ochii lipsiţi de orice expresie ai doamnei de Menville se fixară asupra noului-venit, în

timp ce colonelul Cervens avu un gest imperceptibil de nemulțumire văzându-și nepoata afișându-se, atât de curând, cu alesul inimii ei.

După expresia ofițerului și a mătușii ei, Elvire înțelese că subiectul discuției lor fusese, evident, ruperea logodnei. Biata tanti Emma comentase cu exuberanță cele întâmplate. Obrajii ei erau înroșiți de efort, demonstrând cu câtă vehemență criticase această imensă catastrofă.

Privirea-i abătută se animase în sfârșit, pentru a-l studia cu atenție pe noul-venit, căruia îi datora spulberarea celor mai frumoase vise ale ei.

Pentru a pune capăt acestei tăceri ostile ce domnea în cameră, Elvire spuse :

— Tanti, cred că nu ți l-am prezentat până acum pe dr. Marvik ?

Apoi îl prezentă pe Francis și unchiului ei. În timp ce cei doi își strângeau mâinile cu răceală, mătușa Elvirei îi făcu semn acesteia spre o ușă întredeschisă.

— Fii mândră de opera ta ! Vino să vezi !

Elvire deschise ușa și găsi camera plină de cutii, rochii, pălării, eșarfe.

— Nimic din toate acestea n-a fost încă plătit, spuse ea pe un ton melodramatic ; din cauza prostiei tale, va trebui să restitui totul, pentru că nu mi le pot permite... La fel cum nu ți le poți permite nici tu... Și tu va trebui să-i înapoiezi cadourile, acum că te-ai certat atât de prostește cu Hugues. Dacă măcar te-aș fi știut fericită, aș fi acceptat cu cea mai mare bucurie să înapoiez totul și să revin la lucrurile mele vechi ! Vreau neapărat să înțelegi că, dacă am acceptat aceste obiecte atât

de frumoase, am făcut-o numai pentru tine, adăugă ea oftând.

— Știi foarte bine că înțeleg atitudinea ta. Dar nu-i nevoie să-ți mai faci griji. Nu vei mai înapoia toaletele pentru care ești, într-adevăr, făcută, spuse Elvire luând o rochie de seară plină de paiete, minunată, și punând-o în mâinile mătușii ei, care era în culmea uimirii.

Apoi luă dintr-o cutie o pălărie la modă. O puse pe capul doamnei de Menville, cu un gest autoritar.

— Poți păstra totul, tanti Emma, a fost o alarmă falsă : sunt din nou logodnica lui Hugues. Și nepoata dumitale nu este atât de proastă cum credeai, pentru că vei putea rămâne în acest apartament. Îți poți păstra toaletele, pălăriile, iar tata își va putea restaura castelul.

Vocea îi era, în același timp, maliţioasă și plină de durere ; în orice caz, era gata să izbucnească în plâns ; însă mătușa ei nu-și dădu seama. Pe jumătate fericită, pe jumătate sceptică, exclamă cu un egoism extraordinar :

— Nu glumești ? Nu-ți baţi joc de biata mea inimă...

— Din moment ce este vorba de inima dumitale, tanti Emma, și nu de a mea, cum am fost tentată să cred la început, n-aș vrea să-i fac nici cel mai mic rău. Este adevărat : totul a revenit la aranjamentul inițial ; sunt în continuare logodnica celebrului scriitor. Și toate acestea, continuă ea arătând spre cutiile înșirate pe covor, toate acestea îți aparțin... Îți poți liniști inima.

Atunci, colonelul Cervens, care stătuse în pragul camerei și asistase la întreaga scenă, interveni :

— Elvire, micuța mea, ai înnebunit ? Nu mai înțelegem nimic. Ești logodită cu Valdère ? În dimineața asta tocmai ai rupt logodna pentru că pretindeai că-l iubești pe doctor și acum, în seara asta, ai reînnoit logodna... Cred că ești de aceeași părere cu mine că sentimentele și actele tale sunt foarte confuze. Mă întreb dacă știi ce vrei.

Colonelul îi vorbea ca un om corect, de cuvânt, cu mult bun-simț, pentru care această situație era de neconceput.

În tot acest timp, Francis, care se ținuse departe de discuție, își aprinsese o țigară în salonaș și, stând în picioare în fața ferestrei, părea absorbit în contemplarea copacilor din grădină.

Elvire se întoarse spre colonel :

— Nu-ți face griji, unchiule, totul se va lămuri... în cele din urmă. Până atunci, voi face o plimbare cu mașina pe care mi-a pus-o la dispoziție Hugues și de care am încercat să mă folosesc cât mai puțin cu putință, din discreție. Să profităm de ea. Vii cu mine ? Nu-mi mai fac nici un fel de procese de conștiință și am s-o folosesc. Acum îmi aparține, spuse ea, arborând același aer răutăcios, o noutate la ea... Unde mergem ? Francis, propune un traseu, adăugă ea, intrând în salon

Atitudinea nepoatei sale îl nemulțumea din ce în ce mai mult pe colonel. Nu se putu abține să nu remarce :

— Ești în toate mințile ? Nu înțelegi ? Ești logodnica lui Hugues Valdère și acum vrei să te plimbi cu dr. Marvik ! Dă-mi voie să-ți spun că o asemenea atitudine este puțin spus ciudată.

Intervenind, doamna de Menville îi spuse colonelului, cu voce scăzută :

— Las-o în pace, tot ce contează este că a rămas în continuare logodnica lui Valdère, restul nu mai are nici un fel de importanţă !

Apoi, mai tare, adăugă, încântată de perspectiva unei plimbări, din care nu voia să fie exclusă :

— Unde mergem ?

— Ce-ar fi să mergem la Geneva ? Îmi place enorm istoria acestui oraş. Când miile de mercenari plătiţi de ducele de Savoia au atacat oraşul şi au vrut să escaladeze zidurile, locuitorii au ripostat, aruncând oale mari din lut şi lănci. În fiecare an, la 12 decembrie, se sărbătoreşte **Escaladarea** printr-o retragere cu torţe. Se pare că este o sărbătoare foarte emoţionantă.

— Vai, cât de multe lucruri ştii ! spuse Emma cu admiraţie.

— Hugues mi-a povestit acest fragment din istoria compatrioţilor lui. Lângă el nu te poţi plictisi niciodată, pentru că are o cultură de excepţie, este un erudit !

Spuse toate acestea cu o voce atât de vibrantă, încât Francis se încruntă.

CAPITOLUL 12

— Bine măcar că nu este ranchiunos, acest doctor ! spuse colonelul, după ce uşa se închise în urma lui Francis şi a nepoatei sale.

Dădu din cap meditativ, gândindu-se că lucrurile nu mai stăteau ca pe vremuri, prezentul fiind plin de surprize, iar bătrânii nu mai reuşesc deloc să-i înţeleagă pe tineri. Mormăi :

— Oare ce-o fi gândind Valdère despre toate astea ? Ce-o fi gândind Francis ? Dacă băieţii ăştia doi reuşesc s-o înţeleagă pe Elvire, nebună cum este, atunci şi ei doi sunt la fel de nebuni ca ea. Doar dacă n-om fi noi !

— Nu suntem noi nebuni, dragul meu ! spuse doamna de Menville, împăturind cu grijă, într-o cutie, o rochie de seară.

— Atunci, în acest caz, Elvire nu mai este în toate minţile.

— Ba dimpotrivă ! Tot ce vreau să ştiu este că nepoata mea se va căsători cu Valdère. Ce gândeşte imbecilul ăsta de Francis Marvik nu are nici un fel de importanţă. Fratele meu îşi va putea restaura castelul, iar eu voi avea o viaţă plăcută, un confort pe care altfel nu mi l-aş fi putut permite. În fond, Elvire s-a gândit bine ; şi-a dat

seama că banii îi sunt indispensabili dacă vrea să fie fericită şi că iubirea, ca şi apa vie, există doar în basme.

— Emma, nu-ţi cunoşti deloc nepoata. În toată lumea nu există o fiinţă mai dezinteresată ca acest copil. Este foarte corectă. Iar purtarea ei de acum nu se potriveşte deloc cu caracterul ei. Nu, crede-mă, mai există ceva în povestea asta, ceva misterios, de care noi n-avem habar. Elvire nu este o fată care să se poată mărita cu cineva pe care nu-l iubeşte. În plus, prezenţa doctorului în preajma ei, când ea se consideră logodnica lui Valdère, m-a şocat enorm.

— Ştii... tineretul din ziua de azi are nişte idei foarte ciudate !

Era evident faptul că doamna de Menville nu ţinea să aprofundeze această problemă. Totul se desfăşura aşa cum îşi dorise ea ; de ce să-şi pună la nesfârşit o mulţime de întrebări, ceea ce ar fi riscat s-o facă să se îndoiască de fericita realitate ? Însă colonelul nu era de aceeaşi părere. Nervos, spuse :

— Nu mai pot tolera această situaţie ambiguă. Dacă Elvire doreşte să se mărite cu Hugues Valdère, atunci va trebui să se despartă de doctor.

Interlocutoarea lui înalţă din umeri.

— Dragul meu, ţie îţi plac cuvintele mari. Decretezi : „Nu voi tolera". Cu ce te deranjează situaţia actuală ? Noi n-avem nici un fel de responsabilitate morală... Cel mai bine este să nu încerci să înţelegi.

— Prefer să trăiesc din averea mea, modestă cum este, decât din cea a altuia... Dar există un lucru asupra căruia suntem amândoi de acord,

Emma : nici unul dintre noi nu înțelege purtarea nepoatei noastre. Ești liniștită, foarte bine !... Dar eu nu sunt.

Spunând acestea, bătrânul ofițer ieși din apartament trântind ușa.

* * *

După plecarea Elvirei, Valdère rămase un timp pe gânduri. Apoi aruncă o privire pe birou. Văzu fotografia în care Elvire și Francis se sărutau sub lustra din pensiune. O luă și, aprinzându-și bricheta, îi dădu foc, lăsând-o să ardă într-o scrumieră.

Când apăru Estevan, pe un ton tăios, îi spuse :

— Dacă va mai veni vreodată Lola Mirma pe aici, nu vreau s-o primesc, ai înțeles ? Sub nici un pretext. Spune-i și lui Martin. Nu vreau să mai pună vreodată piciorul în casa mea, nici măcar să treacă de gardul parcului din fața casei.

Secretarul își dădu seama imediat de semnificația acestei fraze. Patronul său îl considera responsabil de vizita actriței. Bâlbâi :

— Am înțeles, domnule. Ordinele vă vor fi executate întocmai. Mă ocup chiar acum de asta.

Ieși din birou, ușurat că scăpase atât de ușor.

Imediat după aceea, Hugues ieși și el. Îl chemă pe Martin.

— Spune-i lui Emile să scoată Mercedesul.

Câteva clipe mai târziu îi spuse șoferului :

— Mergem la Geneva.

*
* *

Pe bulevardul Bergières, Francis conducea cu măiestrie Cadillacul pe care Hugues îl pusese la dispoziția logodnicei sale. Timpul era frumos. Un soare călduț, tomnatic, strălucea pe cer. Marvik părea îngrijorat, vorbind puțin cu Elvire.

Se gândea oare că, de la ultima ei vizită la Valdère, Elvire nu mai era aceeași ? Era neliniștit din cauza tonului ironic pe care nu i-l recunoștea ?

Traversaseră mai multe orășele și acum tocmai ieșeau din Cossonay. Cum ajunseseră la capătul unei străzi din care o parte se pierdea într-o pădure, Elvire spuse :

— Urcă drumul acesta în pantă. Sunt niște peisaje încântătoare.

Mai merseră în tăcere încă vreo douăzeci de minute. Erau atât de aproape unul de altul și totuși atât de departe. Un ocean de gânduri îi separa.

Elvire întoarse capul în direcția lui Marvik.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Francis ? Nu scoți nici un cuvânt...

Doctorul tresări.

— Nimic... Sau, mă rog, nu cu mine. Mă întrebam dacă am procedat corect îndemnându-te să te duci la Valdère. De când te-ai întors de la scriitor îmi pari foarte schimbată.

Spusese acestea fără să se întoarcă spre ea, privind-o prin oglinda retrovizoare.

Cât de palidă era ! Îi părea foarte tulburată. Ah ! Ce n-ar fi dat să știe ce se petrecuse între scriitor și ea cu câteva ore în urmă !

Elvire făcu un efort să-i răspundă :

— Nu, deloc...

Mintea. Şi era vizibil acest lucru. Dar ce putea el face ? Valdère apăruse între ei. Francis strânse din maxilare şi apăsă mai tare acceleraţia. Conducea maşina pe acest drum de munte, cu o viteză încă şi mai mare decât condusese pe autostradă. Şi drumul era atât de îngust...

Elvire îi spuse hotărâtă :

— Ai face mai bine să mă laşi pe mine la volan, atât în interesul nostru, cât şi al maşinii.

— Mi-am revenit. O să conduc mai încet. Eşti mulţumită ?

Ridicând mâna dreaptă de pe volan, o puse pe braţul Elvirei. Aceasta însă avu o mişcare de recul. Forţându-se să glumească, Francis spuse :

— Este recomandat şoferilor care au pe scaunul de lângă ei, în timpul mersului, o femeie, să nu-i facă curte până la sosirea la destinaţie... Bine, nu voi insista.

Ea preferă să nu-i bage în seamă remarca şi-i arătă cu mâna peisajul din dreapta :

— Uite cât de frumos este... Opreşte aici să coborâm.

El opri maşina pe marginea drumului. Elvire sări din maşină şi porni pe poteca de munte. Atunci Francis observă că ea purta o pereche de pantaloni din velur de culoarea smaraldului, care-i subţiau şi mai mult silueta şi-i dădeau un aer încă şi mai tânăr.

Sub soarele acestui sfârşit de toamnă, peisajul era minunat. În depărtare, munţii încoronaţi de zăpadă reflectau tonalitatea aurie şi mov a pădurii. Privelişte se întindea până în valea din Joux.

Deasupra lor, cerul era de un albastru translucid.

Elvire își aminti de doamna de Staël, al cărei tată, Jacques Necker, un bancher din Geneva, cumpărase castelul Coppet, sedus de frumusețea împrejurimilor. Ca și Hugues, și ea se îndrăgostise nebunește de cantonul Vaud. În Elveția, de altfel, stătuse și Voltaire. Aceasta era oarecum patria intelectualilor.

Din nou gândul îi zbură la Hugues și tresări când Francis îi cuprinse talia. Îl lăsă, dar nu-i răspunse la îmbrățișare.

— Elvire, am impresia uneori că nici nu mă iubești... A intervenit ceva între noi ?

Francis se opri și o privi. Figura ei era indescifrabilă. Simțind că nu mai poate sta în picioare, Elvire se așeză pe o piatră mare și plată de pe marginea drumului.

El repetă :

— Ce s-a întâmplat ? Ce s-a întâmplat cu iubirea noastră ?

Cu privirea fixată în depărtare, ea-i replică cu o voce neutră :

— Cred că tu ești cel mai îndreptățit să știi acest lucru. Dar n-am venit aici să ne certăm.

De mai multe ori, Francis încercase să aducă vorba spre discuția pe care o avusese ea cu Hugues, însă de fiecare dată Elvire ocolise cu abilitate răspunsul.

— Vom discuta despre asta mai târziu. Acum să admirăm acest peisaj superb și să ascultăm cântecul păsărilor.

Deja soarele începuse să coboare la orizont, devenind o imensă pată roșiatică. Trebuiau să se

întoarcă. Elvire, care între timp își regăsise autocontrolul, spuse brusc :

— Era să uit. Voiam să-ți spun că logodnicul meu „de serviciu" m-a invitat în seara asta la cină. Să-l refuz ?

Fruntea lui Francis se întunecă, mâna îi tremură ușor.

— Nu prea-mi place ideea să te las să te duci la el.

Ea izbucni în râs, un râs forțat ce conținea o notă distonantă.

— Și a cui este vina ? Tu ești cel care n-a vrut să rup logodna cu el atât de repede. Mi-ai dat chiar și o serie de motive serioase în acest sens. Iar tu, tu vei fi „logodnicul de serviciu" puțin mai târziu... Ghinionul tău ! Dacă voi refuza invitația lui, ce va crede Hugues ?

Își reluase tonul glumeț în care se simțea acea notă sarcastică atât de tăioasă ; însă Francis se prefăcu că nu observă.

— De fapt, ai dreptate, trebuie să mergi până la capăt, trebuie să-i lași lui Valdère iluzia că te vei căsători cu el. Așa încât ne vom continua planul și, în ciuda dorinței mele de a te ține lângă mine, te voi conduce acasă la el. Am hotărât să facem așa, iar după serată vom găsi un pretext de a rupe logodna.

Porni motorul și conduse mașina înapoi spre Lausanne.

CAPITOLUL 13

Pentru multe personalităţi din lumea întreagă, Elveţia este o oază de linişte propice odihnei. Lola Mirma îşi cumpărase o casă frumoasă mai sus de Vevey. Locuia în ea din când în când, între două filmări.

Atunci îşi părăsea apartamentul din Roma sau vila din Beverly Hills şi venea să se odihnească în locuinţa ei din cantonul Vaud. Mai trebuie spus că, dacă îşi cumpărase această proprietate, o făcuse ca să fie vecină cu Hugues, bărbatul pe care nu încetase să-l iubească.

În ziua aceea, în budoarul său albastru deschis, în care patru oglinzi înalte îi multiplicau la infinit silueta, Lola Mirma îsi încredintase părul mâinilor experte ale lui Marco, celebrul coafor.

Vedeta nu reusea să-şi ascundă prea bine nervozitatea. Mişcările îi erau sacadate, vocea răguşită Imediat ce i se părea că aude un zgomot, tresărea. Ochii îi fugeau continuu spre uşa camerei.

— Teresa, sună telefonul ? o întrebă din nou pe cameristă, care făcea ordine în camera vecină.

Nu, doamnă, răspundea invariabil comerista, surprinsă de insistența actriței.

În sfârșit, se auzi sunetul atât de așteptat al telefonului. Teresa îi aduse aparatul.

Lola luă receptorul ; imediat pe chip i se citi decepția. Îi făcu semn cameristei să vorbească în locul ei. Vocea de la celălalt capăt al firului nu era cea pe care o aștepta.

— Nu, doamna nu este acasă... spuse camerista, tăindu-i scurt orice comentariu interlocutorului său.

Inepuizabil, Marco lăuda continuu talentul și frumusețea clientei sale, în timp ce se juca cu pieptenul prin părul ei, ca un magician cu bagheta sa. Lola, de obicei sensibilă la complimente, acum răspundea monosilabic.

După ce-și epuiză toate resursele oratorice despre multiplele calități ale vedetei, Marco, gândindu-se la renumele său, își luă aerul ocupat al unui om care nu are nici o clipă de pierdut.

— Va trebui să trec și pe Palace-Hotel. Am fost solicitat să o coafez pe domnișoara de Saint-Léon, logodnica domnului Hugues Valdère.

Spusese asta plin de importanță, mândru să arate că lucrează pentru toate personalitățile din Lausanne sau din împrejurimi. Dar cuvintele lui produseră asupra actriței o cu totul altă reacție decât se așteptase el.

Aceasta păli și bâlbâi :

— Dumneata o vei coafa ?

— Da. Serata în cinstea logodnei are loc chiar azi, așa cum de altfel s-a scris și în ziare, adăugă Marco.

— Fata asta este o ignorantă. Nu face nici

doi bani ! Hugues s-a comportat ca un puşti !... îi scăpă Lolei. Lovea uşor cu unghiile lăcuite în sticla măsuţei din faţa ei, plină de draci.

O asemenea atitudine, ce nu putea fi motivată decât de gelozie, îi demonstră coaforului că abordase, din greşeală, un subiect fierbinte. Încercă să schimbe vorba, dar în zadar. Actriţa voia să ştie cât mai multe detalii despre rivala ei.

— Sunt sigură că nu este nici măcar drăguţă, nu-i aşa ? Elegantă, nici atât... Este o biată fată de provincie, cât se poate de banală.

Marco se mulţumea să dea din cap, păstrând o poziţie neutră, singura cale înţeleaptă în acel moment. Îşi dăduse seama de motivul aflat la originea reacţiilor actriţei, referitor la domnişoara de Saint-Léon. Era evidentă ciuda Lolei că nu era în locul acesteia.

— Se pare că-i va da, ca inel de logodnă, faimosul smarald de Birmania, care valorează un număr apreciabil de milioane... Ca să-i faci un asemenea dar unei fete oarecare, asta înseamnă că într-adevăr nu mai eşti în toate minţile ! Cât m-aş bucura dacă, în seara asta, îi va fi furată piatra !

Ochii-i scăpărau, gura îi era crispată. Lola Mirma radia ură. Marco nu se putu abţine să nu-i spună :

— Nu rostiţi o asemenea dorinţă pentru că, dacă se va întâmpla aşa ceva, veţi fi imediat acuzată de complicitate.

Actriţa nu apucă să-i răspundă, chiar în acel moment sunând telefonul.

Se grăbi să răspundă. Era atât de nervoasă, încât aproape că întrerupse legătura telefonică.

Chipul i se destinse când recunoscu vocea de la aparat.

— Perfect, Francis, într-o oră voi fi la Chaumière, spuse ea, privind pendula ce bătea ora unsprezece.

* * *

În acea dimineață, dr. Marvik se plimba cu pași mari de-a lungul cheiului Ouchy. Nu se dusese la Geneva, așa cum îi spusese Elvirei, ci într-un imobil de pe marginea lacului.

Când ieși, patruzeci de minute mai târziu, era abătut.

Ah ! Ce n-ar fi dat să poată ghici gândurile care-i chinuiau sufletul Elvirei de când se întorsese. la insistențele lui, acasă la scriitor.

Ce se întâmplase între ei ? De atunci, trăia parcă într-un fel de resemnare plină de frământări Chiar dacă Elvire nu-i destăinuise nimic, Marvik era convins că între ea și Valdère intervenise ceva neprevăzut. Se surprinse spunând cu voce tare :

— Nu, nu, este imposibil...

Ce era imposibil ? Ca Elvire să se fi îndrăgostit subit de Valdère ?

Dacă era așa, atunci într-adevăr fusese foarte imprudent să-i ceară să nu facă oficială ruperea logodnei cu Valdère înaintea seratei.

Își dădu seama că nu mai avea timp să zăbovească asupra acestui gând. Văzu un taxi, îi făcu semn și-i spuse șoferului :

— Du-mă pe Strada Centrală.

Când maşina trecu prin faţa gării, constată că ceasul electric din faţa clădirii arăta ora 12:40. Va ajunge tocmai la timp la Chaumière.

*
* *

Spre sfârşitul dimineţii, Elvire ieşi să facă câteva drumuri.

Francis îi telefonase s-o anunţe că trebuia să se întâlnească cu profesorul Meyer şi să facă un raport la Academia de Medicină.

Tocmai mergea pe Bulevardul Harpei, când tresări. Îl văzuse pe Francis într-un taxi ce se îndrepta spre strada Petit Chène.

În fond, n-ar fi fost ceva atât de extraordinar, dacă Marvik nu i-ar fi spus că trebuia să se întâlnească cu un profesor în jurul orei prânzului şi că va rămâne la Geneva până seara.

Tot restul drumului se gândi la asta.

— Draga mea, iată-te ! spuse mătuşa ei, întâmpinând-o de la o masă pe care o reţinuse.

Exuberanţa acesteia îi descreţi tinerei fruntea, până la sfârşitul mesei regăsindu-şi veselia.

După ce mâncară, doamna de Menville şi nepoata ei se întoarseră la hotel pe jos, hoinărind pe străzi.

Era o zi foarte frumoasă. Câţiva nori alunecau totuşi pe cer, ca pentru a reaminti că aici, jos, totul este efemer.

Elvire se distră privind porumbeii îngrămădindu-se în jurul oamenilor care le aruncau firimituri de pâine. O vrabie mai îndrăzneaţă atinse în zbor capota unei maşini. Totul în jurul ei era

veselie ; pentru Elvire, clipele acestea erau singurele în care se simţise destinsă.

Francis avusese dreptate când îi spusese că nu mai era aceeaşi de când se întorsese de la întâlnirea, pe care i-o impusese, cu Valdère. Privirea, expresia gurii, crisparea degetelor pe geanta de piele, totul trăda încordarea. Ah ! dacă el ar fi putut citi în sufletul ei... cu siguranţă s-ar fi îngrozit de ceea ce ar fi descoperit !

*
* *

În jurul orei şase, la hotelul în care locuia Elvire, într-o undă de parfum caracteristic, Marco, elegant ca un bărbat din lumea bună, ceru să fie anunţat domnişoarei de Saint-Léon.

În apartamentul ocupat de cele două femei era un continuu du-te-vino. Petrecerea, anunţată în toate ziarele pentru seara aceea, atrăsese o mulţime de reporteri şi fotografi dornici să afle părerile fericitei alese şi să-i fixeze pe peliculă încântătorul chip.

Sosirea coaforului o scăpă pe tânără de un impetuos ziarist italian, care o intervievase aproape o oră.

— Domnule Marco, mai întâi de orice, vreau să vă rog să nu-mi tăiaţi părul prea scurt sau să-mi faceţi una din acele coafuri excentrice, ca ale fetelor din discotecă sau ale anumitor vedete. Consider că ar fi o ofensă adusă bunului-gust, spuse Elvire, aşezându-se în faţa oglinzii.

Probabil, când spusese acestea, se gândise la ultimul film al Lolei Mirma, în care actriţa avu-

sese părul tăiat atât de scurt, încât avea figura unui ocnaș. Cel puțin asta deduse Marco, deoarece, în aceeași dimineață avusese revelația că actrița îl iubea pe Hugues Valdère și că viitoarea lui căsătorie o tulbura enorm. Așa încât, pe un ton neutru, încercă s-o liniștească :

— Domnișoară, puteți fi liniștită. Nu vă voi coafa ca pe Lola Mirma.

— O cunoașteți ?

Îndreptându-i cu pieptenul o buclă rebelă, Marco îi răspunse dezinvolt :

— Este clienta mea. Chiar în dimineața asta am fost la dumneaei. N-am apucat să termin, pentru că avea o întâlnire la Chaumière cu ultima sa cucerire, un anume Francis, adăugă el, dorind s-o liniștească dacă-și imaginase că actrița l-ar fi vizitat în continuare pe scriitor și pentru a-i arăta cât de bine era informat.

Elvire tresări ușor. Făcuse legătura între momentul în care îl zărise pe Francis în taxi și această întâlnire. Așadar, doctorul se ducea s-o întâlnească. În acest caz, o mințise deliberat, când îi spusese că se duce la Geneva să-l întâlnească pe profesorul Meyer... Când îl văzuse în taxi, se ducea să ia masa cu Lola Mirma. Totul începea să se lege.

Cu o săptămână în urmă, această descoperire ar fi aruncat-o într-o amărăciune vecină cu disperarea.

Însă azi nu mai simțea decât un mic nod în gât. Și apoi, imediat, gândul îi zbură la Hugues.

CAPITOLUL 14

Bulevardul ce ducea spre conacul lui Hugues Valdère răsuna de fluierele agenților de circulație, care încercau să degajeze poarta înaltă de la intrare și să aranjeze mașinile în parcare.

După ce-și lăsau în fața porții pasagerii, mașinile încercau să se strecoare spre locul ce le era rezervat. Tot cantonul Vaud era în fierbere.

În fața ușii de la intrare, un portar impresionant, îmbrăcat în livrea albastră și cu cravată albă, introducea invitații. Lângă el, un servitor în ținută mai modestă, îl seconda. Cine și-ar fi putut închipui că în persoana acestui servitor stilat se ascundea, de fapt, un agent al poliției secrete, însărcinat, la cererea lui Valdère, să împiedice intrarea oricărui musafir nedorit ?

Smochinguri, toalete elegante de seară, blănuri, diamante, defilau ca un val continuu la ora înscrisă pe invitație. Cei care-și uitaseră invitația, erau meticulos interogați despre identitatea lor.

Agentul o cunoștea pe Lola Mirma. Primise ordine precise în acest sens, trebuind să vegheze în mod special ca actrița să nu treacă pragul casei scriitorului. Acesta se temea că femeia, fiind lipsită de scrupule, ar fi putut isca un scandal

care să rupă logodna şi în acelaşi timp, să-şi mai facă şi puţină publicitate.

Două orchestre, una ţigănească, alta pop, ascunse în spatele unui perete de verdeaţă, cântau când una când cealaltă, răspândind în atmosferă note armonioase.

Dinspre fiecare din cele trei camere vaste destinate recepţiei, se deschideau două mici saloane dotate cu o mulţime de canapele fotolii mai mult sau mai puţin ascunse de palmieri, ficuşi şi dafini. Erau colţuri liniştite, unde personalităţile care nu mai erau la vârsta tânără ca să danseze, se puteau izola de zgomot şi mulţime pentru a discuta în tihnă.

Fiecare salon avea ieşire în grădină, iar uşile cu geamuri se deschideau spre o terasă. Aceasta le permitea invitaţilor să evadeze pe aleile parcului. În mijlocul arborilor şi al tufişurilor, felinare electrice, semănând cu o mulţime de licurici pierduţi prin verdeaţă, răspândeau o lumină de vis.

O mulţime de persoane se înghesuiau spre bufetele care, dispuse în sala de mese, etalau un lux extraordinar, o abundenţă de delicatese şi mâncăruri rare, capabile să satisfacă chiar şi cele mai pretenţioase gusturi. Dopurile sticlelor de şampanie săreau vesele într-un ritm din ce în ce mai alert, pe măsură ce orele înaintau.

Logodna lui Hugues Valdère cu domnişoara de Saint-Léon era un eveniment de amploare.

Mai mult de 400 de persoane se înghesuiau într-un decor ca în **O mie şi una de nopţi.** Elita diferitelor cercuri din înalta societate elveţiană şi internaţională, printre care se puteau observa indience în mătăsuri delicate, câţiva arabi cu tur-

bane, celebrităţi din domeniul literar, vechi nume ale aristocraţiei, regizori, actori celebri, vedete scăpărând de frumuseţe şi eleganţă venite de la Hollywood, Roma sau Londra, câţiva oameni politici cunoscuţi, ziarişti, editori, reporteri, avocaţi celebri, toţi însoţiţi de femei în toalete pregătite de mult timp special pentru acest magnific câmp de bătălie, unde fiecare evolua, dansa, discuta, pălăvrăgea într-un amalgam asurzitor.

Oameni, care altfel n-ar fi vrut să se întâlnească, erau acum fericiţi să se regăsească într-o ambianţă în care toată lumea se simţea bine.

In mijlocul acestui sipet ce radia de lumină, ce vibra de armonie, plin de ţesături delicate şi flori, cea mai frumoasă bijuterie rămânea, cu siguranţă, Elvire.

Într-o rochie trandafirie, brodată cu perle de argint, care i se mula de minune pe talia zveltă şi care i se armoniza cu tenul, era acolo, printre invitaţi, zâmbind, obiectul privirilor admirative ale tuturor şi, de asemenea, al curiozităţii generale

Femeile ar fi fost fericite să poată găsi cea mai mică imperfecţiune la tânăra provincială pe care o alesese scriitorul. De asemenea, se şoptea că în seara aceea purta, pe inelar, faimosul smarald de Birmania ! Acea piatră a cărei valoare era inestimabilă şi pe care Valdère o păstrase cu grijă într-un seif, pentru cea care urma să-i fie soţie.

Admirabil lucrat, într-o montură de platină, încercuit de diamante pe degetul ei, acest smarald părea bijuteria unei zeităţi din antichitate.

Înconjurată de o mulțime de persoane, devenită aproape inaccesibilă din cauza celor care veniseră s-o felicite, Elvire le răspundea tuturor, găsind pentru fiecare un cuvânt drăguț. Hugues era lângă ea și, chiar dacă era foarte ocupat, la rândul lui, să răspundă complimentelor ce-i erau adresate, reușea totuși s-o privească din când în când și să-i zâmbească.

În ochii lui era un licăr de tandrețe atât de elocvent, încât îi liniștea pe toți cei care ar fi îndrăznit să spună că nu se căsătorea din dragoste.

Cât despre Elvire, dacă juca teatru în acele momente, interpreta, plină de măiestrie, rolul logodnicei îndrăgostite, pentru că, oricât de stupefiant ar fi putut părea, radia de bucurie.

Tatăl ei, contele de Saint-Léon, plecase din castelul său cu o zi în urmă și acum se plimba dintr-un capăt la celălalt al saloanelor. Purtând monoclu, regăsea ambianța familiară a ambasadelor când, ca atașat militar, fusese plecat în America de Sud, cu 15 ani în urmă. Bătrânul gentilom cu sufletul frivol era poate adevăratul rege al acestei petreceri.

Întâlnindu-se cu câteva persoane cunoscute, își făcea deja planuri pentru când se va întoarce la Paris, după ce Elvire se va căsători. Fiind aproape de fiica sa, i se oferea un minunat pretext ca să regăsească din nou cursele de cai, jocul de polo și celelalte distracții ale lumii artistocratice. Da, contele era cu siguranță cel mai fericit dintre oameni. Abia putea admira tot ce-l înconjura. Era transfigurat de bucurie, în ciuda gândurilor lumești (rentele, restaurarea proprie-

tăţii). Silueta sa mândră se încadra perfect în acest decor.

Cât despre sora lui, foarte „marchiză", se simţea cu adevărat în elementul ei; îmbrăcată într-o rochie de muselină mov, perora plimbându-se de la un grup la altul, reînnoindu-şi legăturile în înalta societate, delirând de fericire. I se putea auzi vocea înaltă care, din când în când, domina murmurul general.

„ — De fapt, domnule general, marchizul de Princé era vărul meu.

— Vedeţi dumneavoastră, excelenţă, tradiţiile se pierd.

— Noi avem alianţe comune cu cei din familia Luynes."

În timp ce Valdère se îngrijea de invitaţii săi, un singur gând îl obseda, cel referitor la corespondentul său anonim.

Desigur, luase toate măsurile de precauţie. Totuşi nu putea ignora scrisoarea de avertisment despre pericolul ce plana asupra Elvirei, dacă va purta pe deget bijuteria ce i-o dăduse el. Şi dacă totul va decurge cum fusese prevăzut?

Cu toate acestea, se mai linişti puţin amintindu-şi că, pe lângă poliţistul plasat la intrare, mai erau, discret amestecaţi printre cei din jurul Elvirei, două personaje care nu erau nici academicieni, nici savanţi, nici actori, ci doi oameni oarecare în ţinută de seară, care nu o scăpau nici o clipă din ochi.

Aceşti inspectori de poliţie, plasaţi de către poliţia secretă în saloane, erau înarmaţi. Vegheau asupra preţioasei bijuterii, expusă pentru prima oară în mijlocul acestei societăţi cosmopolite. Cel

mai în vârstă, un anume Perrin, cu părul grizonat, era special însărcinat cu protecţia persoanelor ilustre venite de la Paris. Cel de-al doilea, cu o talie atletică, se numea Constant ; era cunoscut în serviciile de poliţie pentru forţa herculeană şi pentru abilitatea sa.

Cu aceşti doi îngeri păzitori lângă ea, Elvire nu avea practic de ce se teme. Pe de altă parte, filtrul de la intrare fusese făcut cu mare atenţie.

Întotdeauna există, mai ales la astfel de reuniuni, persoane neinvitate care caută să se strecoare printre musafiri, din curiozitate şi pentru o masă copioasă.

În seara aceea fuseseră înlăturaţi câţiva oaspeţi nepoftiţi care nu erau trecuţi pe lista de invitaţi; însă nici unul nu părea a fi periculos : câţiva indiscreţi, dornici să asiste pe gratis la un spectacol anunţat cu surle şi trâmbiţe de presa internaţională. Nimic grav de altfel. Lola nu-şi făcuse apariţia.

După două ore pe care le petrecuse răspunzând la complimente, felicitări şi urări de fericire şi bunăstare din partea tuturor acestor necunoscuţi, Elvire era puţin obosită. Hugues, intuindu-i oboseala, o conduse într-un salonaş gol de lângă sala de bal.

— Odihneşte-te puţin, îi spuse el, arătându-i o canapea ascunsă discret de un palmier. Stai aici câteva minute. Probabil eşti epuizată după atâta stat în picioare, răspunzând şi zâmbind la atâtea felicitări şi complimente.

Elvire îi răspunse cu convingere :

— Ce petrecere splendidă ! Am impresia că visez, când văd pe degetul meu acest inel mag-

nific. Mă întreb dacă într-adevăr merit tot ce faci tu pentru mine.

Vocea i se gâtui, gata să izbucnească în lacrimi. Se gândea la toată această farsă pe care o forţase Francis s-o joace şi care o rănea atât de mult.

— Nimic nu este prea mult pentru tine, draga mea, o asigură Hugues.

Se opri, privind-o grav, ca şi cum ar fi vrut să-i destăinuiască frământările ce-i chinuiau sufletul. În clipa aceea oare nu erau amândoi complici în secretul ce-i lega ?

— Elvire, dac-ai şti care-mi sunt sentimentele pentru tine ! îi spuse el cu voce scăzută, strângându-i uşor mâna.

Ea-i răspunse printr-un zâmbet uşor. Hugues îşi îndreptă spatele ca şi când ar fi vrut să scape de sentimentalismul care punea încet stăpânire pe el :

— Mai merg puţin în salon. Am s-o caut pe mătuşa ta, care probabil că se învârteşte fericită printre oaspeţi, şi am s-o rog să vină să stea cu tine.

Ieşind, se asigură cu coada ochiului că cei doi bărbaţi deghizaţi — îngerii ei păzitori — erau bine plasaţi la intrarea în cameră şi că n-o pierdeau din vedere pe logodnica lui.

Scriitorul intră din nou în salon. Reuşi cu greu să-şi facă drum prin mulţimea de perechi ce dansau.

În sfârşit, reperă locul liniştit unde se refugiase unchiul Elvirei.

— Aşadar, colonele, preferi să stai departe de zarva înconjurătoare !

Își scoase tabachera și-l invită pe colonel să se servească. Acesta luă o țigară și o duse la gură când, brusc, casa se scufundă într-un întuneric total. Probabil se arsese vreo siguranță. Dansul se opri, muzica, după o scurtă ezitare, încetă și ea. Nu se mai auzea decât o rumoare ce prinse a se ridica din mulțime.

În timp ce mai multe brichete luminară în întunericul înconjurător, vocea ușor alterată a lui Hugues răsună cu putere :

— Să nu se miște nimeni ! În câteva clipe lumina va reveni.

Voia să evite o busculadă, o posibilă panică.

Chiar în acea clipă, prin murmurul confuz de voci, se auzi un țipăt care le provocă tuturor un fior de spaimă.

Hugues se grăbi cât putu prin întuneric, spre salonașul unde o lăsase pe Elvire. Colonelul Cervens, presimțind drama, îl urmă.

Se lovi de Perrin, cel mai în vârstă dintre polițiști. Acesta avea o lanternă. Fascicolul de lumină îi arătă canapeaua unde ar fi trebuit s-o găsească pe Elvire, dar care acum era goală. Palmierul era răsturnat, iar ușa ce dădea spre terasă era larg deschisă. Fața lui Valdère deveni lividă. Strigă :

— Elvire... Elvire !..

Constant, cel de-al doilea polițist, ieși din umbră.

Încadrat de cei doi bărbați, Hugues sări pe terasă și coborî în grădina străbătută de o potecă paralelă cu bulevardul.

Gardul era spart și, în momentul în care cei trei porniră în goană pe alei, se auzi zgomotul

motorului unei mașini care se depărta în viteză.

Când ajunseseră în bulevard, mașina dispăruse. Valdère porni înapoi spre casă.

Atunci observă o pată deschisă la culoare lângă un tufiș. Cu inima strânsă, se aplecă și o ridică. Era o bucată de muselină din rochia Elvirei. Era dovada suficientă care să-i șteargă orice urmă de îndoială. Răufăcătorul, dorind să pună mâna pe smaraldul de Birmania, o răpise pe Elvire.

*
* *

Hugues, temându-se de tot ce era mai rău pentru Elvire, avea trăsăturile crispate. Reuși totuși să-și regăsească calmul destul de repede.

— Să nu ne mai agităm inutil, le spuse el celor doi care-l însoțeau. Alertați poliția locală!

Chiar în aceeași clipă, ca un fulger, lumina se reaprinse brusc în toate saloanele și în grădină.

Un „Oh!" general de ușurare scăpă de pe buzele tuturor. Orchestra începu din nou să cânte pe același ritm, iar dansul reîncepu. Sărbătoarea continua...

Țipătul fusese pus pe seama unei femei mai nervoase, surprinsă de întunericul general ce se lăsase brusc

Nici unul dintre invitați, cu excepția colonelului Cervens, nu bănuia drama ce tocmai avusese loc. Valdère se adresă polițiștilor :

— Asadar, n-ați fost în stare să o protejați, nu-i așa ?

Reproșul era amar și îl viza în special pe Perrin. Cum putea omul de încredere al P.S., ade-

seori însărcinat cu protecţia persoanelor importante, să fie luat prin surprindere într-o asemenea situaţie ?

— Totul s-a petrecut atât de repede, bâlbâi poliţistul, care încă nu-şi putea explica cele întâmplate.

Deja Constant telefonase la poliţie, cerând ridicarea imediată de baraje pe toate străzile.

— Care este următoarea mişcare ? îl întrebă Hugues pe Perrin.

— Dacă n-avem noroc să dăm de urma hoţilor, atunci nu ne mai rămâne decât să sperăm că-i vor găsi jandarmii. Este, de altfel, şi ceea ce colegul meu a cerut deja.

— Sper să dea rezultate.

— Ordinele au fost date.

Valdère, rămas nemişcat în pragul biroului său, murmură :

— Este cumplit ! Ca să pună mâna pe bijuterie, au răpit-o pe cea care o purta ! Ce se va întâmpla oare cu ea ?

Începu să se plimbe în lungul şi-n latul terasei, dus pe gânduri. Mai mult ca sigur, îşi reproşa că, indirect, cauzase drama din această seară, dăruindu-i bijuteria logodnicei sale. Un gest foarte riscant după acea scrisoare de ameninţare. Voia să vadă pe degetul Elvirei bijuteria despre care toate ziarele scriseseră, indicând valoarea inestimabilă a smaraldului. Orgoliul lui era responsabil de întreaga tragedie !

Cervens veni şi el pe terasă. Martor la întreaga dramă, nu spuse nimic, ştiind că orice cuvânt ar fi fost inutil.

Valdère îşi regăsi sângele rece :

— Trebuie ca nimeni să nu ştie ce s-a întâmplat, mai ales tatăl şi mătuşa Elvirei. Mă voi duce imediat la comisariatul de poliţie, să văd ce măsuri putem lua. Vreţi să vă ocupaţi dumneavoastră de personalul meu, colonele ?

— Ce să le spun ?

— Găsiţi un pretext pentru a-mi scuza absenţa. Spuneţi-le că Elvire era obosită şi că dorea să se reîntoarcă la hotel, iar eu am însoţit-o, dar că voi reveni curând. Cât despre invitaţi, să danseze până-n zori.

Apoi, în grabă, porni pe una din aleile grădinii. Un minut mai târziu, maşina lui demara în trombă.

Splendida serată îşi urmă firesc cursul; lumina se revărsa în valuri peste cuplurile care continuau să danseze.

Ultimii invitaţi, răpuşi de oboseală, năuciţi de atâta lumină şi lux, plecară tocmai în zori.

— Cât de fericit trebuie să fie Valdère că a ales o copilă atât de încântătoare !

— Ce petrecere extraordinară !

— Ce splendid inel de logodnă !

— Iată o căsnicie care începe într-adevăr sub cele mai bune auspicii !

Şi ultimul cuplu dispăru, rostind această frază.

CAPITOLUL 15

Pe jumătate sufocată de căluşul care-i fusese pus la gură, având mâinile legate cu o fâşie de piele, incapabilă să facă nici cea mai mică mişcare, Elvire îşi revenea încet-încet, luând cunoştinţă de realitatea înconjurătoare.

Tremura ca o frunză în bătaia vântului. O sudoare rece îi uda fruntea. Cu inima strânsă de frică, vedea defilând de-o parte şi de alta a maşinii casele de ţară scufundate în întuneric, din când în când apărând şi câte o luminiţă izolată ce străpungea bezna înconjurătoare.

Totul se petrecuse atât de repede, încât cu greu îşi putea aduna gândurile şi pune ordine în faptele care tocmai avuseseră loc. Pana de curent survenise în momentul în care Valdère tocmai ieşise Nu dăduse nici o atenţie siluetei masculine pe care o zărise, cu câteva secunde înainte, pe terasă.

Controlându-şi inelarul, îşi simti inelul la locul lui şi, aparent fără nici un motiv, această descoperire îi amplifică şi mai mult nelinistea, pentru că răpirea ei fusese pusă la cale special pentru furtul smaraldului.

Într-adevăr, s-a zbătut cât de mult a putut, muşcându-şi agresorul cu sălbăticie, şi poate că ar fi reuşit să-i scape dacă n-ar fi intervenit şi complicele lui, care-i sărise în ajutor.

Cei doi o luaseră, fiecare de câte un braţ, şi o duseră până la maşina care-i aştepta în faţa grădinii, în dreptul unei spărturi din gard. Ce altceva ar mai fi putut face împotriva a doi bărbaţi robuşti ? Apoi îi aplicaseră pe gură un tampon cu miros pătrunzător : cloroform, desigur. După care îşi pierduse cunoştinţa.

Elvire reuşi să se ridice puţin. Era singură, pe podea, în spatele maşinii care rula în viteză. Doi bărbaţi ocupau scaunele din faţă. Unul dintre ei purta o caschetă de motociclist, iar celălalt o pălărie trasă pe ochi.

Nu putu să-şi identifice agresorii, aceştia distingându-se ca nişte umbre chinezeşti pe fundalul luminii farurilor.

Deodată maşina încetini, cotind la dreapta pe un drum. Oare cât timp merseseră ? N-avea idee. De altfel, frica făcea acum loc unei singure întrebări :

— El este cel care m-a răpit ?

*
* *

Îşi reaminti întreaga discuţie pe care o avusese cu Hugues, când acesta îi mărturisise adevărul. În special ultima frază :

— Acum, după ce ţi-am spus tot, tu singură vei decide ce vei face, copila mea.

Şi apoi adăugase :

— Din câte cred că ştiu, va avea loc o pană de curent... Asta va provoca o scurtă panică prin-

tre invitați... Atunci te vor ataca să-ți ia smaraldul... Tu nu te vei opune... Iar cei doi polițiști, care vor fi continuu lângă tine, îți vor veni în ajutor și-i vor prinde pe hoți...

Până la un punct, totul se petrecuse așa cum prezisese Hugues, însă, în loc să fure numai bijuteria, bandiții o răpiseră și pe ea.

*
* *

Acum se găsea închisă într-un fel de pivniță.

Îi dezlegaseră mâinile, însă Elvire era atât de înspăimântată, încât n-ar fi reușit să fugă. Fiind în continuare întuneric, tot nu reușise să vadă chipurile răpitorilor săi.

Un lucru însă nu reușea să înțeleagă... De ce mai purta încă smaraldul ? Fusese răpită din ordinul unui șef misterios, care voia el însuși să ia inelul ? Ar fi singura explicație posibilă.

Foarte natural, gândul îi zbură la Hugues. Care o fi fost reacția acestuia când constatase dispariția ei ? Cu siguranță, acum făcea imposibilul încercând s-o găsească. Toată poliția elvețiană era probabil alertată. Acest gând o mai liniști puțin.

Și un alt lucru ciudat : deodată, acum, avea încredere oarbă în Hugues. Da, de când acesta îi mărturisise că nu din dragoste a vrut, la început, să se căsătorească cu ea, sentimentele ei se schimbaseră. Simtea cum se năștea în inima ei un sentiment diferit. Pentru că motivul care-l determinase să-i ceară mâna era, în ochii Elvirei, mult mai puternic decât iubirea și, de asemenea, mult mai nobil.

* * *

La câteva luni după ce-l cumpărase, primise o vizită misterioasă. Un bărbat cu tenul bronzat, un hindus, venise să-i vorbească.

— Mă numesc Dali Verani. Sunt adjunctul primului ministru al Ceylonului.

Şi, drept dovadă, îi prezentase un paşaport diplomatic, adăugând :

— Am aflat că dumneavoastră aţi cumpărat smaraldul de Birmania, piatra sacră care orna statuia lui Şiva, în templul din Khandor, şi care a fost furată de mai mulţi ani de nişte hoţi. Vă oferim un preţ dublu faţă de cel cu care aţi cumpărat-o. Dorim ca această piatră sacră să-şi reia locul în sanctuar.

Stupefiat, Valdère spusese :

— N-aveam intenţia să o revând, însă, dacă a fost furată dintr-un templu, n-aş vrea să fiu un fel de profanator. Vă voi restitui piatra la preţul cu care am cumpărat-o.

Hindusul, vizibil impresionat de un gest atât de frumos, se retrăsese spunând că guvernul ţării sale va şti să fie recunoscător faţă de un gest atât de nobil.

Un prieten francez al lui Valdère, care ocupa un post important în Quai d'Orsay, fu imediat pus la curent cu această stranie întâmplare. Vizita pe care o primise scriitorul nu fusese cea a unui simplu aventurier.

O dată stabilit cu certitudine acest lucru, a doua zi Valdère retrăgea de la bancă prestigioasa bijuterie şi i-o înapoia hindusului. La rândul

lui, acesta îi dăduse scriitorului un cec în valoare de două milioane de dolari, plătibili la banca Chase Bank.

Exact o lună mai târziu, Valdère primea un mesaj de la marele preot :

„Pentru generosul dumneavoastră gest, țin să vă mulțumesc personal, prin viu-grai, și nu printr-o simplă scrisoare. Până acum nu i-am simpatizat pe occidentali, însă astăzi, drept recunoștință pentru imensul serviciu pe care mi l-ați făcut, vă voi răspunde printr-un alt serviciu, dezvăluindu-vă complotul urzit în Orient și îndreptat împotriva acelora pe care Islamul îi renegă după evenimentele din Iran. Așadar, vă rog să-mi acceptați invitația..."

Intrigat și în același timp impresionat de această încredere pe care o aveau în persoana lui, scriitorul acceptase să viziteze Ceylonul. Coborâse din avion seara, pe un aeroport din Colombo.

O mașină îl dusese imediat pe muntele violet ce se înălța pe fundalul cerului roșiatic, asemenea unui decor de teatru.

După o oră de mers printr-un peisaj de vis, descoperise templul unde, într-o galerie de porfir, marele preot cu părul alb îl primise cu toată pompa cuvenită unui oaspete de vază.

În aceeași seară cei doi cinaseră împreună. Preotul începuse :

— Ura musulmanilor împotriva europenilor și mai ales împotriva americanilor, atinge pe zi ce trece cote din ce în ce mai alarmante. Grupările ayatollahilor sunt extrem de furioase pe occidentali, pe care-i acuză că au exploatat cu nerușinare bogățiile țărilor lor. Predică un război sfânt

care, dacă va izbucni, va fi cumplit... Bineînțeles, această situație explozivă este exploatată de aventurieri care, prefăcându-se că sunt pe de-a-ntregul de acord cu preoții, vor să obțină avantaje în propriul folos. Influența mea este încă destul de mare în rândurile poporului din Ceylon. Restituirea smaraldului de Birmania este, pentru mine, o dovadă a loialității unora dintre dumneavoastră, și doresc să recompensez gestul dumneavoastră. Domnule Valdère, vă rog să acceptați acest dar, adăugase marele preot, deschizând un sipet și arătându-i, spre marea lui surpriză, bijuteria pe care tocmai le-o returnase cu câteva săptămâni în urmă.

— Dar este smaraldul de Birmania !

Interlocutorul lui îi explică :

— Nu... Nu este piatra sacră, ci „sora" ei. Cele două smaralde au aceeași masă și chiar aceeași formă. Sunt aproape identice și cel ce deține această a doua piatră geamănă se bucură, de fapt, de protecția efectivă a marelui preot... Grație acestei pietre, domnule Valdère, dumneavoastră sau mesagerul dumneavoastră, veți avea întotdeauna sprijinul total al sectei sacre care luptă împotriva furiei exaltaților islamici. Iată un document ce dovedește complicitatea anumitor persoane occidentale importante cu gruparea ayatollah-ilor. Când va izbucni războiul sfânt, Europa va avea astfel numele trădătorilor care au contribuit la înrăjbirea musulmanilor contra occidentalilor. Acest document va trebui să rămână în posesia dumneavoastră până la o altă hotărâre. Aceasta este dovada încrederii mari pe care o am în dumneavoastră.

O dată aceste mărturisiri încheiate, scriitorul plecase, având certitudinea unei proaspete prietenii solide şi loiale.

Se îmbarcase la bordul unui avion al companiei Air France, însă ajungând la Paris, îşi dăduse seama că în timpul călătoriei, încuietoarea valizei sale fusese forţată cât timp dormise. Documentul pe care i-l dăduse marele preot dispăruse. Slavă Domnului, smaraldul îl păstrase asupra sa şi astfel nu-l găsiseră. A anunţat imediat autorităţile franceze, care au făcut o investigaţie discretă şi rapidă, fără nici un rezultat însă.

Un lucru era totuşi sigur. La bordul avionului fusese prezent şi un spion care, cunoscând misiunea scriitorului, îi furase scrisoarea, de altfel cu mult mai importantă decât smaraldul.

Imediat ce ajunsese la Geneva, Valdère făcuse o declaraţie la şeful poliţiei, care intrase în legătură cu Biroul doi din Franta, la rândul lui, aceasta întreprinzând o anchetă. Astfel i-au urmărit pe cei doi suspecţi care coborâseră în Roissy şi care se aflaseră în acelaşi avion cu scriitorul.

După mai multe săptămâni, Valdère fusese sunat de o persoană cu funcţie importantă. Un reprezentant al guvernului îi comunicase :

— Domnule Valdère, anchetatorii nostri elveţieni, în colaborare cu inspectorii francezi, cred că au dat de urma vinovatului care a lucrat în serviciul unei persoane influente din Est şi v-a sustras documentul... Este vorba despre un tânăr doctor care a călătorit în acelaşi avion cu dumneavoastră. Se numeşte Francis Marvik. Revenea din Extremul Orient şi s-a logodit, în urmă cu câteva luni, la Royan, cu o tânără franţuzoai-

că, Elvire de Saint-Léon. Va trebui să aranjaţi în aşa fel încât s-o întâlniţi şi să-i cereţi mâna...

Cum Hugues protestase, interlocutorul lui îi replicase :

— Este vorba despre o reţea întreagă de spioni extrem de periculoşi pe care trebuie să-i prindem De asemenea, anunţaţi că smaraldul de Birmania va fi inelul de logodnă. Suntem siguri că acest doctor va reacţiona... Dacă este vinovat, atunci îl vom putea prinde.

*
* *

În pivniţa teribil de asemănătoare cu o peşteră în care fusese închisă, Elvire oftă adânc. Îşi reamintise în detaliu confesiunea scriitorului. Cu toate acestea însă, refuza să admită că Francis ar putea fi vinovat. Nu, era de neconceput aşa ceva. Ar fi vrut să păstreze acest cumplit secret undeva în adâncul fiinţei sale şi să spere că într-o bună zi lumina va izbucni, dovedindu-se că totul fusese absolut fals...

O teribilă teamă îi strânse gâtul. Suferinţa ei lua o formă atât de acută, încât se întreba dacă nu cumva moartea ar fi fost preferabilă acestei crude incertitudini.

CAPITOLUL 16

Estevan nu dorise să asiste la recepția dată de patronul lui. Desigur, fusese invitat însă, din mai multe motive — dintre care cel mai serios era oboseala — preferă să plece acasă.

Urcă în Peugeot-ul lui. Se anunța o seară deosebit de frumoasă. Totuși, câțiva nori se îngrămădeau deasupra lacului, dar nu păreau deloc amenințători. Curând se opri în dreptul unui mic restaurant cu fațada acoperită de verdeață, pe strada ce ducea spre Lausanne.

Când vru să comande o cafea, un chelner se apropie de el și-i spuse :

— Sunteți chemat la telefon, domnule Estevan.

Secretarul romancierului se întoarse spre el mirat. Cine-ar fi putut ști că el cina aici ? Se hotărâse să se oprească la acest restaurant când trecuse cu mașina pe lângă el și nu spusese nimănui unde se află.

Intrigat, se îndreptă spre cabina telefonică din spatele barului. Îi răspunse o voce nazală :

— Domnule Estevan, trebuie să vă întoarceți imediat acasă... Sunteți așteptat.

— Cu cine vorbesc ?

Se auziră câteva şuşoteli la celălalt capăt al firului. Vocea avu o uşoară ezitare, după care continuă :

— Sunt centralista de la Hotelul Moderne.

— De unde aţi ştiut că o să cinez aici, în seara asta ?

— Vă cunosc... Şi v-am văzut cu câteva minute în urmă, când am venit la serviciu.

— Domnişoară, se pare că sunteţi foarte bine informată. Poate îmi puteţi spune şi cine mă aşteaptă.

— Un anume domn Stany.

— Stany ! Nu puteaţi spune asta de la început ? aproapé că răcni Estevan, apoi închise telefonul.

Cinci minute mai târziu, părăsea restaurantul.

*
* *

Recunoscu imediat silueta masivă a poliţistului care-l aştepta în faţa clădirii în care-şi avea apartamentul.

— Ce s-a întâmplat ? îl întrebă pe poliţist imediat ce ajunse lângă el.

— De ce nu te-ai dus la petrecerea patronului tău ? îi reproşă Stany. Ai uitat de ameninţările legate de smarald ?

Se întoarse spre el şi, în lumina crudă a felinarului stradal, Estevan remarcă strălucirea sumbră din privirea acestuia şi ridurile din jurul gurii, care-i frădau nemulţumirea.

— N-am uitat, dar nu văd de ce...

— Cum nu vezi ? Dacă va avea loc furtul ?

Tonul lui părea să conţină o ameninţare tăcută. Estevan replică :

— Poliţia a fost avertizată. Câţiva agenţi în civil o pândesc pe domnişoara de Saint-Léon. Eu însumi te-am ţinut la curent cu desfăşurarea evenimentelor, când am înţeles că Valdère m-ar fi putut suspecta. De asemenea, ţi-am spus cât de ciudată îmi pare logodna lui şi cât de schimbat îi este comportamentul. Consider că mi-am făcut datoria şi am lăsat zelul deoparte. De altfel, sunt bucuros că am făcut-o, pentru că în seara asta vreau să mă culc mai devreme.

Estevan îi propuse lui Stany să urce şi să bea un pahar împreună. Însă acesta refuză, motivând:

— N-am prea mult timp acum. Trebuie să merg să văd un prieten care locuieşte în Morges. Noapte bună.

Poliţistul îi strânse mâna.

— Noapte bună, îi ură, la rândul lui, Estevan.

Îl trădă însă tonul bucuros. Era fericit că scăpase de această vizită neaşteptată.

*
* *

Numai după ce-l văzu pe poliţist intrând în maşina lui, Estevan urcă în apartamentul său.

Urcând scările până la etajul trei unde locuia, începu să fluiere vesel. Când intră în apartament, aprinse lumina şi scoase din întuneric o cameră mobilată în stil modern, însă cu mult bun-gust.

O oglindă ovală, înaltă, îi reflecta imaginea, dar şi imaginea altei persoane.

Tresărind puternic, țipă surprins, țipătul oprindu-i-se în gât : Lola Mirma stătea în fața lui ! Zâmbind, aceasta se apropie de el.

— Îmi dau seama cât de surprins poți fi ; recunosc că modul în care am intrat în casa ta nu este prea protocolar.

— Cum ați intrat ? întrebă Estevan.

— Cât se poate de simplu... I-am spus portarului că am venit să te văd și l-am rugat să-mi deschidă ușa ca să te pot aștepta înăuntru.

— Doamnă, puteți să-mi spuneți, vă rog, cărui fapt datorez prezența dumneavoastră ?

— Știi foarte bine că astăzi Hugues se va logodi oficial și acest lucru îmi sfâșie inima. N-am vrut să fiu singură în această seară tristă.

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu veți reuși să mă convingeți că nu mai aveți nici un alt prieten care să știe mai bine decât mine să vă țină companie... replică el sec, din ce în ce mai agasat de insistențele vedetei.

Cum ea se așezase într-unul din fotoliile confortabile și-și scoase o țigară din tabachera de aur, Estevan îi spuse, cu riscul de a fi grosolan :

— Doamnă, mă văd obligat să vă spun că intenționez să mă odihnesc și că, spre marele meu regret, vă rog să plecați.

— Mda, nu prea este elegant din partea ta... Dar nu voi mai insista.

Demnă, vedeta se ridică. Chiar în acea clipă sună telefonul. Estevan se duse să răspundă :

— Domnișoara Lola Mirma este acolo ? întrebă o voce îndepărtată.

— Este ! îi spuse secretarul, din ce în ce mai enervat de lipsa de bun-simț a actriței, care dăduse chiar și numărul lui de telefon cuiva.

Ea luă receptorul și nu spuse decât câteva cuvinte :

— Alo... Da... Bine... Am înțeles...

Apoi închise și se întoarse spre Estevan :

— Dragul meu, chiar dacă vrei sau nu... vei fi obligat să mă găzduiești în noaptea asta la tine.

Și, înainte ca Estevan să-și fi revenit din surpriză, vedeta mai adăugă :

— Da... Dacă-ți poți imagina așa ceva, nebunul de Valdère, crezând că aș putea face scandal în seara asta, la petrecerea lui, a dat ordine stricte ca să nu fiu lăsată să intru. Cum astă-seară există riscul unei drame la petrecerea lui, vreau să am un alibi. Mărturia ta, care să ateste că sunt complet străină de ce se va întâmpla acolo, îmi va fi de mare folos.

— Cum puteți fi sigură că se va întâmpla o dramă ? întrebă secretarul, devenind brusc bănuitor.

— Cum ? Bine, dragul meu, dar eu nu fac nimic fără s-o consult pe Aicha, o vrăjitoare cu darul clarviziunii. Iar ea m-a anunțat că va avea loc o tragedie în seara asta. Niciodată Hugues nu se va căsători cu Elvire de Saint-Léon.

După ce-i dădu această explicație, se așeză cât mai confortabil într-un fotoliu și-și aprinse a doua țigară.

Estevan, care nu-și mai putea stăpâni enervarea, regreta acum că nu insistase ca Stany să urce. Cu siguranță, prezența polițistului ar fi schimbat o mulțime de lucruri.

Se duse la fereastră și o deschise. Felinarele de deasupra lacului decupau în întuneric discuri aurii. O briză înviorătoare îi mângâie fruntea. Se

Aplecă peste pervaz și, în stânga sa, observă punctul luminos al unei țigări.

Asta era... Cineva care-l urmărea își dezvăluise imprudent prezența. Acest punct luminos se stinse, se aprinse, se stinse din nou!

„Ce ciudat!" gândi el. Și imediat își dădu seama „Alfabetul morse..."

Nu era lumină provenită de la o țigară, ci de la un breloc cu bec. Mecanic, începu să descifreze mesajul luminos.

Un semnal... scurt. Punct, deci, litera E... Apoi : trei semnale... scurte : S... După aceea, un semnal... lung : T.

Stupefiat, își descifră numele : Estevan. Așadar lui îi era destinat mesajul. Se aplecă mai mult, își scoase bricheta și, aprinzând-o și stingând-o, îi transmise O.K. misteriosului său corespondent.

— Chiar nu ești deloc amabil... spuse Lola în spatele lui.

Estevan se întoarse pe jumătate și bâigui :

— Îmi pare rău, dar nu v-ați făcut nici un fel de probleme în legătură cu dispoziția mea atunci când ați năvălit în această casă.

Cu coada ochiului, urmărea în continuare punctul luminos, notând în minte literele. Curând obținu următorul mesaj : „Găsește un pretext și coboară".

Așadar, se pare că cineva știa de prezența Lolei Mirma în apartamentul lui și voia să-l vadă. Găsi rapid un motiv să coboare.

— Din moment ce ne vom petrece noaptea împreună și nu pot sta treaz fără să fumez, mă duc să-mi cumpăr niște țigări.

Fără a mai aştepta răspunsul, Estevan ieşi din casă şi coborî cele trei etaje. Afară se îndreptă spre punctul luminos.

— Mergi mai departe, nu te opri, şuflă lângă el vocea lui Stany.

Continuă să meargă de-a lungul bulevardului până la intersecţie, astfel încât Lola să nu bănuiască prezenţa unei alte persoane lângă el, dacă ar fi avut ideea să se uite pe fereastră. Când fu sigur că nu mai putea fi zărit de actriţă, îi spuse lui Stany :

— Cum de mai eşti aici ? Mi-ai spus...

— Aşa este... Însă unul din oamenii mei, care trebuia s-o urmărească pe Lola Mirma, ca să putem evita vreun gest deplasat dacă ar fi încercat să intre la petrecerea lui Valdère, i-a urmărit maşina şi mi-a spus că, de fapt, a venit acasă la tine... De ce ? Pentru că vrea un alibi şi, în acelaşi timp, să te împiedice să acţionezi în vreun fel. Trebuia să te avertizez cumva să nu intri în jocul ei şi aşa am avut ideea acestei conversaţii în alfabetul morse... Te cunosc şi te ştiu în stare s-o dai pe uşă afară... Estevan, trebuie s-o supraveghezi... În timpul ăsta, eu voi supraveghea pensiunea lui Francis Marvik... Cei doi s-au întâlnit chiar azi-dimineaţă.

— Şi nu înţeleg ce ţi se pare atât de ciudat... spuse Estevan, care gândea că actriţa avea dreptul să vadă pe oricine dorea.

— În alte împrejurări, la fel aş fi gândit şi eu, dar ce este ciudat, este că logodnica patronului tău e îndrăgostită de acest doctor, care a venit în Elveţia după ce a aflat de logodna ei. Iată ce mi se pare mie de neînţeles, pentru că am senzaţia că ne aflăm în mijlocul unui complot... Şi totuşi, cred că

am o mică idee, referitor la evenimentele petrecute, concluzionă polițistul, împingând ușa tutungeriei, deschisă încă la acea oră târzie, unde-l condusese Estevan.

Acesta alese câteva pachete de țigări. Autoritar, Stany îi ceru patronului :

— Dă-mi o sticlă de whisky de cea mai bună calitate pe care o ai. Cu siguranță, îi spuse el lui Estevan, nu ai așa ceva acasă. Îți va fi utilă ca s-o poți face pe frumoasa Lola mai răbdătoare, îi explică polițistul.

Câteva clipe mai târziu, cei doi ieșiră.

— Ai înțeles planul meu ? Să recapitulăm : Lola Mirma a venit acasă la tine ca să poată demonstra că la ora asta... la ora H, când fără îndoială se va întâmpla ceva acasă la Valdère, ea se afla într-o deosebit de plăcută companie. Probabil că, după aceea, la miezul nopții, te va părăsi. Atunci vei încerca s-o reții. Dacă poți, adaugă în paharul ei cu whisky conținutul acestui pliculet... Este ceva inofensiv, dar care o va face teribil de somnoroasă, spuse Stany, întinzându-i pliculețul.

Apoi, cei doi se despărțiră. Estevan se întoarse în apartamentul lui.

— Am adus nu numai țigări, ci și whisky, își anunță el musafira, deschizând ușa.

Însă camera era goală : actrița dispăruse.

CAPITOLUL 17

Pe sub ușă se strecura o rază de lumină. Instinctiv, Elvire se retrase speriată în fundul pivniței Cineva cobora scările.

Auzi cheia răsucindu-se în broască și, încet, ușa se deschise. Fascicolul crud al unei lanterne se plimbă lent de-a lungul pereților, asemenea unui far maritim. În sfârșit, se fixă asupra ei. Orbită de lumină, Elvire închise ochii. În tăcerea înconjurătoare, auzi pași care se apropiau de ea. Mâna brutală a unui bărbat ieși din întuneric și i se așează pe umăr.

— Urmează-mă, se auzi o voce necunoscută.

Ea se ridică, iar lumina lanternei coborî pe sol, arătându-i drumul. Ar fi vrut să vadă chipul temnicerului ei, însă acesta rămase ascuns în întuneric. În dreapta, o scară urca dispărând în perete.

— Fii atentă... Scările sunt alunecoase...

Elvire se miră de această solicitudine oarecum neobișnuită într-o asemenea situație. Când o coborâseră în pivniță, fuseseră destul de brutali cu ea.

Numără 15 trepte, după care brusc se trezi în aer liber, pe o latură a casei. O alee cobora până la peluza întinsă. Noaptea, mai puțin întunecoasă

acum, începea să facă loc încet luminii, anunțând răsăritul. Acest lucru îi permitea să distingă clar aleea de plopi. Elvire observă o mașină cu farurile stinse, oprită în apropierea casei. Era desigur mașina cu care o aduseseră, cu câteva ore mai devreme.

Din dreptul casei se desprinse o umbră :

— Urcă !

— Unde mă duceți ? îi întrebă ea, simțindu-și voința renăscând.

— Nu-ți putem spune nimic, îi răspunse laconic cel de-al doilea individ, așezându-se la volanul mașinii.

— Dacă nu ai de gând să faci vreo prostie, te lăsăm să stai dezlegată pe bancheta din spate. Crede-mă, așa va fi mai bine pentru noi toți, continuă el. Elvire nu-l putea vedea decât într-un contur nedefinit. Avea o mustață scurtă și neagră, iar nasul lui drept amintea de tipul spaniol.

Ea urcă în mașină și, peste puțin timp, vehiculul rula pe stradă. Cât timp merseseră prin răsăritul abia mijind ? Un sfert de oră, douăzeci de minute ?

Brusc mașina vira pe un drum îngust și se opri în spatele unei limuzine negre.

— Coboară ! îi ordonă bărbatul care stătea lângă șofer.

Înainte chiar de a putea să schițeze vreun gest cât de mic, acesta îi puse mâna pe gură. Un miros ciudat, acru și dulceag în același timp, îi umplu plămânii.

Elvire înțelese că numai așa puteau obține întreaga ei cooperare. Pentru a doua oară avea im-

presia că se afundă într-un tunel întunecat, pierzându-şi din nou cunoştinţa.

*
* *

La ora nouă dimineaţa, Hugues Valdère, care se plimba agitat prin biroul său, fumând ţigară de la ţigară, tresări când auzi soneria telefonului. Se grăbi să răspundă. Era secretarul său :

— Tocmai am aflat de tragedia dumneavoastră, domnule... Vin imediat să vă ajut.

Tonul hotărât al lui Estevan îi mai aduse scriitorului puţină speranţă în suflet. Îl sună pe Martin şi-i ceru o ceaşcă de cafea neagră. La câteva minute după ce aduse tava, valetul îl anunţă :

— Domnul Perrin doreşte să vorbească cu dumneavoastră.

— Să intre imediat ! spuse Hugues, ieşind în întâmpinarea poliţistului, cu speranţa secretă că acesta i-ar putea aduce vreo veste.

De cum trecu pragul, poliţistul îi spuse :

— În dimineaţa asta, la ora cinci, am reperat pe şoseaua spre Zürich maşina cu care a fost răpită domnişoara de Saint-Léon... o maşină cu tracţiune pe faţă, care rula cu farurile pe faza mică.

— Şi ce faceţi acum ?

— Am dat ordin, prin staţie, ca toate drumurile să fie supravegheate.

— Şi dr. Marvik ?

— Se pare că nu are nici o legătură cu această afacere. Ieri seară s-a întors în jurul orei 22:00 la pensiunea unde locuieşte, în Lausanne...

În ciuda voinței sale, Valdère nu-și putu reprima tresărirea la aflarea veștii că rivalul său nu era implicat în acest furt. Așadar, era nevinovat, așa cum îl asigurase Elvire, când el îi împărtășise bănuielile sale în privința lui Marvik ?

În cameră intră Estevan flancat de Stany. Detectivul particular își recunoscu imediat colegul car , oficial, conducea ancheta și, fără voia sa, tresări ușor. Cei doi polițiști erau oarecum adversari ; fiecare lupta pe cont propriu pentru a-și revendica personal succesul operațiunii. Cu toate acestea, își strânseră mâinile.

— Vreo noutate ? îl întrebă Perrin cu o voce usturătoare.

— Lola Mirma a plecat din Lausanne chiar în dimineata asta, în jurul orei șapte, la volanul unei mașini puternice. A luat-o spre nord, rosti Stany pe un ton voit neglijent, fericit că marcase un punct.

Și cum Valdère părea contrariat de direcția în care Staney își îndreptase cercetările, Estevan îi povesti despre comportamentul ciudat pe care-l avusese actrița cu o zi în urmă, când venise acasă la el și dispăruse după aceea în timp ce el se dusese să cumpere țigări. Îi pierduseră urma până la răsăritul soarelui. Pentru ca imediat după aceea, întâmplător, un agent de circulație să-i identifice Cadillac-ul, la ieșirea din Berna.

Cei doi polițiști se puseră imediat de acord. Vor alerta cât mai repede cu putință toate cantoanele elvețiene și vor ridica baraje pentru oprirea Cadillac-ului.

* * *

Valdère conducea acum în direcția orașului Fribourg. Stany și Estevan îl escortau.

Tocmai se semnalase prezența Cadillac-ului în acest oraș. În jurul prânzului, un telefon îl anunțase că actrița fusese văzută dejunând în Berna. Începuse să cadă o ploaie fină. În timp ce conducea, Hugues nu-și putea lua gândul de la Elvire ; își făcea reproșuri amare la nesfârșit.

„N-ar fi trebuit s-o las să poarte smaraldul. Dumnezeu știe unde ar putea fi acum biata copilă..."

Se gândea și că, dacă Francis Marvik era străin de furtul documentelor secrete, nu se comportase cu prea multă amabilitate față de doctor. Și acest lucru îi accentua și mai mult remușcările, știind că astfel o va pierde pentru totdeauna pe Elvire.

O va pierde ? Dar oare n-o pierduse deja ? Ce-or fi urmărit banditii când au răpit-o ? Voiau să se servească de ea ca ostatică ?

Cine știe ? La fel de bine se putea ca răpitorii să se teamă că vor putea fi recunoscuți într-o bună zi și, în acest caz, nu vor ezita să elimine martorul incomod.

În mintea scriitorului se învârteau continuu toate aceste gânduri. în timp ce conducea pe asfaltul umed. Când au ajuns în Zürich îi înconjura o perdea de ceață.

CAPITOLUL 18

Deschizând ochii, Elvire se întrebă dacă nu cumva totul nu era decât un vis. Unde se afla ?

Se văzu întinsă pe un pat mic cu cearşafuri imaculate. În faţa ei, un perete alb. În stânga, o fereastră decupa o bucată din cerul gri. Lângă ea, pe o măsuţă, era o vază cu trandafiri, trandafiri parfumaţi care parcă o readuceau treptat la viaţă.

Viaţa... trecutul... Încercă să-şi amintească... Nimic ! Un tunel întunecat. Nu-şi mai amintea nimic din cele întâmplate. Şi totuşi... Cum ajunsese în acest pat ? De ce se afla în camera asta ? Era prea albă, prea impersonală.

Se ridică. La picioarele patului era un halat împăturit cu grijă. Ieşi din aşternuturi şi observă că era îmbrăcată în pijama.

Niciodată nu purtase pijama. De unde apăruse aceasta ? Era albă cu dungi roz foarte subţiri. Hotărât lucru, aici totul se dorea a fi cât mai virginal posibil.

Se duse la fereastră ca să vadă unde se afla. Camera dădea într-un balcon.

Astfel, descoperi un peisaj de vis, mărginit de munţi. Păduri de pin, o câmpie care cobora până la un râu. Ce păcat că cerul era plumburiu ! În

aer se simțea furtuna ca o amenințare. Probabil că abia se oprise ploaia, pentru că frunzele copacilor din apropiere erau încă umede.

Ieși pe balcon. Stupefiată, descoperi că se afla în plin peisaj de țară, într-o casă albă imensă, asemănătoare unui hotel sau castel. Totuși, nu era nici una dintre acestea două, pentru că simplitatea monahală a camerei sale nu se potrivea cu un hotel și cu atât mai puțin cu un castel.

Avea o senzație ciudată, ca și cum capul i se golise de toate gândurile. Simțea nevoia unei prezențe lângă ea. Să poată vorbi cu cineva, să întrebe pe cineva unde se afla. Să lămurească odată lucrurile. Să depășească această teamă care o cuprinsese.

Văzând un buton în apropierea patului, îl apăsă cu mână tremurândă și auzi sunetul îndepărtat al unei sonerii. Așteptă stând în picioare, privind ușa care, în momentul când se va deschide, va lămuri în sfârșit acest mister... Auzi niște pași care se apropiau de camera ei, apoi clanța se roti. Inima începuse să-i bată din ce ce în mai rapid. Va afla adevărul...

O tânără, cu o bonetă albă, intră în cameră. Aceasta îi zâmbi plină de bunăvoință.

— V-ați trezit, domnișoară ? Doriți să luați micul dejun ?

Vocea acesteia era ciudat de melodioasă. Nu avea nici un accent francez. Puțin descumpănită, Elvire întrebă cu teamă :

— Unde sunt ? Am fost bolnavă de vreme ce am fost adusă aici ? Nu-mi amintesc nimic.

— Acum vă simțiți mai bine și asta este esențialul.

— Bine, dar unde mă aflu ? N-aveţi nici un drept să-mi ascundeţi aceste informaţii.

— Liniştiţi-vă, când domnul profesor va veni la vizită, vă va explica tot ce vă interesează..

Elvire tresări : profesorul ? Ce însemna asta ? Se încruntă gânditoare.

— Domnişoară... Vă rog... spuneţi-mi. Unde sunt ?...

Însă tânăra ieşi din cameră închizând uşa după ea. Elvire se grăbi pe urma ei, încercând în van să deschidă uşa... Când ieşise, asistenta o încuiase cu cheia.

— Prizonieră !... Asta sunt !... Sunt prizonieră.

Toate gândurile i se învălmăşeau în minte, imprimându-i-se unul după altul în creier ca negativele unui film.

Acest amalgam incontrolabil de gânduri o făcu să se clatine. Se apropie din nou de fereastră. Începuse să cadă o ploaie fină, înecând peisajul, probabil magnific când era soare.

— Domnişoară...

Vocea necunoscută o făcu să tresară. Se întoarse. Un bărbat înalt, cu părul grizonat la tâmple, stătea în picioare în pragul uşii. Ochii lui erau zâmbitori în spatele lentilelor încadrate de rame din aur. Nu semăna deloc cu un bandit. Elvire observă numai că acesta purta un halat alb.

— Aşadar, domnişoară... Văd că... vă simţiţi mai bine, nu-i aşa ?

Timbrul îi era plăcut. Elvire îi răspunse contrariată :

— Dar nu sunt deloc bolnavă... Am fost răpită.. de nişte tâlhari... În ziua logodnei mele...

— Știu, spuse el.

Ea oftă ușurată. În sfârșit, găsise pe cineva care-i înțelegea situația. Îi ceru :

— Trebuie să anunțați poliția... Imediat...

— Ne vom ocupa și de asta. Dar, pentru moment, încercați să nu vă enervați. Aveți nevoie de multă liniște.

Tonul liniștitor o exasperă pe Elvire. Țipă :

— N-ați înțeles nimic ! Când banditii m-au răpit... voiau să-mi fure smaraldul de Birmania... Toată familia mea este probabil înnebunită de grijă. Pentru că nu știe unde mă aflu acum.

— Vă înșelați ! Chiar tatăl dumneavoastră v-a adus aici...

Ea repetă, nevenindu-i să creadă :

— Tatăl meu m-a adus aici ?

— Da, erați bolnavă... Tocmai ați suferit o gravă depresie nervoasă...

Elvire tresări : își dădu seama unde se afla.

— Așadar, sunt într-un spital ?

— Într-o clinică. În clinica mea.

— Unde anume ?

— În Elveția... În apropiere de Zürich...

Ea se prăbuși pe marginea patului.

— Cum adică, sunt în Zürich ? Și spuneți că tatăl meu m-a adus aici ?

— Domnul Dubois, în persoană...

Auzind acestea, Elvire sări în picioare, privindu-l fix pe doctor.

— Domnul Dubois... Dar nu așa se numește tatăl meu ! Mă numesc Elvire de Saint-Léon... Elvire de Saint-Léon, înțelegeți ?... Sunt logodnica lui Hugues Valdère, celebrul scriitor. Știți despre

cine vorbesc, nu-i așa ? adăugă ea pe un ton agresiv.

— Cine nu știe ?

— Ei bine, sunt logodnica lui... Aceea care a fost răpită... În seara logodnei... Probabil că s-a scris în ziare, s-a spus la televizor, n-ați auzit nimic despre toate astea ?

Interlocutorul ei clătină din cap în semn că nu.

— Încep să înțeleg... Răpitorii mei m-au adormit și m-au adus aici... Unul dintre ei, ca să dea sens poveștii, s-a dat drept tatăl meu... însă nu-i nimic adevărat din toate astea... Înțelegeți ? Nu-i adevărat !

Fierbând de furie, avea toți mușchii crispați. Profesorul îi răspunse :

— Haide, încercați să vă calmați.

Atunci, cu o voce răgușită, ea își povesti odiseea.

Desigur, doctorul o asculta cu mare atentie, însă Elvire avea impresia că nici unul din cuvintele ei nu avea cel mai mic efect asupra lui. Când își sfârsi povestea, spuse :

— Tot ceea ce v-am spus este exact. Cred că nu vă îndoiți de acest lucru, nu ?

— Bineînțeles că nu...

Din vocea doctorului lipsea căldura.

Atunci Elvire se întoarse spre infirmieră ca și când ar fi vrut s-o ia drept martoră. Dar surprinse privirea semnificativă pe care aceasta i-o aruncă doctorului și care voia să spună :

„Biata copilă ! Să n-o contrazicem."

Elvire simți că ajunsese la capătul răbdării. Sângele îi împurpură obrajii... Tremurând de furie, se răsti la ei :

— Dacă nu mă credeţi, daţi telefon la Montreux, lui Hugues Valdère, spuse ea ca un argument absolut. Ştiu că ce v-am povestit sună nebuneşte şi aveţi tot dreptul să nu mă credeţi. Însă, dacă n-a apărut nimic în presă, atunci mai mult ca sigur că este o măsură de securitate, pentru protecţia mea...

Doctorul păru să ezite.

— Mâine... vă..

Ea-l întrerupse :

— Mâine va fi prea târziu... gândiţi-vă numai că cel care mi-a furat inelul va fugi cu piatra... Telefonaţi-i logodnicului meu... Vă rog...

Influenţat de tonul vehement al nefericitei, profesorul se îndreptă spre uşă gânditor.

— Mă duc să-l sun.

*
* *

Rămasă singură, Elvire repetă pentru sine :

— Sunt într-o clinică...

Şi imediat acest cuvânt fu înlocuit în minte de un altul : „Casă de nebuni".

Uşa închisă cu cheia, zăbrelele de la balcon, toate acestea îi confirmau că nu se afla într-o clinică oarecare.

Auzi cheia răsucindu-se în broasca uşii. În prag apăru infirmiera.

— Profesorul vă aşteaptă în cabinetul dumnealui. Veniţi repede !

Tonul acesteia îi dezvălui Elvirei faptul că intervenise un eveniment neprevăzut. Urmărind boneta imaculată a infirmierei, coborî o scară.

Infirmiera deschise o ușă ; intrară într-o cameră vastă luminată de trei ferestre. Doctorul o aștepta în picioare în fața unui birou.

— Domnișoară, așa cum probabil că v-ați dat seama, în clinica mea sunt internați deja bolnavi cu grave afecțiuni nervoase. M-am obișnuit să am de-a face cu acest gen de bolnavi ; or, mi-am dat seama că fișa medicală pe baza căreia ați fost internată, certificată de un oarecare doctor din Lyon, nu corespundea cu starea dumneavoastră actuală...

Îi vorbea cu o voce calmă, domoală, alegându-și cu grijă cuvintele Elvire simți cum îi dispare nodul din gât. Profesorul acesta era fără îndoială un om cinstit, iar acum, descoperind manevra frauduioasă, i-o dezvăluia, în încercarea de a se dezvinovăți pentru modul în care o tratase.

Ea îl întrebă :

— Cum m-ați primit în clinică ?

— Acum o săptămână am primit un telefon din Franța, prin care eram anunțat că o anumită domnișoară Monique Dubois urma să sosească aici apoi scrisoarea doctorului, venită cu trei zile în urmă, îmi confirma același lucru. Dumneavoastră ați sosit ieri seară, într-o stare de semi-conștiență cauzată probabil de un somnifer. Un domn cu părul alb, care s-a dat drept tatăl dumneavoastră, v-a însoțit. Ne-a dat adresa unui hotel din Zürich unde, susținea el, locuia. Tocmai am telefonat la acel hotel. Nu există nici un domn Dubois care să fie sau să fi fost cazat în acel hotel. Așadar, ne-a mințit.

— Vedeți că v-am spus adevărul ?... Sunați-l pe Hugues Valdère.

— Am încercat să iau legătura și cu dumnea-

lui. Mi s-a spus însă că este plecat din Montreux.

Probabil că pe chipul Elvirei se văzu o imensă dezamăgire, pentru că profesorul se grăbi s-o liniștească :

— Însă există altcineva care se pare că vă cunoaște și-mi poate confirma veridicitatea afirmațiilor dumneavoastră și povestea cu răpirea, pe care tocmai mi-ați relatat-o. Această persoană a sosit chiar acum.

Doctorul se îndreptă spre ușă, o deschise, și Elvire tresări : în prag stătea Francis.

— Draga mea !

Vocea veselă a acestuia răsună în camera spațioasă, însă rămase fără ecou. Elvire rămăsese fără grai. Apariția lui bruscă îi provocase un veritabil șoc. Profesorul fu primul care rupse tăcerea :

— Așadar, domnișoara nu se numește Monique Dubois ?

— Nu. Se numește Elvire de Saint-Léon și vă dau cuvântul de onoare că nu vă mint.

Această ultimă frază o smulse pe Elvire din apatie. Oare atestându-i identitatea, Francis nu se dezvinovățea ? Așadar, nu el o închisese aici.

— Draga mea... Dacă ai ști ce îngrijorat am fost în ultimele 48 de ore... N-am putut crede cu nici un chip povestea pe care mi-a relatat-o familia ta, că ai plecat în Elveția împreună cu Hugues Valdère.

— Cum adică, așa ți-au spus ? întrebă ea uimită la culme. Probabil că s-au temut să nu mă faci să-mi schimb iar părerea. Dar cum ai dat de mine ?

— Pur și simplu din întâmplare... sau mai degrabă datorită Lolei Mirma... pentru că actrița a

fost complice la răpirea ta... Ghicindu-mi probabil neliniștea, mi-a dat telefon ieri seară și mi-a comunicat unde ai fost adusă.

Elvire îl asculta, incapabilă de cea mai mică reacție. Așadar, bărbatul care o adusese aici, dându-se drept tatăl ei, acționase la ordinul actriței ?

Reuși să bâiguie :

— Așadar, ea i-a furat lui Hugues documentele ?

— Ce documente ?

În câteva cuvinte îi povesti tot ce-i spusese Valdère.

— Și tu ai crezut povestea asta ? întrebă Francis, izbucnind în râs. Cât ești de naivă !

Tonul lui, voit dezinvolt, o răni pe Elvire. Îi dădu o replică scurtă :

— Hugues n-avea nici un interes să mă mintă.

— Uiți că este scriitor ?

— În orice caz, evenimentele au confirmat spusele lui.

— Fiind complicele Lolei Mirma și punând la cale, împreună cu ea, acest furt, ricană el.

— Ura pe care o ai împotriva lui te împiedică să vezi limpede lucrurile.

Profesorul, care asistase la întreaga scenă, nemaiștiind ce să creadă, remarcă :

— Nu mi se pare că domnul Valdère este un om care să accepte a fi complice la o răpire care nu i-ar aduce nici un beneficiu...

Cu toate acestea, Francis continua să nu fie de acord cu ei :

— Cum să nu-i aducă nici un beneficiu ? Probabil că a asigurat dinainte smaraldul la o sumă apreciabilă. Bani care, în cazul de față, îi vor re-

veni lui și Lolei Mirma... Pentru că piatra pe care ți-a dat-o este falsă. Cu siguranță că pe cea veritabilă a vândut-o... O escrocherie cât se poate de bine gândită ! Acest furt spectaculos, lipsit de orice risc, acoperit totuși de o asigurare, a fost foarte bine pus la cale, crede-mă. Această pană electrică acasă la el exact în toiul petrecerii, urmată apoi de tăinuirea furtului astfel încât să nu apară nimic în presă și să le dea timp complicilor să te ascundă în Zürich ; trebuie să recunoști că a fost genial, sublim chiar ! Din păcate însă pentru el, Lola Mirma l-a trădat !

Nemaiștiind ce să creadă, Elvire rămase în picioare, incapabilă să mai distingă adevărul de minciună. Murmură :

— Așadar, smaraldul de Birmania era fals ? Cum poți ști cu siguranță că este așa ? Refuz să cred așa ceva fără o probă concludentă...

— Cred că oricare dintre bijutierii din Zürich vă va putea lămuri dacă este un fals sau nu, remarcă profesorul.

— Da, dar pentru asta ar trebui să mai am încă piatra.

— O am eu. Când ati fost adusă aici, ieri seară, în stare inconștientă, v-am luat piatra și am închis-o în seif, o lămuri profesorul.

CAPITOLUL 19

După ce trecu de **Universität Strass,** maşina americană opri în faţa celui mai renumit magazin de bijuterii din Zürich. Francis coborî primul din maşină.

— Vii ?

Elvire tresări de parcă ar fi fost trezită dintr-un vis. Sprijinindu-şi mâna înmănuşată de portiera maşinii, coborî prefăcându-se că nu vede mâna întinsă de Francis.

Uşa magazinului era chiar în faţa ei. Când intră, în timp ce păşea pe mocheta bej de pe podeaua magazinului, îi veni pe buze o rugăciune : „Doamne... Fă ca smaraldul să fie veritabil !"

Spera din toată inima ca piatra preţioasă pe care Hugues i-o petrecuse pe deget să nu fie o imitaţie !

— Elvire, scoate-ţi inelul.

Vocea lui Francis o readuse la realitate. Văzu un bărbat înclinat în faţa ei.

Îşi scoase mănuşa şi-şi scoase de pe deget inelul de platină.

— Merg să-l examinez, le spuse bijutierul, îndreptându-se spre camera alăturată.

Elvire, arătând spre maşina parcată lângă trotuar, întrebă :

— De unde ai maşina asta, Francis ?

Abia acum remarcase că nu mai văzuse acest **Buick** pe care-l conducea cu măiestrie Francis şi, bineînţeles, se întrebă de unde apăruse.

— De unde ai închiriat-o ? îl întrebă ea pentru a doua oară, crezând că medicul n-o auzise.

— N-am închiriat-o, am cumpărat-o.

Şi, cum ea îl privea cu stupoare, Francis îi explică :

— Draga mea, voiam să-ţi vorbesc despre toate astea după ce ne-am fi logodit cu adevărat, însă dacă ţii neapărat, îţi spun acum. Da, am câştigat suficienţi bani în Extremul Orient ca să-ţi pot asigura o existenţă confortabilă. Iartă-mă dacă n-am crezut necesar să-ţi povestesc despre asta mai curând.

Elvire însă rămase indiferentă la explicaţia lui. Continua să o obsedeze aceeaşi frază : „Trebuie ca smaraldul să fie veritabil !" Era singurul lucru care mai conta pentru ea Singurul lucru care o lega de persoana în care acum voia să creadă. Hugues ! Nu, era un om prea corect ca să poată juca această nedemnă farsă doar pentru a pune la cale o escrocherie, se vedea clar acest lucru în privirea lui... Să-şi fure singur bijuteria, doar ca să pună mâna pe milioanele companiei de asigurări... imposibil !

Atunci bijutierul reveni. Ţinea inelul în palma dreaptă.

— Asadar ? întrebă Francis.

— Piatra este o imitaţie grosolană.

Pentru Elvire, această frază căzu ca lama unei

ghilotine. Se sprijini de marginea vitrinei, în timp ce Francis, triumfător, exclamă :

— Vezi... Este un escroc ordinar !

* * *

Pe terasa acoperită a unui restaurant, aflat pe marginea lacului, Francis şi Elvire dejunau.

— Chiar în seara asta luăm avionul spre Paris şi-l vom da în vileag pe Hugues Valdère, care sigur este în Franţa. Probabil că acum se ascunde, aflând că Lola l-a trădat ! spuse Francis.

Elvire, înghiţind cu greu o bucată de pâine nu-i răspunse, însă Francis nu păru să-i remarce tăcerea. Acesta continua să vorbească vesel. Deodată, privindu-şi ceasul, se ridică :

— Mă duc să dau un telefon ca să fac rezervare pentru două locuri la zborul de Paris. Scuză-mă.

Se ridică de pe scaun şi plecă. Abătută, Elvire îl urmări cum se îndepărta.

De ce se ridicase şi ea şi pornise în urmărirea lui Francis ? Cu siguranţă n-ar fi ştiut să răspundă. Fusese un gest oarecum reflex. Centralista îi întinse un jeton.

— Dacă doriţi să telefonaţi în Zürich... cabina aceea este liberă.

Elvire intră în cabina indicată, aflată exact lângă cea ocupată de Francis. Prin peretele ce-i separa, îi recunoscu vocea şi, mecanic, ascultă :

— Am nevoie de două locuri la următorul avion spre Teheran, cu escală la Atena... Da, fă imposibilul... Trebuie să plec chiar azi.

Aşadar, fără ca măcar să-şi fi dorit acest lucru, surprinsese discuţia foarte edificatoare. Repede, ieşi din cabină şi se întoarse la masă.

Când, două minute mai târziu, Francis i se alătură, nimic de pe chipul ei nu-i trăda sentimentele.

*
* *

— Avionul spre Paris pleacă la ora şapte. Până atunci mai ai suficient timp să-ţi faci cumpărăturile de care ai nevoie, în Zürich. Eu mă duc să-mi vizez paşaportul Ne revedem aici la ora cinci fix, îi mai spuse Francis, ridicându-se şi plecând.

Ea aşteptă până ce-l văzu dispărând pe uşă pentru ca imediat după aceea, să se ridice la rândul ei şi să se ducă la garderoba restaurantului, unde medicul îşi lăsase pardesiul şi geanta, restul bagajelor rămânând în maşină.

Era sigură că va găsi cheia genţii în buzunarul interior al pardesiului lui şi o găsi fără dificultate.

— Aş dori să iau ceva din geanta pe care tocmai am depus-o la dumneavoastră, îi spuse ea garderobierei.

Fără să ezite, din moment ce-i văzuse pe cei doi împreună, garderobiera îi aduse valijoara doctorului.

Elvire îi inspectă rapid conţinutul. Vrând să dea la o parte tubul cu cremă de ras, auzi un zgomot ciudat care-i atrase atenţia. Deşurubându-i capacul, găsi ceea ce căuta.

Smaraldul, fără montură, stătea acum în palma ei. Aşadar, toate deducţiile ei se adevereau. Piatra veritabilă, înlocuită cu una falsă, fusese demontată şi ascunsă de Francis în propria valiză. Şi, în loc să meargă la Paris, aşa cum îi spusese, vor pleca în Orient împreună.

Deci, Francis pusese totul la cale.

Aşa putuse să vină la clinică fără a se teme că ar putea fi descoperit. Pentru Elvire, se făcu deodată lumină. Din moment ce se grăbea atât de tare, probabil că era urmărit. Se uită la ceas. Mai avea o oră şi jumătate la dispoziţie.

Găsi un telefon şi formă numărul clinicii. I se făcu imediat legătura cu profesorul.

— Sunt Elvire de Saint-Léon.

Abia îşi rosti numele, că la celălalt capăt al firului vocea profesorului izbucni :

— Tocmai a venit la mine poliţia. Domnul Hugues Valdère este chiar în biroul meu. Vi-l dau imediat la telefon.

— Elvire !... Unde eşti ?

Auzind din nou vocea vibrantă a scriitorului, inima începu deodată să-i bată mai puternic şi gândi că, în sfârşit, soarele răsărise din nou pentru ea.

*
* *

La ora cinci fix, urmând instrucţiunile lui Hugues, Elvire era în faţa restaurantului. Minutele se scurgeau continuu, iar Francis tot nu apărea. Cu teamă, se întreba dacă nu cumva acesta bănuia ceva. La cinci şi un sfert, la colţul pieţei

apăru mașina care continua să se apropie de ea până când ajunse în fața ușii restaurantului.

Văzând-o pe Elvire, fără a mai coborî din mașină, Francis îi strigă :

— Du-te repede la garderobă și adu-mi pardesiul și valiza !

Aerul său neliniștit, cu privirea care i se rotea continuu ca și cum ar fi căutat ceva, îi arătau clar tinerei dispoziția în care se găsea el. Elvire făcu un pas în lături, dezvăluind statura înaltă a unui polițist elvețian.

— Actele dumneavoastră, vă rog.

Tânărul doctor vru să-și scoată portofelul cu actele, însă, chiar în aceeași clipă, îl văzu pe Hugues Valdère. Atunci, pălind, înțelese că pentru el totul se sfârșise.

Nu opuse nici un fel de rezistență polițistului care-i ceru să-l urmeze.

*
* *

— Draga mea... în sfârșit ! îi spuse Hugues, emoționat.

Se aflau împreună într-unul din saloanele Consulatului Francez unde, în fața oficialităților, tocmai se încheiase ultima parte a dramei prin arestarea lui Francis, acuzat de răpire și furtul documentelor.

Când ieșiră din clădire, Hugues îi spuse Elvirei

— Mă vei ierta vreodată pentru că te-am implicat într-o asemenea aventură ?

Ea zâmbi.

— Asta mi-a permis să-mi dau seama că tu eşti unica persoană care contează pentru mine... Dar, pentru că veni vorba, de unde ai ştiut că sunt în Zürich ?

— După dispariţia ta, au fost alertate toate punctele de frontieră şi aeroporturile. Cum n-ai fost văzută în aceste locuri... înseamnă că erai încă în Elveţia. În plus, am dat de maşina Lolei Mirma care, din gelozie, devenise complicea lui Francis. Am speriat-o cumplit când i-am spus că acesta este, de fapt, un spion al unei organizaţii teroriste şi că, dacă nu mă va ajuta, o voi acuza de complicitate... Şi aşa mi-a dat adresa clinicii profesorului Müller.

— Cât de naivă am fost...

— Hai să nu mai vorbim despre asta, draga mea... Va trebui să le telefonăm tatălui şi mătuşii tale, ca să-i liniştim şi să-i anunţăm despre apropiata noastră căsătorie. Eşti de acord, Elvire ?

— Hugues ! Hugues... Cred că eu ar trebui să te întreb asta... Nu-mi vine să cred cât de oarbă am fost...

El îi puse uşor un deget pe buze, făcând-o să tacă.

— Sst, să nu mai vorbim despre asta.

Când, în aceeaşi seară, reveniră la Montreux, la conacul scriitorului, după ce au cinat, acesta o luă de mână şi o conduse la o fereastră a salonului, de unde se putea vedea întreaga natură adormită. La lumina lunii, lacul strălucea ca mercurul.

— Draga mea, admiră acest ţinut frumos şi această ţară care în curând va fi şi a ta. Vezi tu,

Elveția este ceva cu totul special pentru mine, întotdeauna am iubit această țară...

Cu sinceritate, ea-i replică :

— Și eu o iubesc. Nu mi-am descoperit oare aici fericirea ?

Își puse palmele pe umerii lui și, privindu-l, continuă :

— Mă crezi dacă-ți spun că te admir mai mult decât pe oricine altcineva și că te iubesc din toată inima ?

Cu voce vibrantă el îi răspunse :

— Și tu, mă crezi când îți spun că iubesc totul la tine și că te doresc cum n-am mai dorit nici o altă femeie până acum ?

Hugues își strecură mâna pe lângă gulerul Elvirei și-i mângâie pielea satinată. Cum ea se-nfioră, el o trase mai aproape și-i dădu un sărut imperios și tandru. Un sărut care-i dezvălui brusc forța și profunzimea unei iubiri pe care ea n-o cunoscuse până atunci

Beată de atâta fericire, înțelese că destinul ei era să fie alături de acest bărbat, până în clipa în care moartea îi va despărți.

— SFÂRȘIT —

Hugues Valdere, scriitor celebru și putred de bogat urmează să se căsătorească peste puțin timp cu Elvire de Saint Leon, tânăra fiică a unui aristocrat francez scăpătat.

Deși are o simpatie pentru Hugues, Elvire se consideră logodită cu Francis Marvik, medic voluntar în Maroc. Cu ajutorul unchiului ei, Elvire reușește să-l înduplece pe Hugues să nu se căsătorească pentru că alesul ei este doctorul Marvik. Hugues acceptă, dar surpriza vine de la Francis Marvik.

— Nu-mi place când ești geloasă. O asemenea atitudine din partea ta mă rănește profund. Parcă te-ai îndoi de sentimentele mele. Aș mai fi venit, dacă nu te-aș fi iubit?

THE BEST

ISBN 973-9498-47-7

Preț: 7.000 lei